

ΘΗΣΣΑΥΡΟΣ



ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΟΜΠΡΙΤΖΙΝΤΑ

Μία ενδιαφέρουσα συνέντευξη με τη Ρόμυ Σνάϊντερ

«Τριακοστή πέμπτη, δεύτερη σκηνή, μοτέρ...

Αυτή η φωνή αντηχεί στα σπουντιο της Βουλώνης. Τό γύρισμα αρχίζει. Πίσω από τη μηχανή λήψεως, ο σκηνοθέτης Κληβ Ντονέρ, που έχει αναλάβει να διευθύνει αυτό το φιλμ, και που προβλέπεται, ότι θα στοιχίσει περίπου τρία εκατομμύρια δολάρια. Στη σκηνή, ο Πήτερ Σέλλερς, στο ρόλο ενός ψυχιάτρου, κοντά του ο Πήτερ Ο' Τούλ, ψηλός, λεπτός και γοητευτικός και η Ρόμυ Σνάϊντερ, όμορφη, έλκυστική, πνευματώδης. Γύρω από το σέτ σαράντα τεχνικοί, δύο μακιγιέρ, ένα σκυλί.

Παρακολουθούμε το γύρισμα της τριακοστής δεύτερης σκηνής, ύστερα ακολουθεί ανάπαυσι λίγων λεπτών.

Ο ψυχίατρος Σέλλερς και ο γοητευτικός Ο' Τούλ παραιμερίζουν για να συζητήσουν ποιός ξέρει τι ενώ η Ρόμυ ξαναγυρίζει στην πολυθρόνα της, στο δακτυλογράφημένο σενάριο, που είχε άφισει εκεί πριν από λίγο, και στα τσιγάρα της.

Όταν μάς βλέπει, κάνει ένα κουρασμένο μορφασμό, ύστερα παίρνει ύφος καρτερικότητας και ανάδει ένα τσιγάρο. Ή αρχή της συνεντεύξεως είναι πολύ προσεχτική και διακριτική.

— Ποιός είναι ο ρόλος σας σ' αυτό το φιλμ;

— Είμαι η Καρόλ, καθηγήτρια της «Αλιάνς Φρανσέζ», άρραβωνισμένη με τον Πήτερ Ο' Τούλ, που εργάζεται σ' ένα κατάστημα γυναικείων νεωτερισμών. Μ' αγαπά και τον αγαπά. Θέλουμε να παντρευτούμε. Έκείνος, όμως, υ-

ποφέρει από μια παράξενη ψύχωση: Από τον έρωτισμό του γερωντοπαλήκαρου, που τον σπρώχνει να φλερτάει όλες τις γυναίκες, που συναντά. Δεν ξέρει ούτε κι αυτός γιατί το κάνει. Ίσως μόνο από διασπρεβλωμένη «παγω-γελμαστική» συνήθεια. Ο Πήτερ Σέλλερς, ο ψυχίατρος, κατορθώνει να τον γιατρέψει απ' αυτό το σύμπλεγμα κι' έτσι καταλήγουμε να παντρευτούμε. Δεν είναι χαριτωμένο;

— Κάπως άοριστο.
— Μά όχι, καθόλου. Ακούστε με, προσπαθήστε να με παρακολουθήσετε. Εγώ είμαι η Καρόλ, η καθηγήτρια της «Αλιάνς Φρανσέζ»...

Μια φωνή την διακόπτει:
— Ρόμυ, στή σκηνή!

Ξαναρχίζει το γύρισμα και, ύστερα από μισή ώρα, η Ρόμυ μάς βρίσκει να περιμένουμε κοντά στην πολυθρόνα της. Ανασπινάει πάλι με καρτερικότητα κι' άνανει ένα άλλο τσιγάρο. Εμείς ξαναρχίζουμε διακριτικά:

— Σας άρσσει το φιλμ; Ο ρόλος σας;

— Άν μου άρσσει; Πάρα πολύ! Είναι μια ιστορία πολύ διασκεδαστική και χαριτωμένη. Μόλις διάβασα αυτό το σενάριο, στη Ρώμη, δέχτηκα άμέσως να παίξω το ρόλο της Καρόλ. Τον έρωτεύτηκα κυριολεκτικά.

— Μά δε φοβηθήκατε να περάσετε, έτσι, από τη μία στιγμή στην άλλη, από τη μάλλον άγνωστη ατμόσφαιρα του φιλμ «Η κόλασις» του Κλουζώ, σε μια τέτοια έλαφρή κωμωδία;

«Η Ρόμυ Σνάϊντερ με τον Πήτερ Ο' Τούλ, σε δύο σκηνές του νέου φιλμ, που γυρίζουν στο Παρίσι».



«ΔΕΝ ΘΕΛΩ

— Όχι, εγώ δε φοβάμαι ποτέ, όταν αποφασίζω κάτι. Ακόμα κι' αν ύστερα θα συμβεί να μετανοήσω. Για μένα, λογαριάζεται μόνο εκείνο, που αποφασίζω να κάνω σε μια ώριμη στιγμή. Αλλάστε, από έπαγγελματά μας, η πεποίθησι και η αποφασιστικότητα είναι το πάλν.

— Καί αισθηματικά; Είστε πάντα βέβαιη για τις αποφάσεις σας;
— Ακολουθεί μια παρατεταμένη σιωπή. Τό τσιγάρο μένει περισσότερο απ' όσο χρειάζεται ανάμεσα στα σφιγμένα χείλη της Ρόμυ. Ίσως κάνει μια προσπάθεια για να φανή ήρεμη, φυσική, μά αυτό δε διακρίνεται καθόλου.

— Ναι, και στα αισθηματικά ζητήματα είμαι πάντα ή ίδια. Δε μετανοώσα ποτέ για τίποτα, ποτέ!

Σωπαίνει πάλι και μάς κυττάζει με τή ανοιχτόχρωμα μάτια, σά να θέλει να μαντέψει τις σκέψεις μας.

Ευτυχώς, έχουμε αρκετό καιρό μπροστά μας. Στο σέτ, αλλάζουν τα σκηνικά και θα χρειαστούν τούλάχιστον μισή ώρα. Μά η έρω-

τησι, που θέλουμε να κάνουμε στή Ρόμυ, μάς ξεφεύγει, καθώς προσπαθούμε να βρούμε την κατάλληλη στιγμή. Επιχειρούμε να παρακάμψουμε τή εμπόδιο:

— Δε μετανοώσατε ποτέ για τις αισθηματικές αποφάσεις σας; Ούτε πρόσφατα;

— Όχι, ούτε πρόσφατα. Είπαν πολλά για σας, τον τελευταίο καιρό!

— Ναι, πάρα πολλά. Μά ήταν όλα ψέματα.

— Πέστε μας, λοιπόν, έσείς την αλήθεια.

— Γύρω από τί πράγμα;

— Πέστε μας... ποιά ήταν συγκρομένα, τα ψέματα, που είπαν για σας;

Τα μάτια της Ρόμυ μένουν για μια στιγμή ακίνητα, καρφωμένα στο κενό. Καπνίζει για λίγο σιωπηλή, πριν αποφασίσει να απαντήσει. Ίσως, για μια ακόμα φορά, να προσπαθή να κρύψει τη συγκίνησή της, τή πραγματικά της συναισθήματα, μά τίποτα δεν τό προδίδει από προσωπό της ή από βλέμμα της. Φαίνεται απόλυτα ήρεμη, κυριαρχημένη. Καί ή φωνή της είναι ήρεμη, όταν απαντά:

ΝΑ ΚΛΑΙΩ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ»

— Είναι ψέματα πώς έκλαψα, ότι εξακολουθώ να κλαίω. Γιατί, όλοι επιμένουν να με βλέπουν σά μια κοπέλλα άπογοητευμένη και δυστυχισμένη; Ακόμα και σεις, με τις διακριτικές ερωτήσεις σας, θέλετε να καταλήξετε στο ίδιο θέμα. Μη νομίζετε πώς δεν τό καταλαβαίνω. Τόν τελευταίο καιρό, έχω την εντύπωσι πώς όλοι παρακολουθούν κάθε κίνησή μου, κάθε έκφρασι του προσώπου μου.

Ομολογώ πώς είναι πολύ ένδεικτικό, αυτό. Όταν φορά γυαλιά, λένε πώς τό κάνω «για να μην προσποιηθώ πώς δεν κλαίω». Αν είμαι εύθυμη, λένε πώς προσπαθώ να γελάσω «για να λησμονηθώ να, γελάσω για να λησμονηθώ να, όταν είμαι θλιμμένη, λένε πώς με κάνει έτσι ελ' ανώριμη, του Άλαιν». Δεν είν' έτσι; Κι' έσείς, γι' αυτό δεν ήλθατε, ή κάνω λάθος;

Δεν κάνει λάθος και ή σιωπή μας είναι ή πιό ευγλωττη άπάντησι, που μπορούμε να της δώσουμε.

— Ε, λοιπόν, μπορείτε να τό γράψετε; Δεν έκλαψα και δεν κλαίω. Ο Άλαιν είναι ευτυχισμένος, έχει ένα όμορφο παιδί και

είμαι ευχαριστημένη γι' αυτό. Μά, για όνομα του Θεού, μη με κυττάξετε πιά μ' αυτό τό πένθιμο ύφος! Ακούστε, πριν από μερικές μέρες, πήγα στο Ντιόρ για να κάνω μερικά ψώνια. Συνάντησα, λοιπόν, την Έντυ, την αδελφή του Άλαιν, που, όπως θα ξέρετε, είναι παλήτριά σ' αυτό τό κατάστημα. Κι' εκείνη είχε ένα ύφος θλιμμένο, δυστυχισμένο. Με κύταξε και δεν ήξερε τί να πη. Αμαγκάστηκα να τη ρωτήσω εγώ πρώτη για τον Άντονι, τό γιο της Ναταλί και του Άλαιν. Με κύταξε κατάπληκτη, σά να μην πίστευε σ' τ' ατιά της. Δεν ξέρω τι περίμενε από μένα. Ίσως πώς θα πήγαινα να κλάω, άκουμπώντας σπών άμο της; Δε μπορώ να καταλάβω όλη αυτή την άνησυχία, που έχει δημιουργηθή γύρω μου. Ίσως θάπρεπε να αντιδράσω, μά δε μπορώ να σταματήσω κάθε άνθρωπο, που συναντώ και να του φωνάξω: «Είμαι ευτυχισμένη, που ο Άλαιν έχει ένα γιο, ξέρω πώς τό έφηβιμούσε πολύ. Είμαι ευχαριστημένη, ευχαριστημένη. Καταλαβαίνετε;».

— Καί βέβαια δε μπορείτε να

το κάνετε, αυτό της απαντάμε, μά μέχρι τώρα αρνηθήκατε πάντα να δώσετε εξηγήσεις για τό τέλος του άρραβώνα σας, που κρατούσε από έξη χρόνια και φαίνονταν πιά σταθερός και από ένα γάμο. Αλλάστε, ο γάμος είχε αναγγελθή τούλάχιστο τρεις φορές.

— Καί τί μ' αυτό; Ένας άντρας και μια γυναίκα είναι προτιμότερο να μην παντρεύονται, όταν δεν είναι βέβαιοι πώς ο γάμος τους θα βγή σέ καλό. Αυτό τό έχω ξαναπη.

— Όστε έσείς είχατε τη βεβαιότητα πώς ένας γάμος άνεμεσα σε σας και τον Άλαιν, ήταν άδύνατο να πετύχει.

Η Ρόμυ σωπαίνει πάλι. Τό βλέμμα της χάνεται στο κενό, εξακολουθεί να καπνίζει. Μήπως δεν έχει τη δύναμη να προσποιηθή πιά; Μήπως θα ξεσπάσει σε λυγμούς, φωνάζοντας πώς αυτή ήταν, αντίθετα, σίγουρη, πώς ο γάμος της με τον Άλαιν θα ήταν εύτυχια, μονάχα εύτυχια;

Μά όχι, ή Ρόμυ μένει, κι' αυτή τη φορά, ήρεμη, σχεδόν άπαθ.

— Θα θέλατε ν' αλλάξουμε θέ-

μα; προτείνει εύγενικά. Φαντάζομαι πώς θέχετε κι' άλλες ερωτήσεις να μου κάνετε.

— Έν τάξει, ως αλλάξουμε θέμα. Πέστε μας, λοιπόν, Εύγένιος Λερνέ ή κόμης Τζιόβαννι Βόλπι;

— Έσείς, ποιόν προτιμάτε; Ποιός είναι ο πραγματικός νέος σας έρωτας;

Προσπαθήστε να μαντέψετε. Επείρατε, αλλάστε, να τό ξέρετε κιόλας. Συνήθως, οι δημοσιογράφοι ξέρουν τό κάθε τι, που με άφορά πριν και καλύτερα από μένα. Είναι αυτοί, που με πληροφορούν πότε είμαι έρωτευμένη και πότε δεν είμαι.

Μπορούμε να σας πούμε πώς στο Σάλτσμπουργκ και στή Ρώμη κάνατε συμπροβιά με τον Εύγένιο Λερνέ, ενώ έδώ στο Παρίσι αυτός τις μέρες παρουσιάζεσθε συχνά με τον κόμητα Βόλπι.

— Όλα αυτά είναι αλήθεια, μά δεν είναι αρκετά για να δημιουργηθή τό ρομάντο μιας ήθοισι, που μοιράζεται ανάμεσα σε δυό έρωτες. Είναι μόνο εύκαιρίες, για να δίνουν δουλειά στους φωτογράφους. Είναι άδύνατο να ξεπύνη κανείς απ' αυτούς. Η Ρό-





Ο Άλαιν Ντελόν και η σύζυγός του Ναταλί Μπαρτελεμί, στο ταξίδι του γάμου τους.

την καριέρα μου. Για τον Άλαιν, θα μπορούσα να τα θυσιάσω όλα, εκτός από την προσωπική μου ελευθερία και τις φιλοδοξίες μου. Είπατε ευχαριστήμενος τώρα;

— Πολύ. Θα θέλατε να εξακολουθήσετε;

— Γι' αυτό το λόγο, ήταν άνοητο να εξακολουθήσουμε να είμαστε μαζί. Σαν καλά παιδιά, λοιπόν, χωρίσαμε τα παιχνίδια μας, τα κοινά μας πράγματα, το σπίτι της οδού ντε Μεσνί. Ήταν, λοιπόν, λογικό να χωρίσουμε και τα οικονομικά μας ενδιαφέροντα.

— Κι' εσείς πήγατε να ζήσετε, μόνη και δυστυχισμένη, στην οδό Φός;

— Αυτό το «μόνη και δυστυχισμένη», είναι μια εφεύρεση των δημοσιογράφων.

— Και αγοράσατε ένα εξοχικό σπίτι στο Φαιν, για να κρύψετε εκεί τη θλίψη σας;

— Η Ρόμυ χαμογελάει τώρα, διασκεδάζοντας σχεδόν.

— Ναί, μια «καλύβα» με δυο ορόφους, σκεπασμένη από περικοκλάδα, για να μπορώ να βρίσκω εκεί την τέλεια μοναξιά, να κάνω μακρινούς περιπάτους κάτω από τη βροχή. Έτσι τουλάχιστον εργαζόμην.

Εξακολουθεί να χαμογελά, μα το χαμόγελό της έχει γίνει κιόλας πικρό. «Υστερά αλλάζει τόνο, γίνεται σοβαρή.

— Μα τώρα, θα θέλατε να μιλήσουμε, πραγματικά, για κάτι άλλο; Αλλάστε, δε μου μένει πολλή ώρα για να σας διαβάσω. Θέλετε να τελειώσουμε μ' αυτή την ανάκριση τρίτου βαθμού;

— Πείτε μας, τί σκοπεύετε να κάνετε τώρα;

— Τί σκοπεύω να κάνω «τώρα»; Μου άρσενε αυτό το «τώρα». Έχω σκοπό να εργασθώ. Γράψτε το. Θέλω να γυρίσω ακόμα πολλά φιλμ. «Υστερά από το «Τι νεότερα, γατούλα»;», θα γυρίσω ένα φιλμ με το Βισκόντι. Ξέρω πως ετοιμάζει για μένα το σενάριο του φιλμ «Η παράξενη κόμηση».

«Ο Λουκίνο είναι ο δαυμάσιος δάσκαλός μου. Τό γράφω;»

— Ναί. Μα πείτε μας, είπατε ευτυχισμένη, Ρόμυ;

— Είμαι ήρεμη, ευχαριστημένη από τη δουλειά μου, που τη λατρεύω.

— Είπατε φιλόδοξη;

— Ναί, μα χωρίς υπερβολές. Άγαπώ πολύ τις διακοπές, τον ήλιο, τη ζωή. Η επιτυχία με ενδιαφέρει, μέσα στα όρια, που μου επιτρέπουν οι ικανότητές μου. Πιστεύω, όμως, πως δεν κατώρθωσα ακόμα να δώσω ούτε στον κινηματογράφο ούτε στο θέατρο όλα όσα μπορώ. Την ημέρα, που

θα νιώσω απόλυτα ικανοποιημένη σαν ήθοισος, θα είμαι πραγματικά ευτυχισμένη.

— Δε βρίσκετε τον εαυτό σας ικανοποιητικό, στον κινηματογράφο;

— Πολύ σπάνια και ποτέ απόλυτα. Τις περισσότερες φορές, δεν αναγνωρίζω τον εαυτό μου.

— Και στο θέατρο; Τί λέτε γι' αυτό;

— Λατρεύω το θέατρο, μα το βρίσκω δύσκολο. Μαθαίνει, όμως, κανείς σ' αυτό πολύ περισσότερα απ' όσα στον κινηματογράφο.

Η Ρόμυ ετοιμάζεται να μάς άφιση. Οι τεχνικοί έχουν ετοιμάσει το σέτ για τη νέα σκηνή. Ο Κληβ Ντονέρ μελετά τη σκηνή από το φασκό της κινηματογραφικής μηχανής. Η Ρόμυ σβήνει το πηγάρι της και μάς απλώνει το χέρι.

— Μια τελευταία ερώτηση, Ρόμυ;

— Πείτε μου...

— Έχουν πη πάς η πραγματική αιτία του χωρισμού σας από τον Ντελόν, ήταν το γεγονός, ότι εσείς δε θέλατε παιδιά. Είναι ψέματα κι' αυτό;

— Δύο παιδιά θα τα ήθελα... δυό! άκουσάτε, με φωνή κάπως σκληρή, που τρέμει λίγο.

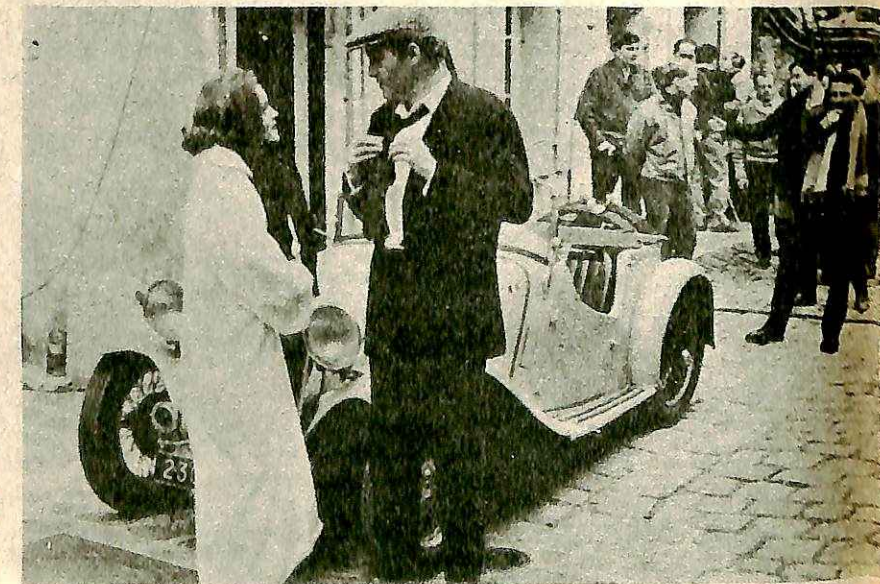
Και φεύγει. Αυτή η ερώτηση ήταν ίσως η πιο σκληρή και η Ρόμυ την αντιμετώπισε, αυτή τη φορά, χωρίς να είναι προετοιμασμένη. Την παρακολουθούμε, ενώ φεύγει από κοντά μας, για ν' ανεβή στο σέτ. Η Ρόμυ Σνάιντερ... δημοφιλής, περφόρμαν, αξιοθαύμαστη, άπονητημένη, μία θαυμάσια κοπέλλα, που έφερε να υποφέρει με αξιοπρέπεια.

ΜΙΣΕΛ ΖΑΚΙΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΣ

★ Ο Άντονι Κουήν αγόρασε ένα όρατο σπίτι σ' ένα εξοχικό προάστιο της Ρώμης. Θα στεγάσει εκεί τον παρόντο Ιταλικό έρωτά του με την Γιολάντα Άντολρί και τα δυο νύμφα παιδιά τους.

★ Η Λίντα Κρίστιαν πρόκειται να υποβληθεί σε μία σοβαρή και δύσκολη χειρουργική επέμβαση. Αυτή της έδωσε την ευκαιρία να διαπιστώσει το μέγεθος της αγάπης, που εξακολουθεί να νιώθει γι' αυτήν ο Έντμουντ Πάρντομ. Μόλις έμαθε την είδηση, ο Πάρντομ που ζούσε από καιρό μακριά της, έτρεξε και πάλι κοντά της. Ακίρως δε όλα του τα συμβόλαια, για να μπορεί να μείνει πλάι της όσο καιρό η Λίντα θα παραμείνει στην κλινική.



Η Ρόμυ και ο Πήτερ, σε μία άλλη σκηνή του φιλμ, που έχει τον τίτλο «Τι νεότερα, γατούλα;»

μη είναι μία πόλις μαγευτική, διασκεδαστική, αλλά αυτοί καταλήγουν να την κάνουν κουραστική. Με πολιορκούν πάντα, για να ανακαλύψουν καινούργια στοιχεία για τις ψεύτικες ιστορίες τους. Αν θέλω να βγάλω από το μυαλό του κόσμου την ιδέα, ότι κλαίω αδιάκοπα για έναν ώραίο χαμένο έρωτα, θαπρεπε να βγαίνω κάθε βράδυ μ' έναν καινούργιο θαυμαστή.

— Και γιατί δεν το κάνετε, αυτό;

— Γιατί; Η αλήθεια είναι πως έχω πολλή δουλειά, τόσο στην Αμερική, όσο κι' εδώ, και δε μου μένει άκρως καιρός για να τον αφιερώσω στα φλέτ. Πολλές φορές, κουράζομαι περισσότερο απ' όσο πρέπει.

— Όπως στο Λονδίνο, τον περασμένο Φεβρουάριο, όταν αναγκαστήκατε να υποβληθείτε στην καιύρα του ύπνου;

— Ναί, ακριβώς, όπως στο Λονδίνο. Οι έφημεριδες έγραψαν και τότε πως έπαθα νευρική εξάντληση, ύπερα από τη διωλυσί του άρραβώνα μου με τον Άλαιν. Έγραψαν μάλιστα, ότι το είπα εγώ.

— Δεν ήταν αλήθεια; Δεν το είχατε πη;

— Δε θυμάμαι, έχει περάσει πολλός καιρός από τότε!

Ο κύριος ΔΙΟΜΗΔΗΣ ΚΙ' ΕΓΩ

ΠΟΛΛΩΝ ειδών ανθρώπους συναντά κανείς στη ζωή του. Άλλοι είναι ευχάριστοι, άλλοι δυσάρεστοι, άλλοι έξυπνοι κι' άλλοι κοντοί. Έγώ προσωπικά, νομίζω, ότι είναι πάρα πολλές οι διάφορες κατηγορίες των ανθρώπων. Οι περισσότερες κατηγορίες, βέβαια, σχηματίζουν ομάδες από ανθρώπους, που περνούν καθημερινώς από δίπλα μας, έντελως αδιάφορα. Λίγοι είναι εκείνοι που μάς κάνουν εντύπωση και μάς επηρεάζουν με την παρουσία τους και τον τρόπο που σκέφτονται. Και σίγουρα, ανάμεσα σ' αυτούς τους λίγους, είναι και ο κύριος Διομήδης, που έχει μία φυσιογνωμία άσκητική, δυο μάτια γαλανά που λάμπουν και ένα γενάκι που το χαϊδεύει συνέχεια, καθώς σου μιλάει με κείνη την ήσυχη και ψιθυριστή φωνή του. Πρέπει να προσέχω ακόμα, ότι αυτός ο περίεργος άνθρωπος, είναι ο ιδιοκτήτης του σπιτιού που μένω με τη γυναίκα μου, και μάς επισκέπτεται κάθε πρώτη του μηνός για να εισπράξει το ενοίκιο.

★ Απ' ό,τι θυμάμαι, αυτή η ιστορία άρχισε κάποιο μεσημέρι, που ήρθε να του εξοφλώσω την απόδειξη του ενοικίου. Μας πέτυχε στο φαγητό κι' επειδή δεν ήθελε να σηκωθεί με κανέναν τρόπο για να του φέρω τα λεπτά, κάθισε κι' αυτός στο τραπέζι. Η Μαίρη, είχε φτιάξει μπιρζόλες στη σχάρα και τον παρακάλεσε να πάρη ένα μεζέ. Γύρισε και της χαμογέλασε με κείνο το γλυκό του χαμόγελο, χαϊδεύοντας τα γένια του.

— Σας ευχαριστώ πάρα πολύ, είπε, αλλά δεν τρώω ποτέ κρέας. Θα πάρω όμως μία ντοματούλα, έτσι για την παρέα.

Η Μαίρη ξαφνίστηκε.

— Σοβάρα; είπε. Δεν τρώτε κρέας;

Χαίδεψε πάλι τα γένια του και κούνησε το κεφάλι του.

— Σας διαβεβαιώ, κυρία μου, είπε. Έχω πνύν από είκοσι χρόνια να θάλω κρέας από στόμα μου.

— Γιατί; ρώτησε η Μαίρη.

Διότι, απλούστατα, αγαπώ υπερβολικά τα ζώα και νομίζω ότι ο άνθρωπος, δεν έχει κανένα δικαίωμα να τα βάσει στην καταστροφή και δεν ξέρω πού άλλου. Θάρρη κάποιος μέρα που θα εκλείψη αυτή η βαρβαρότης απ' τη γη. Είμαι σίγουρος γι' αυτό.

— Μα αυτός δεν είναι ο προορισμός τους; τον διέκοψε η Μαίρη.

Χαίδεψε πάλι τα γένια του.

— Αυτά είναι, ανωσιές, είπε. Αυτά τα λένε οι άνθρωποι για να σκεπάζουν την σκληρότητά τους. Ο προορισμός είναι ένας και ίσχυει για όλα τα πλάσματα του Θεού: Όλα να ζουν ευτυχισμένα, να τρώνε, να πίνουν και να τελειώνουν την ζωή τους ήσυχα κι' ευχαριστημένα. Αυτός είναι ο προορισμός, τον οποίον άλλαξε ο άνθρωπος για το συμφέρον του.

Η Μαίρη χαμογέλασε με τις απόψεις του κυρίου Διομήδη, κι' όταν τελείωσαμε το φαγητό, σηκώθηκε.

— Τουλάχιστον θα πάρετε ένα καφεδάκι; ρώτησε.

Ευχαρίστας.

Έφερα τα λεφτά, μάς σερβίρισε τους καφέδες η Μαίρη και μετά πήγε στην κρεβατοκάμαρα, με το φλιτ, γιατί είχε δη μερικές μυγίες. Άλλα ακούγαμε που τρουπάρριζε. Όταν βγήκε, ύστερα από λίγο, ήτανε θυμωμένη.

— Α, μα δεν υποφέρουν, οι αβλιες, είπε. Δεν σ' αφήνουν να ήσυχάζεις. Δεν έμεινε ούτε μία.

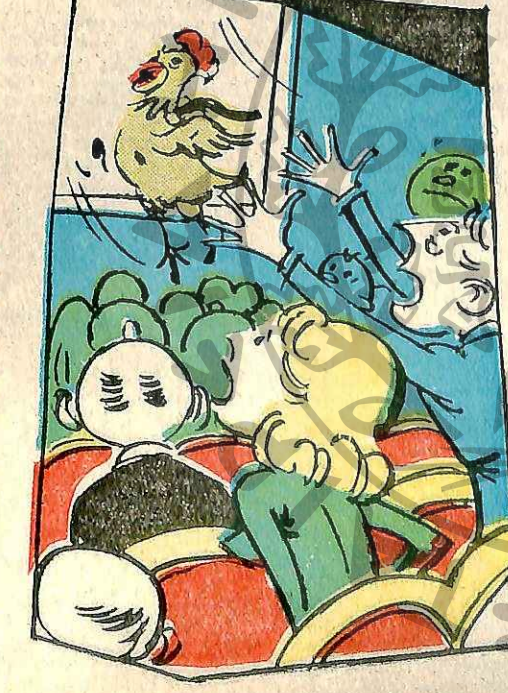
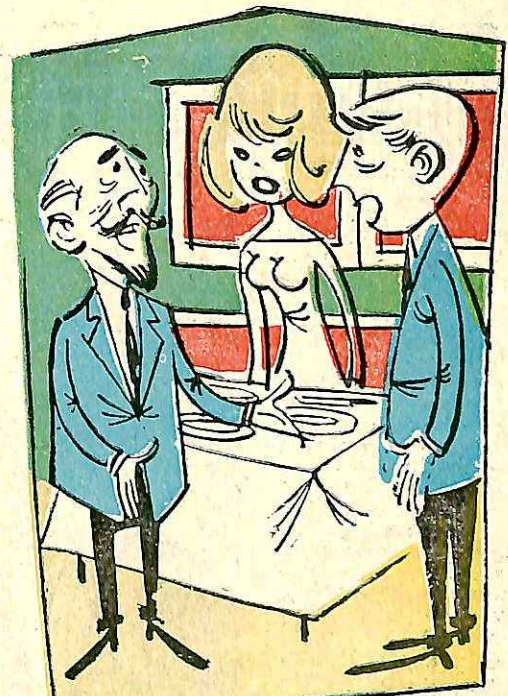
Ο κύριος Διομήδης παράτησε τον καφέ του και σηκώθηκε.

— Όταν λέω ότι ο άνθρωπος είναι το μεγαλύτερο θηρίο, έσείς δεν με πιστεύετε, είπε. Τί σας έφταιγαν τώρα οι φουκαριές οι μυγίες; Βεβαίως, κυρία μου, έχετε τα επιχειρήματά σας. Λέτε πως σας ενοχλούν. Συμφωνώ, αλλά εκεί που κάνατε αυτή τη δουλειά, γιατί δεν κάνατε την άλλη;

— Πείτε;

— Να τις βγάλετε έξω. Προς τί, όλο αυτό το μίσος που βλέπω στο χαριτωμένο σας προσώπι; Μήπως δεν είναι κι' αυτές τις λεπτομέρειες της γής; Τί καταλάβατε τώρα;

Μείναμε κατάπληκτοι απ' το ύφος του κι'



ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

από κείνα που μάς έλεγε.

— Έ, όχι δά, έκανε η Μαίρη. Όχι και τις μυγίες!

— Κι' όμως, είπε ο κύριος Διομήδης, αυτές είναι από τα πιο άτυχα και δυστυχισμένα πλάσματα του πλανήτη μας, διότι, απ' ενός μόν ζουν ελάχιστα κι' απ' έτερου, το ανθρώπινο γένος τρέφει γι' αυτές το χειρότερο μίσος.

Σηκώθηκε, πήγε ως την πόρτα και σταμάτησε. «Υστερά αναστέναξε και συνέχισε:

— Είναι φοβερή η ζωή των ζώων. Ούτε παραλάσεις έχουν αυτά, ούτε σε θέατρα πηγαίνουν, ούτε σε κινηματογράφους, ούτε πουθενά. Έμεις οι άνθρωποι τα καταφέρουμε έτσι, που έχουμε προσφέρει όλες τις χαρές για τους εαυτούς μας. Έχουμε φτιάξει «παιδικές χαρές» και, μόλις ξεπεταγώμαστε, το ρίχνουμε στο παιχνίδι.

Χαίδεψε πάλι τα γένια του και γύρισε στη Μαίρη.

— Είπατε ποτέ σας κανένα χελωνάκι να κινή τσουλήθρα ή τραμπάλλα; ρώτησε.

— Όχι, έκανε η Μαίρη.

— Ούτε κι' εγώ συμφώνησε ο κ. Διομήδης. Μήπως είδατε κανένα γαϊδούρι στον κινηματογράφο;

— Ούτε.

— Έ, λοιπόν, τί είδους ζωή κάνουν αυτά τα φουκαριάρικα τα ζώα; αναστέναξε ο κύριος Διομήδης. Όταν τα σκέφτομαι αυτά, μόχρονται κλάματα. Καμιά φορά πάλι, κυρία μου, εκεί που κάθομαι και συλλογίζομαι την άτυχη μοίρα τους, κοπανώ το κεφάλι μου και αγανακτώ για λογαριασμό τους.

Αναψε τσιγάρο και τράβηξε τέτοια βαθιά ρουφηξιά, που το πήγε στη μέση το τσιγάρο.

— Είπατε ποτέ κόκορα να γελάει;

Η Μαίρη τάχασε τελείως.

— Όχι, μοιρούρισε.

— Ούτε κι' εγώ, είπε ο κύριος Διομήδης. Περνούν την ζωή τους μέσα στο κοτέσι, Κυριακές, καθημερινές και γιορτές, Πάσχα και Χριστούγεννα, κι' όταν θγαίνουν από κεί μέσα, είναι σίγουρο ότι δεν πάνε ούτε σε περίπατο ούτε σε χορό. Βγαίνουν, για να μπουν στην κατασάρα. Έ, λοιπόν, σας έρωτώ. Είναι ζωή αυτή;

Εθγαλε το καπέλλο του και μάς χαμογέλασε.

— Σίγουρα, θα με περνάτε για τρελλό, είπε. Κι' όμως δεν είμαι διόλου τρελλός. Απλούστατα, προσπαθώ να εμβαδύνω στις αλήθειες της ζωής. Χαίρετε.

Εφυγε, χαϊδεύοντας το γενάκι του. Τα λαμπρά του μάτια ήταν γεμάτα θλίψη κι' όταν πήγα στο παράθυρο, τον πρόλαβα στο άντικρυν πεζοδρόμιο που περπατούσε παραμυλώντας.

★ Έκείνο το μεσημέρι, ατάθηκε άδύνατον να με πάρη ο ύπνος. Τα λόγια του κυρίου Διομήδη, στριφογύριζαν στο μυαλό μου συνέχεια. Η Μαίρη κοιμήθηκε στα γρήγορα, και μάλιστα, είχε κουραστή τόσο πολύ απ' τις δουλειές του σπιτιού που ροχαλίζει κι' άλλες. Σε κάποια στιγμή όμως, που άπνινασε και με είδε έαγρυπνο και συλλογισμένο, ανασήκωσε.

— Τι έχεις, με ρώτησε.

— Σκέφτομαι, απάντησα.

— Τι;

— Εκείνα που μάς είπε ο κύριος Διομήδης. Άνασκήκωθε στο κρεβάτι της και με κύτταξε στα μάτια.

— Έχει γούστο να σε επηρεάσαν οι παλαδομάρες, του, είπε. Αυτό μου λείπει τώρα, να θάλω κι' άλλα θάσσανα στο κεφάλι μου.

Η Μαίρη δεν ήτανε ποτέ απ' τους ανθρώπους που καθάνται και σκέφτονται για πολύ κάποιο θέμα. Δεν της άρεσε καθόλου να παιδεύει το μυαλό της. Κι' αυτό ήτανε πάντα μία άφορη για να μαλώνουμε. Πολλές φορές, είχα άφορη θύσει να την κάνω να σκεφθώ σοβαρά και να έμβελνη, αλλά ποτέ δεν τα κατάφερα, γι' αυτό και δεν παραξενεύτηκα καθόλου, όταν μου μίλησε έτσι εκείνο το μεσημέρι. Γύρισα απ' τ' άλλο πλευρό και σε λίγο την άκουσα που ροχαλίζει πάλι.

★ Την άλλη μέρα, που πήγα στο γραφείο κι' άρχισα να δουλεύω, είδα σε μία στιγμή, μία μυγα που ήρθε και κάθισε στην κορυφή του μουλιού μου. Αν μου τύχαινε αυτό σε άλλη εποχή, πον απ' την έπισκεψη του κυρίου Διομήδη, θα άναυτο έτσι και θα την έδιωγα. Αυτή τη φορά όμως, δεν έκανα τίποτα. Συνέχισα τη δουλειά μου ήσυχα-ήσυχα κι' όπως έγραφα και κοινοίτανα το μουλιό, η μυγα έκανε ένα σωρό σκέρτσες. Ανεδοκατέβαινε στο μουλιό, στριφογύριζε, πετούσε από δω, πετούσε από εκεί και δοναρχότανε πάλι. Τώρα, μ' αυτές τις λεπτομέρειες που σας ανέφερα, ίσως να νομίζετε πως είμαι κανέναν τρελλό κι' αλαφροέσκιατος, που επηρεάζεται με τόσα λόγια του ενός και του άλλου. Αν πέρασαν αυτές οι σκέψεις απ' το μυα-

τόν ρωτήσαν. Ένας έτοιμοθάνατος δεν θα πη ψέματα. Πρέπει να μάθω από τα χείλη του όλη την αλήθεια.

Το πρόσωπο της Ζέτας έγινε μαυρό.

— Μά, αφού δεν μ' αφήνουν έμένα να μωό, πώς θ' αφήσουν τον Τάσο;

— Θα τούς πω εγώ. Ναρθή μόνον ο Τάσος. Ζέτα, αν μ' αγαπάς, τρέχα να τον βοηθ. Θά είναι στο γραφείο του τώρα. Πάρε τον ναρθήτε άμέσως. Δεν χρειτεί κανείς κάμα σ' έναν έτοιμοθάνατο.

Σηκώθηκε η Ζέτα.

— Να πάω! Έκανε με μισό στόμα. Δεν πιστεύω όσος νόσθη.

— Να τού πής ότι τον έξορξίζω στή ζωή των παιδιών μας, Ζέτα!

— Καλά, έκανε έξελιξη τραθηχτά. "Αν τόν καταφέρω, θαρθώ με άμέσως. Αλλοιώς, να καθήσες φρόνιμα, Χριστίνα. Κόττα μ' άνης χαμιά κοιταμάρα. Όλα θά διορθωθούν. Χοειάζεται όμως ύπομονή.

— Θά σάς περιμένω! πρόφερες ίκετενική η Χριστίνα.

ΟΙ ΩΡΕΣ ΠΕΡΝΑΝΕ

Κάθε φορά ποίμπαινε η άδελφή, η Χριστίνα ρωτούσε:

— Πώς είναι ο έξάδελφός μου; Πέστε μου, γιά όνομα του Θεού!

Η άδελφή ζούταζε άλλο. Η φωνή της άκούγόταν, παράξενα ήρεμη:

— Καλά είναι.

— Μά, ξέρω πώς είναι πολύ άσχημα.

— Ποιός σας τό είπε; Καλά είναι... όσο τό έπιτοέπει δηλαδή τό τραύμα του.

— Όσο και να παρακαλούσε η δύστυχη γυναίκα, δεν μπορούσε να μάθι τίποτε άλλο.

Έγινε τότε κεφάλι της να πονή, τό μυαλό της να σάλευν.

— Μη κάνετε έτσι! τη φροέρισε η άδελφή. "Αν σας δη έτσι ο γιατρός, θά σας κάνη πάλι ένεσι να κοιμηθήτε είκοσιτέσσερις ώρες.

Δάγκωσε τά χείλη της η άρρωστη και δέ μίλησε πιά. Τό χειρότερο θά ήταν να την κοιμηθούν πάλι. "Αν έρχοταν ο Τάσος με τη Ζέτα και την έβρισκαν βυθισμένη σε λήθαργο, θά ήταν η έσχάτη πλάνη. Γι' αυτό έβαλε όλη της τη δύναμη να φανή ψύχραιμη.

Όταν πέρασε κάποιος ώρα, ρώτησε όσο πιο ήρεμα μπορούσε την άδελφή:

— Τι θά λέγατε, αν σηκωνόμουν λιγάκι;

— Απαγορεύεται. Απογοήθηκε έξελιξη κορτά. "Ο γιατρός έδωσε διαταγή στή να μη ζωντανήτε από δω, αν δεν περάσουν όκτώ μέρες.

— Όύτε κι αυτό λοιπόν. "Αν της έπέτρεπαν να σηκωθή, θά έξελιδόταν. θά έβρισκε τό θάλαμο του δύστυχου Μιζέ. Τι ήρελος θά έγε από αυτό; Δέ θάξερε να πη. Πάντως, αίσθανόταν μιά άκατονηγή επιθυμία να τόν δη άλλη μιά φορά, άλλη μιά φορά ζωντανό.

Θάθελε να κλάρη. "Αλλά δεν έπαρε. Δεν μπορούσε να κάνη τίποτε άλλο, παρά να περιμένη.

Οι ώρες περνούσαν, έρχασε τό άπόγευμα. Τότε έχασε τό θάρος της η Χριστίνα. Χτίστηκε δυνατά τό ζουρνόνη.

— Πρέπει να τηλεφωνήσω! έλεπε παρακλητικά στην άδελφή πού έτρεξε. Είναι άνάγκη να τηλεφωνήσω.

— Μά... δεν έπιτρέπεται να σκέπτεσθε δουλειές τώρα.

— Ποίπει να τηλεφωνήσω, ατή τη στιγμή.

Με κόνα καρδιά της έφερε κοντά τό τηλέφωνο η άδελφή.

Σύντομα όμως, είπε.

— Πάρε Θεού, να μνή ταραχθήτε με τίποτε, γιατί θά βοώ κι' εγώ τόν υπελά μου.

Πήρε τόν αριθμό του γραφείου τού άντρός της, η Χριστίνα. Τά έλαχιστα δευτερόλεπτα πού περιέμενε, μιά σκέψη πέρασε από τό νού της:

— Γιατί δεν τηλεφώνησα νοοίτερα; Χθές... προχθές. Πώς δεν τό σκέφτηκα...

— Ειπαρός! άκούστηκε η φωνή του Τάσου.

Μόγον στο άκουσμα της φωνής του, άογισε να τούξη η Χριστίνα και έβαλε όλη τη δύναμη, γιά να μή τό αντίληφθι η άδελφή.

— "Αν είμαι, η Χριστίνα. Είναι απαραίτητο να θωό σήμερα.

— Δεν έχουτε τίποτε να πούμε...

Δέν ήταν η φωνή του. Δέν ήταν δυνατόν να είναι η φωνή του ατή, τόσο κόνα, τόσο ξένη, τόσο μακρινή.

— Τάσο... μη κλείνης! Έχουμε πολλά να πούμε... Άζου... ο

— Τάσο, πρόφερες όσο πιο φωνισιά μπορούσε. Έγώ είμαι, η Χριστίνα. Είναι απαραίτητο να θωό. Πρέπει να σε δώ σήμερα.

— Δεν έχουτε τίποτε να πούμε...

Δέν ήταν η φωνή του. Δέν ήταν δυνατόν να είναι η φωνή του ατή, τόσο κόνα, τόσο ξένη, τόσο μακρινή.

— Τάσο... μη κλείνης! Έχουμε πολλά να πούμε... Άζου... ο

— Τάσο, πρόφερες όσο πιο φωνισιά μπορούσε. Έγώ είμαι, η Χριστίνα. Είναι απαραίτητο να θωό. Πρέπει να σε δώ σήμερα.

— Δεν έχουτε τίποτε να πούμε...

Δέν ήταν η φωνή του. Δέν ήταν δυνατόν να είναι η φωνή του ατή, τόσο κόνα, τόσο ξένη, τόσο μακρινή.

— Τάσο... μη κλείνης! Έχουμε πολλά να πούμε... Άζου... ο

— Τάσο, πρόφερες όσο πιο φωνισιά μπορούσε. Έγώ είμαι, η Χριστίνα. Είναι απαραίτητο να θωό. Πρέπει να σε δώ σήμερα.

— Δεν έχουτε τίποτε να πούμε...

Δέν ήταν η φωνή του. Δέν ήταν δυνατόν να είναι η φωνή του ατή, τόσο κόνα, τόσο ξένη, τόσο μακρινή.

— Τάσο... μη κλείνης! Έχουμε πολλά να πούμε... Άζου... ο

— Τάσο, πρόφερες όσο πιο φωνισιά μπορούσε. Έγώ είμαι, η Χριστίνα. Είναι απαραίτητο να θωό. Πρέπει να σε δώ σήμερα.

— Δεν έχουτε τίποτε να πούμε...

Δέν ήταν η φωνή του. Δέν ήταν δυνατόν να είναι η φωνή του ατή, τόσο κόνα, τόσο ξένη, τόσο μακρινή.

— Τάσο... μη κλείνης! Έχουμε πολλά να πούμε... Άζου... ο

— Τάσο, πρόφερες όσο πιο φωνισιά μπορούσε. Έγώ είμαι, η Χριστίνα. Είναι απαραίτητο να θωό. Πρέπει να σε δώ σήμερα.

— Δεν έχουτε τίποτε να πούμε...

Δέν ήταν η φωνή του. Δέν ήταν δυνατόν να είναι η φωνή του ατή, τόσο κόνα, τόσο ξένη, τόσο μακρινή.

— Τάσο... μη κλείνης! Έχουμε πολλά να πούμε... Άζου... ο

— Τάσο, πρόφερες όσο πιο φωνισιά μπορούσε. Έγώ είμαι, η Χριστίνα. Είναι απαραίτητο να θωό. Πρέπει να σε δώ σήμερα.

— Δεν έχουτε τίποτε να πούμε...

Δέν ήταν η φωνή του. Δέν ήταν δυνατόν να είναι η φωνή του ατή, τόσο κόνα, τόσο ξένη, τόσο μακρινή.

— Τάσο... μη κλείνης! Έχουμε πολλά να πούμε... Άζου... ο

— Τάσο, πρόφερες όσο πιο φωνισιά μπορούσε. Έγώ είμαι, η Χριστίνα. Είναι απαραίτητο να θωό. Πρέπει να σε δώ σήμερα.

— Δεν έχουτε τίποτε να πούμε...

Δέν ήταν η φωνή του. Δέν ήταν δυνατόν να είναι η φωνή του ατή, τόσο κόνα, τόσο ξένη, τόσο μακρινή.

— Τάσο... μη κλείνης! Έχουμε πολλά να πούμε... Άζου... ο

Μιζέ πεθαίνει...

— Δεν πτώω εγώ.

— Ποίπει να τού μίλησε πριν πεθάνη. Έχει να σου πη...

— Δεν έχει τίποτε να μου πη! Τά ξέρω όσα έχει να μου πη. Έξ άλλου, ο Θεός άς συγχωρήσθι την ψυχή του.

— Τάσο! Έσφόνισε η Χριστίνα. "Έλα, σε παρακαλώ... άζου; Σε παρακαλώ!

Τό τηλεφώνο έκλεισε στην άλλη άκρη. Η Χριστίνα όμως κρατούσε πολλή ώρα άκούα τό άκουστικό και ίζετνε:

— Σε παρακαλώ... σε παρακαλώ...

Η άδελφή έτρεξε κοντά της, της άπαζε τό άκουστικό από τά χείρα.

— Τι κάνετε; Καθήστε φρόνιμα... Έλάτε γιά όνομα του Θεού. Μη κλείτε. Θά φωνάσω τό γιατό.

— Δεν κλείω... δεν κλείω... ηθούρισε η δύστυχη γυναίκα, ένθ τό πρόσωπό της παμορφωνόταν από τούς σπασμούς της άπελπισίας.

Την έάλωσε η άδελφή, την σκέπασε.

— Άλλη φορά δεν πρόκειται να τηλεφωνήσετε τη μάλλωτε. Ότι και να συμβαίνη, δεν θά φρεληθήτε τίποτε να ξανακαλήσθε. Τό καλύτερο είναι να γίνετε μιά ώρα άόγητη καλά.

— Ναί... Ναί...

Οι στασιαι δεν έλεγαν να σταματήσουν. Η άδελφή φανόταν ταραγμένη.

— Ποιάστε, την ίζετνε. Θά βοώ κι' εγώ τό υπελά μου.

— Πέστε μου πώς είναι ο έξάδελφός μου; Βόγγησε η Χριστίνα.

— Όχι.

— Πρέπει να τόν δώ! φώναξε η Χριστίνα και σηκώθηκε με μιά απότομη κίνησι.

— Ότι και κάναη η άδελφή να τη συγχωρήσθι, δέ μπόρεσε. "Εται καθώς ήταν με τό μυητικό της, άνοιξε την πόρτα. Στο διάδρομο, βοέθηκε μπροστά της ο γιατρός, πού την ζήταζε σαστισμένος. Η άδελφή ήταν έξελιξη από τό θωό:

— Δεν μ' άκούει! φώναξε. Δέ μπόρεσα γιά τη συγχωρήσθι.

Με ξέλη πελιδνά, η Χριστίνα γόρισε στο γιατό:

— Πού είναι ο Μιζέ; Μαυρούλης; ρώτησε άγρια. "Αν δεν μ' άφήσετε άμέσως να πάω να τόν

— Μιζέ; πεθαίνει...

— Δεν πτώω εγώ.

— Ποίπει να τού μίλησε πριν πεθάνη. Έχει να σου πη...

— Δεν έχει τίποτε να μου πη! Τά ξέρω όσα έχει να μου πη. Έξ άλλου, ο Θεός άς συγχωρήσθι την ψυχή του.

— Τάσο! Έσφόνισε η Χριστίνα. "Έλα, σε παρακαλώ... άζου; Σε παρακαλώ!

Τό τηλεφώνο έκλεισε στην άλλη άκρη. Η Χριστίνα όμως κρατούσε πολλή ώρα άκούα τό άκουστικό και ίζετνε:

— Σε παρακαλώ... σε παρακαλώ...

Η άδελφή έτρεξε κοντά της, της άπαζε τό άκουστικό από τά χείρα.

— Τι κάνετε; Καθήστε φρόνιμα... Έλάτε γιά όνομα του Θεού. Μη κλείτε. Θά φωνάσω τό γιατό.

— Δεν κλείω... δεν κλείω... ηθούρισε η δύστυχη γυναίκα, ένθ τό πρόσωπό της παμορφωνόταν από τούς σπασμούς της άπελπισίας.

Την έάλωσε η άδελφή, την σκέπασε.

— Άλλη φορά δεν πρόκειται να τηλεφωνήσετε τη μάλλωτε. Ότι και να συμβαίνη, δεν θά φρεληθήτε τίποτε να ξανακαλήσθε. Τό καλύτερο είναι να γίνετε μιά ώρα άόγητη καλά.

— Ναί... Ναί...

Οι στασιαι δεν έλεγαν να σταματήσουν. Η άδελφή φανόταν ταραγμένη.

— Ποιάστε, την ίζετνε. Θά βοώ κι' εγώ τό υπελά μου.

— Πέστε μου πώς είναι ο έξάδελφός μου; Βόγγησε η Χριστίνα.

— Όχι.

— Πρέπει να τόν δώ! φώναξε η Χριστίνα και σηκώθηκε με μιά απότομη κίνησι.

— Ότι και κάναη η άδελφή να τη συγχωρήσθι, δέ μπόρεσε. "Εται καθώς ήταν με τό μυητικό της, άνοιξε την πόρτα. Στο διάδρομο, βοέθηκε μπροστά της ο γιατρός, πού την ζήταζε σαστισμένος. Η άδελφή ήταν έξελιξη από τό θωό:

— Δεν μ' άκούει! φώναξε. Δέ μπόρεσα γιά τη συγχωρήσθι.

Με ξέλη πελιδνά, η Χριστίνα γόρισε στο γιατό:

— Πού είναι ο Μιζέ; Μαυρούλης; ρώτησε άγρια. "Αν δεν μ' άφήσετε άμέσως να πάω να τόν

— Μιζέ; πεθαίνει...

— Δεν πτώω εγώ.

— Ποίπει να τού μίλησε πριν πεθάνη. Έχει να σου πη...

— Δεν έχει τίποτε να μου πη! Τά ξέρω όσα έχει να μου πη. Έξ άλλου, ο Θεός άς συγχωρήσθι την ψυχή του.

— Τάσο! Έσφόνισε η Χριστίνα. "Έλα, σε παρακαλώ... άζου; Σε παρακαλώ!

Τό τηλεφώνο έκλεισε στην άλλη άκρη. Η Χριστίνα όμως κρατούσε πολλή ώρα άκούα τό άκουστικό και ίζετνε:

— Σε παρακαλώ... σε παρακαλώ...

Η άδελφή έτρεξε κοντά της, της άπαζε τό άκουστικό από τά χείρα.

— Τι κάνετε; Καθήστε φρόνιμα... Έλάτε γιά όνομα του Θεού. Μη κλείτε. Θά φωνάσω τό γιατό.

— Δεν κλείω... δεν κλείω... ηθούρισε η δύστυχη γυναίκα, ένθ τό πρόσωπό της παμορφωνόταν από τούς σπασμούς της άπελπισίας.

Την έάλωσε η άδελφή, την σκέπασε.

— Άλλη φορά δεν πρόκειται να τηλεφωνήσετε τη μάλλωτε. Ότι και να συμβαίνη, δεν θά φρεληθήτε τίποτε να ξανακαλήσθε. Τό καλύτερο είναι να γίνετε μιά ώρα άόγητη καλά.

— Ναί... Ναί...

Οι στασιαι δεν έλεγαν να σταματήσουν. Η άδελφή φανόταν ταραγμένη.

— Ποιάστε, την ίζετνε. Θά βοώ κι' εγώ τό υπελά μου.

— Πέστε μου πώς είναι ο έξάδελφός μου; Βόγγησε η Χριστίνα.

— Όχι.

— Πρέπει να τόν δώ! φώναξε η Χριστίνα και σηκώθηκε με μιά απότομη κίνησι.

— Ότι και κάναη η άδελφή να τη συγχωρήσθι, δέ μπόρεσε. "Εται καθώς ήταν με τό μυητικό της, άνοιξε την πόρτα. Στο διάδρομο, βοέθηκε μπροστά της ο γιατρός, πού την ζήταζε σαστισμένος. Η άδελφή ήταν έξελιξη από τό θωό:

— Δεν μ' άκούει! φώναξε. Δέ μπόρεσα γιά τη συγχωρήσθι.

Με ξέλη πελιδνά, η Χριστίνα γόρισε στο γιατό:

— Πού είναι ο Μιζέ; Μαυρούλης; ρώτησε άγρια. "Αν δεν μ' άφήσετε άμέσως να πάω να τόν

— Μιζέ; πεθαίνει...

— Δεν πτώω εγώ.

— Ποίπει να τού μίλησε πριν πεθάνη. Έχει να σου πη...

— Δεν έχει τίποτε να μου πη! Τά ξέρω όσα έχει να μου πη. Έξ άλλου, ο Θεός άς συγχωρήσθι την ψυχή του.

— Τάσο! Έσφόνισε η Χριστίνα. "Έλα, σε παρακαλώ... άζου; Σε παρακαλώ!

Τό τηλεφώνο έκλεισε στην άλλη άκρη. Η Χριστίνα όμως κρατούσε πολλή ώρα άκούα τό άκουστικό και ίζετνε:

— Σε παρακαλώ... σε παρακαλώ...

Η άδελφή έτρεξε κοντά της, της άπαζε τό άκουστικό από τά χείρα.

— Τι κάνετε; Καθήστε φρόνιμα... Έλάτε γιά όνομα του Θεού. Μη κλείτε. Θά φωνάσω τό γιατό.

— Δεν κλείω... δεν κλείω... ηθούρισε η δύστυχη γυναίκα, ένθ τό πρόσωπό της παμορφωνόταν από τούς σπασμούς της άπελπισίας.

Την έάλωσε η άδελφή, την σκέπασε.

— Άλλη φορά δεν πρόκειται να τηλεφωνήσετε τη μάλλωτε. Ότι και να συμβαίνη, δεν θά φρεληθήτε τίποτε να ξανακαλήσθε. Τό καλύτερο είναι να γίνετε μιά ώρα άόγητη καλά.

— Ναί... Ναί...

Οι στασιαι δεν έλεγαν να σταματήσουν. Η άδελφή φανόταν ταραγμένη.

— Ποιάστε, την ίζετνε. Θά βοώ κι' εγώ τό υπελά μου.

— Πέστε μου πώς είναι ο έξάδελφός μου; Βόγγησε η Χριστίνα.

— Όχι.

— Πρέπει να τόν δώ! φώναξε η Χριστίνα και σηκώθηκε με μιά απότομη κίνησι.

— Ότι και κάναη η άδελφή να τη συγχωρήσθι, δέ μπόρεσε. "Εται καθώς ήταν με τό μυητικό της, άνοιξε την πόρτα. Στο διάδρομο, βοέθηκε μπροστά της ο γιατρός, πού την ζήταζε σαστισμένος. Η άδελφή ήταν έξελιξη από τό θωό:

— Δεν μ' άκούει! φώναξε. Δέ μπόρεσα γιά τη συγχωρήσθι.

Με ξέλη πελιδνά, η Χριστίνα γόρισε στο γιατό:

— Πού είναι ο Μιζέ; Μαυρούλης; ρώτησε άγρια. "Αν δεν μ' άφήσετε άμέσως να πάω να τόν

— Μιζέ; πεθαίνει...

— Δεν πτώω εγώ.

— Ποίπει να τού μίλησε πριν πεθάνη. Έχει να σου πη...

— Δεν έχει τίποτε να μου πη! Τά ξέρω όσα έχει να μου πη. Έξ άλλου, ο Θεός άς συγχωρήσθι την ψυχή του.

— Τάσο! Έσφόνισε η Χριστίνα. "Έλα, σε παρακαλώ... άζου; Σε παρακαλώ!

Τό τηλεφώνο έκλεισε στην άλλη άκρη. Η Χριστίνα όμως κρατούσε πολλή ώρα άκούα τό άκουστικό και ίζετνε:

— Σε παρακαλώ... σε παρακαλώ...

ιδώ, θ' άνοίξω τό παρόθυρο και θά σκοτωθώ.

Ήταν τέτοιος ο τόπος της φωνής της, κι' έδειχνε τόσο άπόγνωση ή άπιστογνομία της, πού ο γιατρός δέ διατασε.

— Οδήγησε την κόρια, είτε άλλά στην άδελφή.

ΛΟΓΙΑ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΥ

Ο Μιζέ ζειτόταν με μάτια άνοητά, με τό πρόσωπο χαμένο μεσα στους επιδέσμιους. Μόνον τά μάτια του και τά χείλη του ήταν έλεύθερα. Μόλις την αντίκρινε, τά μάτια του μεγάλωσαν, στήλωθηκαν άπάνω της, έκπληκτα, ερωτηματικά, στην άούη. "Επειτα πήραν μιά έκσπασσι χαρούμενη. "Ανατόμισε η Χριστίνα, καθώς άντελήσθη ατή τη ξαφνική χαρά στο μάτια, έκείνα πού φανόνταν να βασιλεύουν.

Η φωνή του άκούστηκε, σαν ναρχόταν από πολύ μακριά:

— Χριστίνα... έγινες καλά;

— Ναί, Μιζέ...

— Είμαι εδντισμένος κι' αήτό... πρόφερες ο άρρωστος κι' έκλεισε τά μάτια του, λές και τά λίγα αυτά λόγια τόν είχαν κλώας έξελιξη.

Η άνατομή του άκούγόταν σφαιριχτή κι' έκανε τη Χριστίνα να άνατομιάση. Έβρισσε με ρόγχο.

— Μιζέ! ηθούρισε η γυναίκα με φωνή τρυμμένη. Πώς είσαι;

Μισάνοιξε τά μάτια του και της έστειλε ένα θλιμμένο χαμόγελο με τά μάτια.

— Μιζέ! φώναξε η Χριστίνα ίκετενικά. Θάπαρε να δής τόν Τάσο, να τού έξηγήσης...

— Τι; ρώτησε ηθούρισε ο άρρωστος.

— Γιά τό γράμμα. Είναι φοιχτό να σκέπτομαι τόν έαυτό μου, ένθ σε βλέπω έτσι. Αλλά είναι ζήτημα ζωής και θανάτου γιά μένα.

Ο Τάσος έφυγε από τό σπίτι. Πήρε τά παιδιά. Είμαι πολύ δυστυχισμένη...

— Άλλωστε τό χέρι του, σαν ναθελε να της πιάση τό δικό της. Η Χριστίνα τού άπαζε τό χέρι, τσάπιζε στην παγωμένη της χούφτα.

— Μ

Είδε την αδελφή ν' ανοίγει το ένα κουτί, να βγάλει από κει μια παστίλια, να της τη γώνει στο στόμα.

— Τι μου δίνεις; τη ρώτησε αγανά.

— Κατευναστικό! αποκούθηκε η κοπέλλα.

Μετά λίγη ώρα, όλα άρχισαν να θολώνουν γύρω της. Κατάλαβε: Της είχαν δώσει, κάποιο υπνωτικό. Ο ύπνος ήταν το μόνο που της έσωζε το μυαλό.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

— Πόση ώρα κοιμήθηκα; ρώτησε την αδελφή, όταν άνοιξε τα μάτια της.

— Έκείνη χαμόγελασε.

— Είκοσιτέσσερις ώρες.

— Ανακάθισε στο χρεβάτι της, τρομαγμένη η Χριστίνα.

— Είκοσιτέσσερις ώρες; Δεν είναι δυνατόν...

— Ακριβώς. Είναι πολύ ισχυρό, αυτό το ναρκωτικό που σ' έδωσα.

— Δεν έπρεπε να κοιμηθώ τόσο...

— Τι κάνει ο εξάδελφός μου; Τα μάτια της νεαρής αδελφής άστράφταν από χαρά.

— Νομίζουν οι γιατροί πως έγινε κάποιο θαύμα.

— Ζή!

— Είναι καλύτερα. Σήμερα τουλάχιστον λυγίκα και τους ελπίδισαν.

— Θά γλυτώσω; ρώτησε η Χριστίνα τρεμάντας από συγκίνηση.

— Έτσι φαίνεται, Ελπίδες σήμερα οι γιατροί, ενώ ίσαμε χθες τόν είχαν ξεγράψει.

— Μπορώ να τον ιδώ;

— Αποκλείεται. Δεν θά ξαναλάμβες τα ίδια. Πρέπει να μείνεις τουλάχιστον τρεις μέρες άκίνητη, έτσι είχαν οι γιατροί.

— Μα...

— Α, όλα κι όλα! έκανε αυστηρά η κοπέλλα.

— Έχω αυστηρή διαταγή σήμερα. Αν ξανακάνεις τα ίδια, θά σ' δώσω πάλη να κοιμηθείς άλλες είκοσιτέσσερις ώρες.

— Αναστένανε η Χριστίνα και στοιχειώρισε τα χείλη της, με ύφος βασιλικό.

— Θά τηλεφωνήσω! είπε σε λίγο αποφασιστικά.

Δεν της έφερε αντίρρηση η αδελφή. Βγήκε μάλιστα διακριτικά από το θάλαμο. Πήρε πάλι τον αριθμό του γραφείου του άντρας της, η Χριστίνα.

Η καρδιά της χτυπούσε σαν τού πομπόκι κι είχε την εντύπωση πως απ' αυτό το τηλέφωνο κομίζουν η ζωή της.

ΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

Καθόταν ο Τάσος στο γραφείο του. Δίπλα του η Ζέτα, καλοντυμένη, περιποιημένη τον κόττα με μάτια έρωτευμένα. Τού χάιδεψε τα μαλλιά απαλά μητροικά σχεδόν, και τού ψιθύριζε στ' αυτί:

— Νά κι σε βλέπω μελαγχολικό, χρονό μου. Έγώ είμαι κοντά σου, η αγαπούλα σου, η γυναικούλα σου.

— Ο Τάσος κάτι έγγραφε. Πότε-πότε γυρίζει και της έρωτι με μωρολογία ματιά. Το πρόσωπό του άνοιχτο, σοβαρό, έδειχνε πως οι τελευταίες ημέρες τον είχαν βασανίσει.

— Όποτε δεν έρωτι τίποτε! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Όχι, καλέ μου. Αποσεύγω να πάω. Τι να πω; Έρωτι, με τη Χριστίνα ήμαστε σαν αδελφές. Μπορούμε να μιλάμε τώρα...

— Πώς να σου πω; Έχω την εντύπωση πως την άδικα.

Δεν σήκωσε το κεφάλι του ο Τάσος. Μία ώρα άνωμαστα στα φώδια του, έδειχνε τη στενοχώρια του.

— Πάλι όμως συνέχισε η Ζέτα, τι σ' αρέσει; Ας ήταν άξια να σταθεί στο ύψος της...

— Ας ήταν άξια να σε κάνει εντυπωμένο...

— Αλλά, Τάσο μου, είναι η Θεία



«ΑΓΩΝΙΑ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Η Βίλλυ Δασκαλάκη και ο Θανάσης Μυλωνάς, σε μία τρυφερή σκηνή του φιλμ «Αγωνία μιας αγάπης», που σκηνοθέτησε ο συγγραφέας Γ. Δρόσης.

Δίλη. Η μητέρα της μούκανε την αόσπρη, έμένα, όταν έμαθε για το Λίνο. Πού στο κάτω-κάτω της γραφής, δεν ήταν ίδια περίπτωση. Έγώ δεν ήμουν δεμένη με το Μιζέ, όπως εσύ με τη Χριστίνα. Δεν είχαμε παιδιά. Όσο και να πω...

— Έρωτι τίποτε για το Μιζέ; ρώτησε ο Τάσος.

— Τίποτε! Ο Μιζέ... Πάει. Σίγουρα θά'χει πεθάνει τώρα.

— Αναστένανε (ίσως κίονας με ειλικρίνεια, άθελά της).

— Άφησε την πένα του ο Τάσος, κι έγειρε το μέτωπό του στη χούφτα του.

— Τι έρωτι, αγάπη μου; τόν ρώτησε, όσο μπορούσε πιο στοργικά.

— Η καρδιά μου είναι βαρειά, Ζέτα...

Το τηλέφωνο χτύπησε εκείνη τη στιγμή. Η Ζέτα πετάχτηκε:

— Έχει γούστο να είναι η Χριστίνα! πρόφερε άήσιχα.

Την χτύπησε, δυστυχισμένος.

— Νά κι σ' έρωτι τίποτε; ρώτησε ο Τάσος.

— Κι' αν είναι κανένας πελάτης; γιά χαμιά ήπιοθεσι.

— Αν είναι η Χριστίνα, να κλείσεις το τηλέφωνο, τού είπε γρήγορα.

Κι' άρχαλιάζοντάς τον τοιλλά, τού ψιθύρισε στο αυτί:

— Δέ θέλω να ταραχτείς, χρονό μου. Σ' άγοστό, Τάσο μου...

Δέ θέλω να μου στενοχωρηθείς.

— Ο Τάσος σήκωσε το άκουστικό.

— Άκουσε η δύστυχη Χριστίνα τη φωνή του, σιγαλή, κοφτή:

— Έμπρός!

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΝΥΜΦΙΟΣ

Τους παρανόμους έρωτας προσφάτως ουν ιδουχτίας και πλέον με απέχθειαν μενίζων τας γοήσσας, εκέκρθη εις γαμήλιον ύψην να εξαρθώ κι' όσπερ γαμβρός περιώγει να πεπορευενεθώ.

Και διαδέχον εκφρασιν και γόνιμον σαγήνην προς δε ποδών διακώς συζυγικήν γαλήνην, ήρραβωνίσθην παράτα, τούτέστιν ευκράς, μετά πεντηκοντούτιδος έστρουβούλης χηρός.

Κι' ό Παιδες, έπειγόμενος προς νυμφειν τοχέαν κι' ευελπιστών εις άπλετον και πλήρη ευχάιν άσπερ νυμφίος έξοχος κι' άνθη αιδερόδωμον την παρελθούσαν Κυριακήν καθώρισον τόν γάμον.

Εφ' ό την ρενδιότιον μου την παλαιάν θαλών κι' υπό χαρίτων έμπλεως και άνου συστολόν, πρό τού ναού άνέμενον την νύμφην άσυνδρον, και δη περιβαλλόμενος εκ φίλων και κομμάδων, πλήν φεύ! ενώ άνέμενον μετ' άκραίφνων τιμών.

Κι' οι φίλοι είχαν δρυζαν προς ράντισιν (ήμών) έλαβον έν σημείωμα της νύμφης περαι- (τέρω) κι' άνέγνωσόν κατάπληκτος: «Μετάνοιω- (σα, ρε γέρο!»)

— Ω! Αίσχος! είπον παράτα με τονι- (σμών) όχλιν.

Κι' ιδών ότι παρέμεινον και πάλιν εις τόν (ράφιον) την όρμζαν παρέλαβον εκ συγγενών και (φίλων) και μεταβάς οικιακώς, την έφτισεν... πι- (λάσιον)!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Τάσο! τού φώναζε γοήγο- να, να νά προλάβη όλα όσα είχε να τού πη. Τάσο μου... Έλα. Θά τα καταλάβης όλα... Δεν αιώτω εγώ... Η Ζέτα τ' ατάφερε έτσι. Θά στα έξηγήση ο Μιζέ.

— Άκουγε κι' η Ζέτα κοντά — κοντά του. Τόν είδε πού έβρινε σνλλογισμένος, με τó γέρι διατα- κτικό στο άκουστικό.

Κλείσε το τηλέφωνο! τού ψιθύρισε ταραγμένη. Δεν καταλά- δαίνεις τώρα;

— Δεν έχωμε τίποτε να πώ- με! πρόφερε ο Τάσος κοφτά στο άκουστικό.

Η φωνή της Χριστίνας άκού- σθηκε, σπαρακτική:

— Τάσο... Έλα... Πέφτω στά πόδια σου, έλα... Αν δεν έλθης, θά σκοτωθώ... Τ' άκουε; Θά σκο- τωθώ... Στο λέω αλήθεια δε βα- στού άλλο. Τάσο... θά'γης τó κοι- μα στο λαιμό σου... Τάσο...

— Πέε της πώς άσφαβονιστή- ζαμε! ψιθύρισε έξωλη η Ζέτα. Κόψε της τó βήμα για πάντα, να σ' άφήση ήσυχο.

Τό γέρι τού Τάσου έτρεψε, κα- θώς κοιτούσε τó άκουστικό. Η φωνή της Ζέτας όμως, είχε κάτι τó υποβλητικό. Κι' άθελά του επ- νέλαβε τά λόγια:

— Άσφαβονιστήζαμε... Η Ζέ- τα κι' εγώ δώσαμε λόγο, Χριστί- να. Μη κοιμόμαστε άδικα...

— Τάσο! Τάσο!...

Με χίνοι επιτακτική, τού άρπα- ξε τó άκουστικό, τ' άκούμπησε.

— Άσε την να φωνάξει! έκα- νε πεισματικά. Θά της περάση.

Ο Τάσος όμως κτύπησε τó τη- λέφωνο με μάτια στηλωμένα. Στ' αυτιά του άντιλαλούσε η φωνή της, λές κι' έρχόταν μέσα από τó μη- γάνημα. Η τραγική, σπαρακτική φωνή της:

— Τάσο... Τάσο!...

— Είναι έξωλη! ψιθύρισε ο άντρας.

— Φυσικά! Δεν τó καταλαβαί- νεις; κάγχασε η Ζέτα. Έπαιξε τó παιγνίδι κι' έχασε. Καμιά φο- ρά έρχονται τά πράγματα αλλοίω- τικά απ' ό,τι τά υπολογίζουμε. Ο Μιζές της έπαιξε, άθελά του βέ- βαια, ένα άσχημο παιγνίδι.

— Άς να είναι τόσο στενοχω- ρημένη κι' αυτό!

Γέλασε η γυναίκα:

— Τι άρελεις πού είσαστε σεις όί άντρες. Φυσικά κι' αυτό! Ας ήταν καλά ο Μιζές, και θάβλε- πες.

Σήκωσε ο Τάσος τά μάτια του, την χτύπησε καλά:

— Ζέτα... Τόσο πολύ τόν άγα- πούσε λοιπόν!...

— Άστέιο πράγμα. Άγαπιούν- ται από παιδιά. Δεν τó πιστεύεις ακόμα; Έλα τώρα, καλέ μου, μη στενοχωριέσαι και μην είσαι ή- περευασμένος.

— Μα τά τηλεφωνήματά της με άναστατώνουν.

— Νά κι σ' αρώτη τó άκουστι- κό, όταν υποπτεύεσαι πως είναι έξωλη.

Τό τηλέφωνο χτύπησε ξανά.

— Μη τó σπρώχνεις! έκανε έ- πιτακτικά η γυναίκα.

Χτύπησε χαμπαρές φορές και πταίχτηκε. Μετά λίγη ώρα, άκού- πθηκε και πάλι τó κουδούνισμα.

— Άκούσε η Ζέτα τó άκουστικό.

— Άκούσε η Ζέτα τó άκουστικό.

— Έτσι! Άσε την τώρα να αιλά στον άέρα.

Μέσα από τó μηγάνημα, η φω- ή της Χριστίνας άκουγόταν ίζε- τευτική:

— Τάσο! Τάσο! Τάσο!...

Κάποτε σταμάτησε. Ο Τάσος κούμπησε τόν ιδρώτα πού στάλαζε στο μέτωπό του.

Τόν άρχαλιάσε η Ζέτα. Η φω- νή της άκούστηκε στο αυτί του.

— Έλα να φάμε, αγάπη μου.

— Άσε τó γραφείο σου τώρα, άπόψε.

Σ' αν' αυτόματο σπρώχθηκε ο Τά- σος.

— Μου είναι αδύνατον να έρ- γαστώ άπόψε! άναστένανε.

— Έλα να τó ρέξουμε έξω λοι- πόν.

Κλείδωσε τó γραφείο του ο Τά- σος. Και την άκολούθησε έξω, σαν παγνητιμένος.

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Τό άκουστικό κρεμόταν κάτω από τó τραπεζι και δεν τó είχε πάρει είδηση η Χριστίνα. Σαπλω- μένη άνασκελά στο χρεβάτι της, με τά μάτια στηλωμένα στο νενο, συλλογιόταν:

Πάει! Η ζωή τέλειωσε για μένα. Δεν έμεινε έχνος άγάτης στην καρδιά του. Άφού υποσεί κι' άκουει έτσι τη φωνή μου κι' έχει τή δύναμη να κλείση τó τη- λέφωνο, πάει. Η καρδιά του πέ- θανε για μένα.

Είχε την εντύπωση πως τó αίμα πάγωνε σιγά-σιγά στ' αλέςδες της, πως όλη της ή ύπαρξη πέτρωνε. Εί- χε την εντύπωση, πως σιγά-σιγά όλη ή πλάσι χανόταν. Ήταν ένα συναίσθημα πού της προκαλούσε φρίκη. Άσπότερα κατάλαβε πως αυτό τó συναίσθημα την προπαρα- σκεύαζε για τόν άποχωρητισμό της ζωής.

Όταν πήρε τήν άπόφαση, τó κατάλαβε. Ένοιωσε ξαφνικά, πως όλες οι κλωστές πού την ένωσαν με τή ζωή είχαν κοπεί.

— Ο Τάσος δεν κι' αγαπάει πιά. Τά παιδιά μου δεν θά μου τά δώση. Τό σπίτι θά τó πάρη, θά με βγάλη από τó σπίτι...

«Έχεις τή μονούλα σου!» της ψιθύρισε κάποια φωνή.

Τά μάτια της βούρκωσαν. Κατά- λαβε όμως πως η κλωστή αυτή ήταν αδύνατη.

Δεν την τραβούσε προς τά πό- σω ή Ζωή. Την τραβούσε μπρο- στά. Και μπροστά της ήταν όλο χαλάσματα.

— Έχεις και τó Μιζέ. Θά γίνη καλά.

Ότε και σ' αυτή τή σκέψη, ξε- στάθηκε ή καρδιά της. Άνατρι- χισσε μάλιστα, μονάχα στη σκέψη πως ήταν δυνατόν να πέση στην άγκαλιά του Μιζέ, για να βρη πα- νορησία.

Δεν της έβρινε τίποτε άλλο. «Ε- προξε να πεθάνη. Άλλά πώς;

— Ανασπρώχθηκε στο χρεβάτι της. Τό παρόθυο της ήταν ψηλό. Αν τ' άνοιγε κι' έβρισε κάτω στην αυλή...

Ένα σύγκοπο πέρασε στη ρα- χοχωμαλιά της.

Αίματα... σπασίματα... Θά γι- νόταν ένα ματωμένο κουδούνισμα.

— Όχι! Όχι! Ήταν κάτι άνόητο από τίς δυνάμεις της. Αν βοι- σκόταν σπίτι της, θά'νοιγε τó γκαζ.

Η θά λήγανε στó φαρμακείο να πάρη πενήντα άσπιρίνες... ή...

Σταμάτησε.

— Άσπιρίνες... Και γιατί όχι κανέ- να ύπνωτικό; Με μία παστίλια κοι- μήθηκε είκοσιτέσσερις ώρες. Αν έπαιρνε δέκα!

Δεν άφησε τó γού της να τó σκεφθή πολύ. Η άπόφαση έφερε σιγχαρόνες και τόν τρόπο πού μπο- ρούσε νά πραγματοποιηθή. Με γέ- ρια παγωνίδια, χτύπησε τó κουδού- νι, άπάνω από τó χρεβάτι της.

— Έτρεξε ή αδελφή. Έπιασε ή Χριστίνα τó κεφάλι της με τά δύο της χείρα.

— Άδελφή, βόγγυζε. Πονάω...

Πονάω πολύ και λαλίζω. Θάβλε- λα νά κοιμηθώ. Ο ύπνος χθές με έλα γαμώσε πολύ. Θάβλελα νά κοιμη- θώ άλλες είκοσιτέσσερις ώρες.

— Θά ρωτήσω τó γιατρό! έπε- τή Ζέτα.

— Άδελφή, βόγγυζε. Πονάω...

Πονάω πολύ και λαλίζω. Θάβλε- λα νά κοιμηθώ. Ο ύπνος χθές με έλα γαμώσε πολύ. Θάβλελα νά κοιμη- θώ άλλες είκοσιτέσσερις ώρες.

— Θά ρωτήσω τó γιατρό! έπε- τή Ζέτα.

— Άδελφή, βόγγυζε. Πονάω...

Πονάω πολύ και λαλίζω. Θάβλε- λα νά κοιμηθώ. Ο ύπνος χθές με έλα γαμώσε πολύ. Θάβλελα νά κοιμη- θώ άλλες είκοσιτέσσερις ώρες.

— Θά ρωτήσω τó γιατρό! έπε- τή Ζέτα.

— Άδελφή, βόγγυζε. Πονάω...

Πονάω πολύ και λαλίζω. Θάβλε- λα νά κοιμηθώ. Ο ύπνος χθές με έλα γαμώσε πολύ. Θάβλελα νά κοιμη- θώ άλλες είκοσιτέσσερις ώρες.

— Θά ρωτήσω τó γιατρό! έπε- τή Ζέτα.

— Άδελφή, βόγγυζε. Πονάω...

Πονάω πολύ και λαλίζω. Θάβλε- λα νά κοιμηθώ. Ο ύπνος χθές με έλα γαμώσε πολύ. Θάβλελα νά κοιμη- θώ άλλες είκοσιτέσσερις ώρες.

— Θά ρωτήσω τó γιατρό! έπε- τή Ζέτα.



Υπάρχουν σήμερα ειδικά προϊόντα για την ομορφιά των μαρών.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τό λεπτεπίλεπτο δέρμα και τά πολύ λεπτά μαλλιά είναι τά ευαίσθητα σημεία τους

ΜΕΧΡΙ πριν από μερικά χρόνια, ή ομορφιά των παιδιών πριν να κλείσουν τόν πρώτο χρόνο τους, ή- ταν απλά και μόνο μία άναπό- κλασι της υγείας τους και οι κο- ρές της ομορφιάς τους περιόρι- ζόνταν στο άπαράτητο. Δηλαδή οι μητέρες φρόντιζαν να καθαρίζουν καλά τά μαρά και να τά πούδρω- ρουν δύο φορές τήν ήμερα.

Τώρα, άκόμα και για τά πολύ μι- κρά, παιδάκια, υπάρχουν ειδικά προϊόντα για τήν ομορφιά τους, για τή λεπτότατη επιδερμίδα τους και για τά μεταξένια μαλλάκια τους.

Η σημερινή μητέρα, βρίσκει σε πλέονεκτηκή θέσι άπέναντι στις μέρες των περασμένων εποχών, γιατί έχει στη διάθεσι της τέλεια προϊόντα για τίς αισθητικές περι- ποιήσεις τού μικρού της: Τό ειδικό σαμπουν γαλακτός για νά πλέν- στικό και μαλακτικό λάζι για νά φ- θάρη τά τριχότ όδέρμα και να κα- και προστατευτική κρέμα για τά ρα, τó ούδέτερο οαπούνι πού γίνε- ται από ειδικές ούσιες καθαριστικές, άλαφρα άρωματισμένα με ειδικές ούσιες, και, τέλος, τά άλατα για τó μπάνιο τού μωρού και τίς ειδι- κές κολώνιες.

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ

Τά παιδιά πού, από τήν κοινία τους, συνήθιζον σ' αυτές τίς κου- ρές της καθαριότητας, εύκολα θά μάθουν, μεγαλώνοντας, να έρχο- λούνται με τήν περιποίηση τού εαυ- τού τους. Πάντως, χρειάζεται γι' αυτό και ή καθημερινή επίδεψη της μητέρας.

Τά αυτιά και τά δόντια είναι τά πιο σημαντικά σημεία αυτής «της ρουτίνας». Μά, δυστυχώς, είναι ή σμεία, πού τά παιδιά παραμελούν εύκολότερα. Τό βουρτσάκι για τά δόντια πρέπει να διαλέγεται σε μέ- γεθος ανάλογο και με κατάλληλο σχήμα. Η όδοντοπάστα ποτέ να έχη μια εύχρηστη γεύση. Θά άπαί- ητε από τά παιδιά να πλένουν τά χείλη τους με τó βουρτσάκι κάθε πρσί και κάθε βράδυ, ύστερα δε ά- τó κάθε γεύμα να ξεπλένουν τó στό- μα τους με μία ειδική λούσιον.

Στην άρχη, πλένετε και σεις τά

δόντια σας μαζί με τά παιδιά σας και φροντίστε να τούς διδάξετε, ότι τά δόντια βουρτσίζονται κάθετα και όχι οριζόντια. Θα τούς διδάξετε, ά- κμας, πως τó βουρτσάκι πρέπει να καθαρίζη και τά δόντια τού βάρους και ύστερα να περιών άλαφρά πάνω από τή γλώσσα.

Όσο τά παιδιά είναι άκόμα μι- κρά, θά φροντίσετε να πλένετε έ- σεις τά αυτιά τους, χρησιμοποιών- τας ένα ξυλάκι, πού θά έχετε τυλί- ξετν στην άκρη τού λίγου μπαμπού. Ύστερα από τó ξεπλύμα, τά αυ- τία πρέπει να στεγνώνονται με προ- σοχή, για να φύγη κάθε ίγμς ή υ- γρασίας, πού θά μπορούσε να προ- κλέση ένοχλητικούς πόνους τού αυ- τίου.

Γιά τά πιο μεγάλα παιδιά, είναι πολύ έξυπνερικά τά μικρά σαμπου- νισμένα σπουγγάρια, πού, όταν τά στίβουμε, φέρνουν τή σαπουνάδα μέσα στο αυτί και ύστερα χρησι- μέυουν και για τó ξεβγάλμα τους.

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Τό ιδεώδες θά ήταν να είχαν τά παιδιά στο μπάνιο ένα νιπτήρα τοπο- τητημένο στο άμέσως ύψος. Κι' μπορείτε να λούετε αυτό τó πρό- βλημα με ένα μικρό χρωματιστό ροφι, κοντά στη τουαλέτα των «με- γάλων», από έξω ή φορηάκι, και με μία λεκάνη πλαστική, με εύχα- ριστό χρώμα.

Πρέπει να κάνετε όσο τó δυνατόν πιο εύχρηστη τήν ώρα της καθα- ριότητας των παιδιών. Η επιχείρη- σις — καθαριότητα, μπορεί να μετα- εληθί σ' ένα είδος παιχνιδιού τών τού παιδι, με μία σειρά από άξε- σουάρ, πού θά μιλούν στη φωνή- σία του: τó σαπούνι σε σχήμα έκού ή φρούτου, οι πετσέτες με όμορφα χρώματα και σχέδια (πουλιά, ζώα, ψάρια κλπ.) τó ποτήρι για τά δόν- τια διαφορετικό, πρωτότυπο, σε σχή- μα και σε διακόσμηση, τó μικρό σφουγγαρίνι γάντι με τά ίδια μο- τίδια της πετσέτας, ή χτένα χρωμα- τιστή.

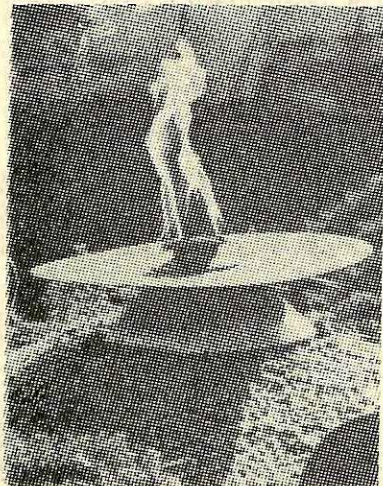
Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΑΠΟ τὸ ἡλιόλουστο μεσημέρι, πού στὸν κεντρικὸ δρόμο τοῦ Ντάλλας ἀντήχησαν οἱ τρεῖς σφαίρες, πού χτύπησαν τὸν 35ο Πρόεδρο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Τζὼν Κέννεντυ, ὁ κόσμος εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ φτωχότερος. Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, ἡ δολοφονία τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου ἀντήχησε σὰν τὴν ἐκρηξὴ μίας πολιτικῆς πυρηνικῆς βόμβας. Καὶ ἡ ἀνθρωπότητα κράτησε τὴν ἀναπνοή της...

ΕΝΑ ΑΘΕΑΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΡΕΠ

Ἐνα χρόνο μετὰ τὸ τόσο δραματικὸ, τὸ τόσο τραγικὸ γεγονός, ἕνα ἀθέατο μαῦρο κρέπ σκέπασε τὶς καρδιές ὅλων τῶν ἀνθρώπων καλῆς θελήσεως, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἐθνικότητα ἢ φυλὴ. Τὸ ἀμερικανικὸ "Ἔθνος βρίσκεται, βέβαια, στὸ κέντρο τοῦ ὁδυνήρου αὐτοῦ πένθους.

Οἱ Ἡνωμένες Πολιτείες κλαίνε τὸ θάνατο ὠρισμένων ἐλπίδων



Ἡ «Ἀκοίμητη Φλόγα», στὸν τάφο τοῦ Τζὼν Κέννεντυ: Ἐνα σύμβολο.

τους, πού εἶχαν ἐνσαρκωθῇ στὴν προσωπικότητά τοῦ Τζὼν Κέννεντυ.

Τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοί — ὅπως, ἄλλωστε, καὶ τὰ ἄτομα — ἔχουν βαθιά διψά γιὰ ἐλπίδες, αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ ὑψώνουν τὸ βλέμμα ἀπὸ τὴν καθημερινὴ συνδαικτικότητα, στὸ καλύτερο μέλλον.

ΤΑ «ΝΕΑ ΣΥΝΟΡΑ»

Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν τὸ μεγάλο μυστικὸ τοῦ Κέννεντυ. Ἡ πολιτικὴ του τῶν «Νέων Συνόρων» ἦταν ἕνα διαπεραστικὸ, τολμηρὸ βλέμμα πρὸς τὸ αὐριο.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τους, οἱ Ἡνωμένες Πολιτείες εἶχαν ἕνα τόσο νέο Πρόεδρο. Σὲ ἡλικία 43 ἐτῶν, ὁ Κέννεντυ ἐνεσάρκωνε πραγματικὰ τὶς ἐλπίδες μίας καινούργιας γενιάς.

Καὶ οἱ ἐλπίδες αὐτές, ἦταν ἐλπίδες πανανθρώπινες.

Οἱ νέοι ὅλου τοῦ κόσμου ἔβλεπαν τὸν Κέννεντυ σὰν κάτι δικό τους, οἱ ἄνθρωποι ὅλων τῶν ἐθνῶν χαίρονταν σὰν πραγματικὰ τὸν τολμηρὸ οἰκοδόμο τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀσφάλειας τοῦ κόσμου.

Μία «εὐστοχία» γοητεία εἶχε δημιουργηθῇ ἀνάμεσα στὸν τόσο νέο Ἀμερικανὸ Πρόεδρο καὶ



Ὁ Πρόεδρος Λύντον Τζόνσον, στὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Τζὼν Κέννεντυ, στὸ Λευκὸ Οἶκο.

ΤΖΩΝ ΚΕΝΝΕΝΤΥ:

"Ἐνα χρόνο μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου

στὴν παγκόσμια συνείδησι. Γι' αὐτὸ, ἕνα χρόνο μετὰ τὴ δολοφονία του, ἡ μνήμη του εἶναι παγκόσμια καὶ ἡ ὁδὸν γιὰ τὸ χαμό του πανανθρώπιν.

ΜΝΗΜΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ

Ὁ μῦθος καὶ ἡ ὑπερβολή, εὐτυχῶς, δὲ σκέπασαν, δὲ ἐκρύψαν τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ μνήμη τοῦ Τζὼν Κέννεντυ μένει κομμὴ σχέσι μετὰ τὴν ἐλατρεία τῆς προσωπικότητος.

Κάθε τέτοια «λατρεία», ἄλλως τε, θὰ μείωνε σοβαρὰ τὴ σημασία τῆς παγκόσμιας ἀκτινοβολίας του.

Καὶ εἶναι ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὸ, ὅτι κανένας ἴσως πολιτικὸς, σ' ὅλη τὴν ἱστορία, δὲν τὸν ἐκλάσσαν μετὰ τόσο πόνο οἱ γυναῖκες ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὸ γυναικεῖο ἐνστιχτο, ξεχωρίζει, πρὶν ἀπ' ὅλα, τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ Τζὼν Κέννεντυ, Πρόεδρος τοῦ ἰσχυρότερου Κράτους τοῦ κόσμου, ἦταν πολὺ ἀνθρώπινος. Ὑ-

πέρχοις σύζυγος καὶ πατέρας, ἤξερε νὰ κρύβῃ πίσω ἀπὸ μιά μαύρα ἀδιαφορία, μιά εὐαίσθητη καὶ φλογερὴ καρδιά.

Ὁ Τζὼν Κέννεντυ ἦταν «δικός μας».

«ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΓΟ...»

Στὸ πρῶτο τοῦ μήνυμα πρὸς τὸ Κογκρέσσο, στὶς 20 Ἰανουαρίου 1961, ὁ Τζὼν Κέννεντυ τόνιζε:

«Τὸ μεγάλο ἔργο, πού ἀνολαμβάνουμε, δὲ θὰ τελειώσῃ οὔτε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θητείας τῆς Κυβερνήσεώς μας, οὔτε ἴσως κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ βίου μας σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη... Ἀλλὰ ἀς τὸ ἀρχίσουμε...».

Τί εἶχε ἀρχίσει ὁ Τζὼν Κέννεντυ;

Τὸ πρῶτο καὶ κύριο, πού ἔδινε τὸ γενικὸ τόνο, ἦταν ἕνα καινούργιο στυλ, μιά νέα ἀτμόσφαιρα, ἡ ριζικὴ ἀντιμετώπισι τῶν προβλημάτων, ὁ ἀγῶνας νὰ «ρίξῃ» τὰ ἀρρώστα λίπη, πού σκέπαζαν τὸ σῶμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Μιά πολιτικὴ «νέων συνόρων», δηλαδὴ στραμμένη, στὸ μέλλον, μιά πολιτικὴ ἀνανεώσεως, πρωτοβουλιῶν, δημιουργίας.

Κι' ἀκόμα ὁ Τζὼν Κέννεντυ, ἔγινε γρήγορα τὸ σύμβολο τοῦ ἀκοίμητου φρουροῦ τῆς πυρηνικῆς εἰρήνης, μίας εἰρήνης, πού δὲν ὑποχωρεῖ μπροστὰ στὴ βία, μίας

δημιουργικῆς καὶ ἀποφασιστικῆς εἰρήνης.

Ἡ πολιτικὴ του δὲν εἶχε τίποτα τὸ ρωμαντικὸ, μὲ τὴν ὑποτιμητικὴ σημασία τῆς λέξεως. Ἦταν ἀπόλυτα ὀρθολογικὴ, ὑπολογισμένη, συνετὰ τολμηρή...

«Ἦταν ἡμέρα τῆς ἐπετείου τοῦ θανάτου τοῦ Τζὼν Κέννεντυ — τόνισε σὲ μὴνυμὰ του ὁ Πρόεδρος Λύντον Τζόνσον — ἃς πληρωθοῦν φίλοι καὶ ἐχθροί, ὅτι τὸ ὄραμά του θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὀδηγῇ τὸ ἔθνος».

Καὶ στὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς



Τὸ ξέγας Κέννεντυ, σὲ μιά περὶ τοῦ Προέδρου: Ἐντυπώσιμες ἡμέρες.

πρωτομῆς τοῦ Τζὼν Κέννεντυ, στὸ Λευκὸ Οἶκο, ὁ ἴδιος πάλι Λύντον Τζόνσον, τόνισε:

«Στὶς χίλιες ἡμέρες τῆς ἡγεσίας του, ὁ Τζὼν Κέννεντυ ἔλαβε ἀποφάσεις, πού θὰ μείνουν ἀλησιάζουσες καὶ σεβαστές γιὰ χίλια χρόνια».

ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΑΡΛΙΝΓΚΤΟΝ

Ὁ Τζὼν Κέννεντυ εἶναι θαμμένος στὸ Ἐθνικὸ Νεκροταφεῖο τοῦ Ἀρλινγκτον, κοντὰ στὸν παλαιὸ Ποτόμακ, πού διασχίζει τὴν ἀμερικανικὴ πρωτεύουσα.

Ὁ τάφος του ἔγινε τόπος προσκυνήματος ἀνθρώπων ἀπὸ «κάθε γωνιά τοῦ κόσμου».

Ὑπολογίζεται, ὅτι, μέσα σ' ἕνα χρόνο, πάνω ἀπὸ 8 ἑκατομμύρια ἄτομα ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν φυλῶν, ἐπισκέφθηκαν τὸν τάφο τοῦ δολοφονημένου Προέδρου, τὰ λίγα τετραγωνικὰ μέτρα γῆς, πού περιβάλλονται ἀπὸ ἕνα ζυλινὸ φράχτη...

Πίσω ἀπὸ τὸν τάφο, κάτω ἀπὸ πυκνὰ κλαδιά πεύκων, ὑψώνεται ἡ Ἀκοίμητη Φλόγα, πού ἀνάει ἡ κυρία Κέννεντυ, τὴν ἡμέρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ συζύγου της. Πάνω στὰ κλαδιά τῶν πεύκων, εἶναι τοποθετημένα τὰ πηλίκια τῶν στολῶν τῶν πέντε κλάδων τῶν Ἀμερικανικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων (Στρατοῦ, Ναυτικοῦ, Ἀεροπορίας, Σώματος Πεζοναυτῶν καὶ Ἀκτοφυλακῆς). Τὰ πηλίκια αὐτὰ το-

δε τόσο σωστὰ τὴν ἐποχὴ μας, ὅσο ὁ Τζὼν Κέννεντυ, με αἰσιοδοξία καὶ πίστι, ἀλλὰ καὶ χωρὶς περιττές αὐταπάτες.

Ὁ Τζὼν Κέννεντυ, στὶς χίλιες ἡμέρες τῆς ἐξουσίας του, ἀνοίξε τὸ δρόμο γιὰ τὶς φιλελεύθερες δυνάμεις τῆς χώρας του. Καὶ οἱ δυνάμεις αὐτές συνεχίζουν τὴν πορεία τους.

Ὁ Πρόεδρος, πού δολοφονήθηκε ἕνα ἡλιόλουστο μεσημέρι στὸ Ντάλλας, πίστευε πὼς ἦταν ντροπὴ, γιὰ μιά πλούσια κοινωνία, σὰν τὴν ἀμερικανικὴ, ἡ ταυτόχρονη ὑπαρξὴ φτωχείας καὶ στερήσεων.

Θεωροῦσε ἀκόμα ντροπὴ τὴν ἐλλειψὶ τῆς ἀπόλυτης ἰσότητος ὅλων τῶν πολιτῶν, λευκῶν καὶ μαύρων.

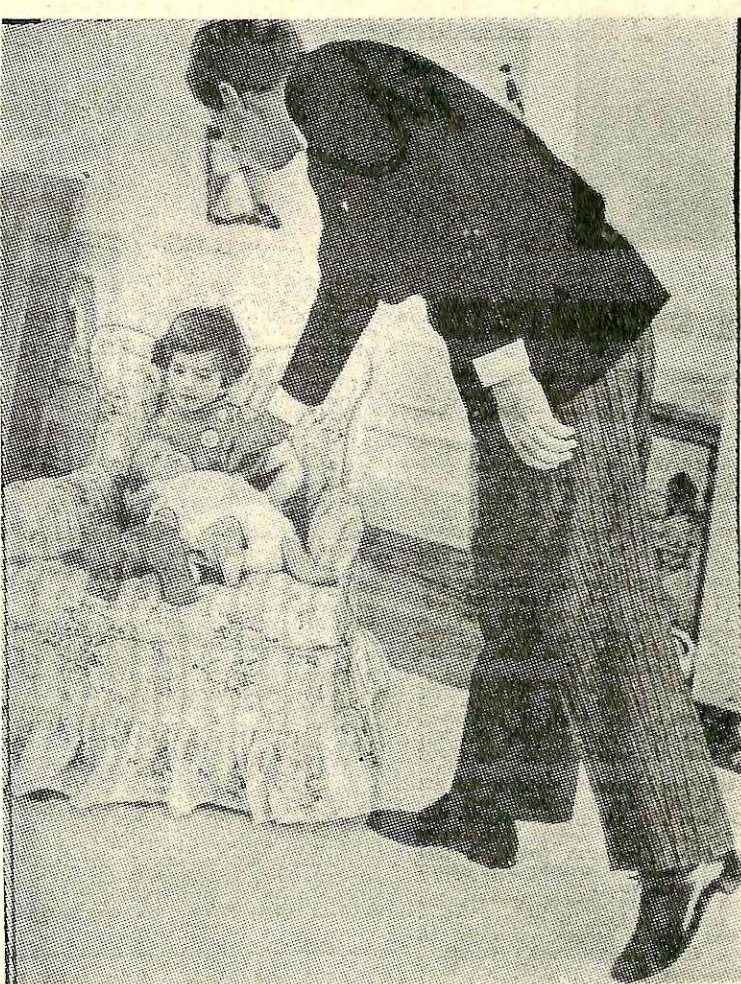
Καὶ ἀγωνίστηκε μετὰ γενναιότητα, γιὰ τὴν ἐξάλειψι τῆς ντροπῆς...

Ὅλη τὴν ἡθικὴ δύναμι τῆς Προεδρίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὴν ἔρριξε στὴ μάχη γιὰ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα...

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ «ΤΖΑΚΥ»

Ἀπ' ὅλους, βέβαια, πού τὸν ἐκλάσσαν καὶ τὸν κλαίνε, ὑπάρχει μιά καρδιά, πού εἶναι ἀκόμα περισσότερο σπαραγμένη: ἡ καρδιά τῆς Ζακελὶν Κέννεντυ.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ Ντάλλας, τὴ μοιραία ἐκείνη ἡμέρα, ὁ Τζὼν Κέννεντυ εἶπε, χαμογελώντας,



Ὁ Τζὼν Κέννεντυ μετὰ τὴ μικρὴ του κόρη Καρολίνα: Πού εἶναι ὁ πατέρας μου;

Παγκόσμιος μνήμη

ποθετήθηκαν ἐκεῖ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ γιὰτὶ ὁ Πρόεδρος, σύμφωνα μετὰ τὸ Σύνταγμα, εἶναι καὶ ἀρχιστρατάρχης ὅλων τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς χώρας.

Πολλοὶ ἐπισημκτικὲς φέρνουν λουλουδία, ἢ καὶ διάφορα ἀφιερώματα.

Ἰσως τὸ πιὸ συγκινητικὸ, ἀλλὰ καὶ τὸ συμβολικότερο ἀφιερώμα, εἶναι τοῦ μικροῦ τοῦ γιου τοῦ Τζὼν: «Ἐνα μικρὸ μεταλλίνο ὁμοίωμα τῆς ἀμερικανικῆς τορπιλακάτοῦ στὴν ὁποία εἶχε ὑπηρετήσει σὰν κυβερνήτης ὁ Τζὼν Κέννεντυ στὸ μέτωπο τοῦ Εἰρηνικοῦ, στὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο — ἕνας κυβερνήτης, πού ὁ ἥρωισμός του ἔγινε θρύλος».

Σὲ χιλιάδες ἐκκλησίες, σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἐψάλησαν ἐπιμνημόσυνες δεήσεις γιὰ τὸν Τζὼν Κέννεντυ. Κι' ἀπὸ τὸ Λονδίνο μέχρι τὴ Μόσχα καὶ τὸ Τόκιο, δὲν ὑπῆρξε ἐφημερίδα, πού νὰ μὴν ἀφιερῶσθαι τὶς στήλες της στὸ μεγάλο Πρόεδρο.

Στὴ Βοστώνη, θὰ δημιουργηθῇ «Βιβλιοθήκη Τζὼν Κέννεντυ» καὶ μέσα σ' ἕνα χρόνο καλύφθηκαν τὰ 80% τῆς δαπάνης, πού θὰ χρειαστῇ γι' αὐτὸ. Τὸ συνολικὸ ποσό τῶν δέκα ἑκατομμυρίων δολларίων ὑπολογίζεται, ὅτι θὰ ἔχῃ συγκεντρωθῇ μέχρι τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Καθημερινά, καταβάλλουν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἰσφορές ἀπ' ὅλα τὰ σημεία τῆς Ὑδρογείου. Τὸ ποσό, πού συγκεντρώθηκε μέχρι σήμερα — 8.346.000 δολάρια — ἀντιπροσωπεύει 631.000 χωριστὲς εἰσφορές.

ΕΛΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΕΙΣ

Τὸν καλύτερο ἴσως ὀρισμὸ γιὰ τὸν Τζὼν Κέννεντυ, τὸν ἔδωσε ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτό του: «Εἶμαι ἕνας ἰδεαλιστὴς χωρὶς αὐταπάτες».

Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ἐποχὴ ἐλπίδων καὶ ἀπογοητεύσεων, ἀγῶνος καὶ πίκρας. Κανένας δὲν εἶ-

στοὺς δημοσιογράφους:

«Ὅπως εἶπα καὶ στὸ Παρίσι, εἶμαι ὁ ἄνθρωπος, πού συνοδεύει τὴν Ζακελὶν Κέννεντυ».

Καὶ ἡ Ζακελὶν Κέννεντυ, τραγικὴ μύσκα, μετὰ τὴν χαμένα, στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Πάριζ, ὅπου μεταφέρθηκε καὶ πέθανε ὁ Πρόεδρος, πλησίασε τὸ νεκρὸ τοῦ συζύγου, φορώντας ἀκόμα τὰ γάντια τῆς γεμάτα αἵματα, ἐδγάλε τὴ βέρα της καὶ τὴν πέρασε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δαχτυλά τοῦ Προέδρου...

Ἀπὸ τότε πέρασε ἕνας χρόνος.

Ἡ Ζακελὶν Κέννεντυ ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωὴ καὶ ζῇ μετὰ τὰ παιδιά της στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἡ μικρὴ Καρολὶν — πού εἶναι τώρα ἑπτὰ ἐτῶν — μοιάζει νὰ ἔχῃ συνείδησι τοῦ τρομεροῦ κενοῦ, πού ἀφῆσε ὁ πατέρας της.

Ὁ μικρὸς Τζὼν γυρεύει τὸν πατέρα του, γιὰ νὰ παίξουν μαζί...

Καὶ ἡ Τζάκυ, χωρὶς ἕνα δάκρυ μπροστὰ στοὺς ἄλλους, μετὰ ὑπερηφάνεια καὶ βαθύτατη ἀξιοπρέπεια, ἀντιμετωπίζει τὴ ζωὴ.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΔΕΝ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙΤΑΙ

Ἐνα θέμα τὴν ἀπασχολεῖ βαθιά: «Τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ζοῦν οἱ ἰδέες τοῦ Τζὼν Κέννεντυ;».

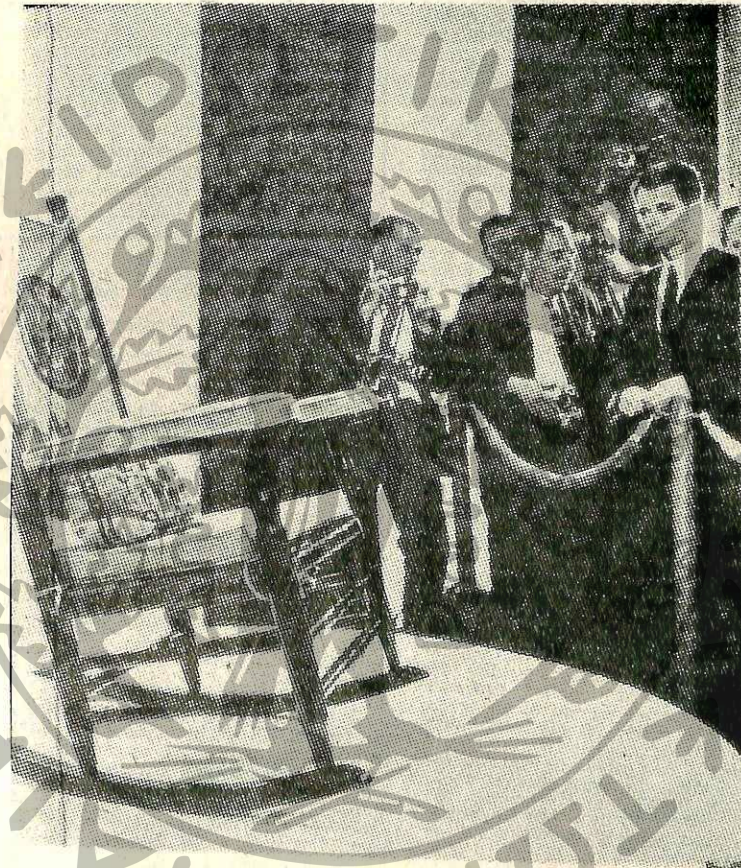
Ἦταν, ὑπέρκοχη σύζυγος καὶ μητέρα. Τώρα εἶναι ἡ χήρα τοῦ δολοφονημένου Προέδρου καὶ βοηθῶσε στὴν ἐκλογὴ τοῦ Ρόμπερτ Κέννεντυ, στὴ Νέα Ὑόρκη.

Οἱ Κέννεντυ συνεχίζουν τὸ δρόμο τους καὶ μαζί τους ἡ «Τζάκυ», ὠραῖο σύμβολο μίας περασμένης εὐτυχίας.

Οἱ ἰδέες πάντως τοῦ Κέννεντυ ζοῦν, γιὰτὶ, ἐκφερόντας τὴν ἐποχὴ μας, ἐκφερόνουν καὶ τὸ μέλλον.

Καὶ τὸ μέλλον δὲν δολοφονεῖται...

ΕΠ. ΜΕΤ.



Στὴν ἐκθεσι ἀντακτιμένων τοῦ Τζὼν Κέννεντυ, ἡ κουνιστὴ πολυθρόνα του. Στὴν ἀκρὴ τῆς φωτογραφίας μας, ὁ Ρόμπερτ Κέννεντυ.



Τι ή τη γυναίκα ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η ώριμότητα

ΓΙΑ ένα ζευγάρι πραγματικά ενωμένο, η ώριμότητα αποτελεί μία από τις καλύτερες εποχές της ζωής.

Ξέρουμε από πείρα πως ώριμες δυσκολίες, που σ' αυτά τα χρόνια φαίνονται πραγματικά ανυπόφορες, εξαφανίζονται όσο περνούν τα χρόνια κι όσο παρουσιάζονται καινούργια προβλήματα. Σ' την περίοδο της ώριμότητας, η γυναίκα, ακόμα περισσότερο από τον άντρα, κατορθώνει να έχει μια ζωή πραγματικά γεμάτη από ενδιαφέροντα και ικανοποιήσεις, γιατί έχει πια αποδεσμευθεί από τις μητρικές υποχρεώσεις της κι έτσι μπορεί να αφιερωθεί σε ό,τι την ενδιαφέρει περισσότερο.

Τώρα είναι λιγότερο κουρασμένη, λιγότερο νευρική και αρχίζει να καταλαβαίνει πως αυτή η περίοδος, που τόσο την είχε φοβηθεί άλλοτε, είναι από τις ωραιότερες της ζωής της.

Αυτή η πνευματική γαλήνη επιβάλλει στη φυσική της εμφάνιση και γι' αυτό ακριβώς το λόγο πολλές γυναίκες αποκομίζουν, στην ώριμότητά τους, μια ξεχωριστή ομορφιά, που τις κάνει πιο ελκυστικές στα μάτια του συζύγου τους.

Για ένα άνδρ' όμως, παντρεμένο από πολλά χρόνια, η φυσική πλευρά του γάμου μπορεί να είναι το κλειδί ενός δεσμού πολύ δυνατού, η αντίθετα η πηγή μιας μεγάλης απογοήτευσής.

Γιατί, παρ' όλο που το σεξουαλικό πρόβλημα δεν παίζει πάντα αποφασιστικό ρόλο στην επιτυχία του γάμου, διατηρείται πάντα ένα σημείο κρίσιμου, από το οποίο μπορεί να ξεφύγει η αρμονία και η ευτυχία, το πάθος και η τρυφερότητα, η που μπορεί, αντίθετα, να δημιουργήσει πικρίες και μνησικακία.

Λιγότερο απορροφημένη από τις επαγγελματικές και τις οικογενειακές ασχολίες, οι σύζυγοι που φτάνουν στην ώριμότητα, μπορούν να αφιερώσουν περισσότερο καιρό ο ένας στον άλλο και επομένως έχουν μεγαλύτερη κατανόηση και κατανόηση να σταθεροποιούν ακόμα κι ένα γάμο που πέρασε από σοβαρές κρίσεις. Αλλά και οι αρνητικές σχέσεις τους, μέσα σ' αυτό το καλύτερο περιβάλλον, που τους προσφέρει η καλύτερη επαφή, μπορούν να βελτιωθούν πολύ και να φθάσουν σε μια τελειότερη συμφωνία.

Σ' την ώριμη ηλικία, ο άντρας και η γυναίκα, που έζησαν για χρόνια μαζί, είναι πιο εύκολο να καταλάβουν ο ένας τον άλλο, να παραμερίσουν τους εγωισμούς, να αναγνωρίσουν τα λάθη τους, να μιλήσουν με ανοιχτή καρδιά και να καθορίσουν, με αμοιβαία συμφωνία, τη συμπεριφορά τους.

Για τους περισσότερους συζύγους, η ενωστική ζωή είναι η βέβαιη της τελευταίας και, δυστυχώς όμως, των τελευταίων ετών, έχουν διαδοθεί εσφαλμένες θεωρίες, που έχουν δώσει αποτέλεσμα πραγματικά καταστροφικά, προκαλώντας νέες κρίσεις ανάμεσα στους συζύγους.

Η βασική αλήθεια, είναι η ακόλουθη: Η φυσική αρμονία, γεννιέται από τον αληθινό έρωτα, από την αφοσίωση, από την βαθιά επιθυμία των συζύγων να κάνουν ευτυχισμένο ο ένας τον άλλο, να συνδεθούν όσο δυνατόν περισσότερο και βαθύτερα.

Ένας άλλος κίνδυνος αντιπροσωπεύεται από τον πολύ σκεπτικισμό. Οι σκεπτικιστές και οι θεωρητές, είναι ανώφελοι. Έκείνοι που λογαριάζονται, είναι μόνο το αίσθημα και ο έρωτας.

Η καλύτερη συμβουλή, που μπορούμε να δώσουμε στους συζύγους, που αναζητούν την ευτυχία, είναι να λησμονήσουν τον εαυτό τους, προσπαθώντας να ικανοποιήσουν το α-

τομο, που αποτελεί τον πραγματικό σκοπό της ζωής τους.

Όταν κάτι δεν πηγαίνει καλά στο φυσικό τομέα, είναι απαραίτητο να γίνεται μια ειλικρινής εξέταση της συνειδήσεως, για να ανακαλυφτεί η αιτία. Μόνο έτσι, μπορεί να σωθεί ο γάμος και να αποφευχθούν οι μνησικακίες, που τον καταστρέφουν.

Φυσικά, η τεχνική, που μπορούν να ακολουθήσουν οι σύζυγοι, είναι διαφορετική, από περίπτωση σε περίπτωση. Για ώριμα άνδρα, μπορεί να αποδειχθεί ωφέλιμο, στην ώριμη ηλικία, ο ύπνος σε χωριστά κρεβάτια, ενώ για άλλους συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο.

Σ' το παρελθόν, όταν τα αντισυλληπτικά μέσα ήταν άγνωστα, πολλές γυναίκες προτιμούν στους συζύγους τους να κοιμούνται σε χωριστά κρεβάτια, για να αποφεύγουν τα παιδιά. Δυστυχώς, ακόμα και σήμερα, υπάρχουν γυναίκες, που, από το φόβο μιας νέας μητρότητας, αποφεύγουν τον συζύγο τους. Μά, τις περισσότερες φορές, πρόκειται για μια απλή πρόφαση, πίσω από την οποία η γυναίκα κρύβει την αποστροφή της για τις σεξουαλικές σχέσεις.

Μερικές φορές, εξ αιτίας της εσφαλμένης αντίληψης, ο ένας από τους συζύγους (συνήθως η γυναίκα) θεωρεί τις σεξουαλικές σχέσεις σαν ένα σφάλμα και προσπαθεί να το αποφυγή, όπως θα απέφευγε ένας αμαρτημένος. Άλλη σύζυγος (γυναίκα) κάνει «άντρες» τον πατέρα της.

Μικρά σελίδα που θα σας ενδιαφέρει

Η παρέλασι των νέων φίλμ

Από σήμερα (σελ. 32-33) και κάθε εβδομάδα, ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» θα δίνει στους αναγνώστες του μια πανοραμική εικόνα από τα νέα φίλμ, που προβάλονται ή πρόκειται να προβληθούν προσεχώς στους αθηναϊκούς κινηματογράφους. Οι σύντομες, αλλά αναλυτικές περιλήψεις θα σας βοηθήσουν να διαλέξετε με σιγουριά το φίλμ που περισσότερο θα σας άρεσει, ανάλογα με τα γούστα σας και την ιδιοσυγκρασία σας. Τι φίλμ προτιμάτε να δείτε; Αισθηματικό, δραματικό, κωμικό, αστυνομικό, ούθεστρον, ψυχολογικό; Θα το βρείτε χωρίς δυσκολία, διαβάοντας τις νέες σελίδες του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ».

τους για κάποιο σφάλμα του, αποφεύγοντας κάθε συζυγική επαφή μαζί του.

Συχνά, αυτή η αντίδραση είναι υποσυνείδητη κι έχει σαν αποτέλεσμα μια επίμονη ψυχρότητα. Σε τέτοιες περιπτώσεις, πολύ χρήσιμη είναι η γνώμη ενός ειδικού, γιατί διαφορετικά ο γάμος, που βασίζεται πάνω σε θεμέλια τόσο ευαίσθητα, καταλήγει να ναυαγίσει.

Άλλες φορές, οι συζυγικές σχέσεις σταματούν εξ αιτίας της ανικανότητας του συζύγου. Υπάρχουν άντρες, που αποκαλύπτονται ανίκανοι από τις πρώτες μέρες του γάμου, κι άλλοι που γίνονται αργότερα, ύστερα από κάποια δυσάρεστη ψυχολογική αντίδραση. Απογοητευμένοι, προσβεβλημένοι στον ανδρικό έργο, από ένα σύμπτωμα, κυριευμένοι από τον φόβο της σύζυγού τους, καταλήγουν να αποφεύγουν κάθε νέα δοκιμή, με το φόβο ότι θα αποτύχουν και πάλι.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις, η γυναίκα πρέπει να δείξει κατανόηση, να φερθεί στον άντρα με τρυφερότητα και να δημιουργήσει ανάμεσα τους ένα βαθύτερο πνευματικό και ψυχικό δεσμό.

Πολλές είναι οι οικογένειες, που βασανίζονται πάνω σε κοινά ενδοιαστικά-ψυχικά και σε κοινά ενδοιαστικά. Σε πολλές περιπτώσεις, μάλιστα, μια τέτοια συμφωνία βοηθάει τον άντρα να υπερνικήσει τα συμπλέγματά του.

Υπάρχουν και περιπτώσεις, που η ανικανότητα δεν θεραπεύεται ούτε με ιατρικές κορές. Μά αυτό μπορεί να μην καταστρέψει τη συζυγική αρμονία, όταν η εύχρηστη βασανίζεται σε θεμέλια πνευματικά και αισθηματικά.

Σε άλλες περιπτώσεις, είναι αντίθετα η γυναίκα εκείνη, που νιώθει αποστροφή για τις συζυγικές σχέσεις, είτε εξ αιτίας κάποιας αρρώστιας, είτε επειδή, με το πέρασμα των χρόνων, δεν αισθάνεται πια έλξη προς το αντίθετο φύλο. Μά παρ' όλα αυτά, παρ' όλο που τ' ας φαίνεται άπιστο, υπάρχουν πολλά ζευγάρια, που ζουν ευτυχισμένα, έχοντας πια στα μάτια των ξένων ο γάμος τους μπορεί να φανεί αποτυχημένος.

Όταν φτάνουν στην ώριμότητα, οι σύζυγοι νιώθουν ενωμένοι από μια βαθιά τρυφερότητα, μια απέραντη κατανόηση, που είναι αδύνατο να την επιτύχουν στην εποχή της νεότητας. Τώρα μπορούν να τα μοιράζονται όλα, να τα συζητούν όλα, να κάνουν σχέδια. Ακόμα και τα προβλήματα που άφορο τον μέλλον των παιδιών τους, τα λύνουν μαζί, μέσα σ' ένα κλίμα αβυσσικής συνειδήσεως.

Μερικές φορές, η γυναίκα, που όσο ήταν νέα έμενε στο σπίτι για να φροντίσει τα παιδιά, ξαναρχίζει να εργάζεται στην εποχή της ωριμότητάς κι έτσι κατορθώνει να συμβάλει στο οικονομικό του σπιτιού. Ακόμα κι αν δεν έχει πια την ενεργητικότητα της νεότητας, έχει ακόμα

δρεβή κοντά στο πρόσωπο με το οποίο μοιράστηκε τόσα χρόνια ζωή. Έτσι, ο γάμος βγαίνει απ' αυτή τη δοκιμασία περισσότερο σταθερός. Όπου υπάρχει έρωτας, υπάρχει και η δυνατότητα της επιστροφής. Γι' αυτό πρέπει να προσέχουμε να μη σβήσουμε ποτέ αυτή τη φλόγα, να μη την καταπνίγουμε με άσχημες πράξεις.

Για να κρατηθεί ζωντανή η ερωτική φλόγα, είναι αρκετή, σε ώριμες περιόδους, η ευγένεια, η εκτίμηση και η φιλία.

Γιατί, όταν ένας άντρας και μια γυναίκα αγαπιούνται αληθινά, είναι πριν απ' όλα καλοί φίλοι, γνωρίζονται βαθιά και ξέρουν πάντα να αποκαθιστούν τη φιλία, την εκτίμηση και τον έρωτα, ακόμα κι όταν κάποια στιγμιαία δυσάρεστα φαινόμενα να τα έχουν ραγίσει.

Η πείρα και η λογική, που αποτελούν δύο από τα πολύτιμότερα στοιχεία της ωριμότητας, πρέπει να τους βοηθούν να κρατούν γερά την ένωση τους, σε οποιαδήποτε περίπτωση. Όταν κατορθώνουν να τα βλέπουν όλα κάτω από το φως της λογικής και της πείρας και να δίνουν το σωστό βάρος και τη σωστή έκταση σε κάθε τι το δυσάρεστο που προβάλλεται ανάμεσά τους, κατορθώνουν πάντοτε να σώζουν το γάμο τους και να τον κάνουν πιο ισχυρό από πριν.

Η ΚΡΙΣΙΜΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ένας άλλος κίνδυνος αυτής της εποχής, είναι η κρίσιμη φάση, από την οποία περνάει κάθε γυναίκα. Πολλές έχουν γραφτεί και λέγονται πολλά, κι' όμως γι' αυτό το λόγο μεγαλοποιούνται όλα. Για μια όμορφη γυναίκα, η εποχή της έμφαντασεως είναι μια κανονική φάση της ζωής. Πρέπει λοιπόν να μη θεωρείται σαν αρρώστια, αλλά να αντιμετωπίζεται με βαθιά γαλήνη. Δυστυχώς, υπάρχουν γυναίκες που σ' αυτή την περίοδο γίνονται «ευερέθιστες», νευρικές, και δείχνουν μεγάλη ψυχρότητα στον άντρα. Αυτός ο εκνευρισμός και η ψυχρότητα, καταλήγει συχνά να ταράξει τη συζυγική αρμονία. Γι' αυτό το λόγο, η γυναίκα πρέπει να προσπαθήσει να συγκρατήσει, να καταφύγει στις συμβουλές του γιατρού και, πριν απ' όλα, να ξεχάσει στον άντρα της τις αιτίες της εφάντασης.

Ο άντρας, από τη δική του πλευρά, πρέπει να προσπαθήσει να δείξει κατανόηση, να φανεί πιο τρυφερός παρά ποτέ, για να βοηθήσει τη γυναίκα να περάσει αυτή την κάπως δύσκολη περίοδο της ζωής.

Μά και ο άντρας σ' αυτή την ηλικία, περνά μια δύσκολη περίοδο, που μπορεί να έχει συνέπειες στη σεξουαλική σφαίρα.

Υπάρχουν άντρες, που νιώθουν να εξαφανίζεται κάθε σεξουαλικό ενδιαφέρον τους, ενώ σε άλλους αυξάνεται με τρόπο δυσανάλογο.

Πρόκειται για ανωμαλίες, που προκαλούνται από τις ανωμαλίες των ενδοκρινών αδένων, και η γυναίκα πρέπει να είναι πάντοτε έτοιμη να δείξει κατανόηση και αλληλεγγύη.

Φυσικά, πρέπει να έχουν πάντα ένα γάμο, που να μπορούν να απευθυνθούν για τις απαραίτητες κορές, που θα ξαναφέρουν στην ένωση τους την παλιά αρμονία.

Κάθε γάμος είναι μια ξεχωριστή περίπτωση, που παρουσιάζει προβλήματα με διαφορετικές λύσεις και ματα με διαφορετικές λύσεις.

Πριν να κλείσουμε αυτό το «ταξίδι» μας στα προβλήματα της συζυγικής ζωής, δεν πρέπει να λησμονήσουμε να δώσουμε μια σημαντική συμβουλή: Μπορούμε σε κάθε περίπτωση, σε κάθε δυσκολία, ή κατ'ελάχιστον, χωρίς αποκλεισμούς, να ζητήσουμε βοήθεια από κάποιον ειδικό, που θα μας βοηθήσει να περάσουμε αυτή την εποχή της ζωής.

Όλα αυτά, ωστόσο, αν ανάμεσα στους δυο συζύγους, υπάρχει μια βαθιά κατανόηση, δεν κατορθώνουν να καταλήγουν στο γάμο. Είναι όπως μια μέρα. Ο ένοχος, όταν περάσει αυτή η σύντομη παρένθεση, νιώθει τυχερός και μια επιπλέον ανάγκη να ξανα-

ΜΑΡΙ ΧΟΠ ΜΑΚΟΥΛΑΙ:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο σύζυγος, πιο μεγάλος, πιο νέος ή συνομήλικος;



ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ : Άλίκη
ΓΟΥΓ'ΑΦΡΙΝΤ ΧΑΪΝΤ ΓΟΥΑΪΤ : Καραγουαίη
ΚΑΡΗΝ ΚΑΘ : Άννα
ΤΖΕΣ ΚΟΝΡΑΝΤ : Μπαρρυ

Σενάριο : ΤΖΩΡΤΖ ΣΑΙΝ ΤΖΩΡΤΖ

Φωτογραφία : ΑΡ. ΚΑΡΥΔΗ ΦΟΥΕ

Μουσική : ΜΑΙΝΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

Μια πικάντικη αισθηματική κωμωδία της ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ, που σκηνοθέτησε ο ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΜΑΤΕ.

170Ν.—ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Μπαρρυ Ούλσον βρίσκεται στις Βερμόντες, μαζί με τη μητέρα του Κόννι, όταν το ραδιόφωνο των πληροφοριών πώς είναι ο μοναδικός κληρονόμος του θείου του Πάτρικας Καρακή, που άφησε περιουσία στην Νέα Υόρκη, την ακμάζουσα βιομηχανία «Σάουτς» και χαμπουργκερς Καρακή, αξίας πολλών εκατομμυρίων δολαρίων. Φεύγει αεροπορικά για τη Νέα Υόρκη και τρέχει άμεσα στο δικηγόρο γραφείο του κ. Καραγουαίη.

— Ψάχνουμε παντού για σας, του λέει ο Καραγουαίη. Γνωρίζετε τη συνταγή της σάλτσας των χαμπουργκερς Καρακή;

— Στην γεύση της και τη βρώση υπέροχη.

— Αυτό δεν αρκεί. Ολόκληρη η επιχείρησή του θείου σας στηρίζεται στη συνταγή της σάλτσας. Καθλούμε απίθανο να τη φύλαγε στο μυστικό του. Χωρίς αυτή, η βιομηχανία δεν έχει αξία.

— Και τα εκατομμύρια που είχε;

— Καθώς είναι Εύτυχια! Κάθε δολάριο, που κέρδιζε ο θείος σας, τσάι στην Εύτυχια, ένα ελληνικό νησάκι, στο οποίο γεννήθηκε. Το νησί αυτό το αφήνει, δεν έχει όμως καμιά αξία. Χθες πάλι πηρα ένα τηλεγράφημα από κάποιον Παστρούδη. Προσφέρει ένα εκατομμύριο για το νησί.

Ο Μπαρρυ φεύγει άμεσα για την Ελλάδα και κατορθώνει να πείσει τον Καραγουαίη να τον ακολουθήσει. Στην Εύτυχια, τους γίνεται ένθουσιασμός υποδοχή. Η Άννα, η δημοφιλής και του έτοιμα φαγητά, για τα οποία χρησιμοποιεί όλο της το ταλέντο σαν μαγειρίσα. Ο Μπαρρυ έξ' άλλου πολιορκεί την κόρη της Άλίκης, αλλά σύμφωνα με τα έθιμα του νησιού, ένας άντρας δεν μπορεί ν' αγγίξει ένα κορίτσι, παρά μόνο αφού το παντρευτεί. Μητέρα και κόρη προσπαθούν να εμπόδισουν τον Μπαρρυ να πουλήσει το νησί τους.

Πηγαίνοντας με μια παλιά βάρκα στο μεγάλο νησί, μαζί με τον Μπαρρυ, η Άλίκη θαυμάζει κοντά σ' ένα μικρό έρημον νησί. Φτάνοντας σ' αυτό κολυμπώντας και γδύνονται για να στεγνώσουν. Τους σώζει ο ίδιος ο Παστρούδης, που περνά από εκεί με το κόττορο του.



...Γιατί είσαι άνεμος του Καρακή και γιατί ο Καρακή είχε ψυχή άγγελου. Τον αγαπούσαμε όλοι εδώ κι γι' αυτό πρέπει ν' αγαπούμε κι' εσένα, τον άνεμο του...

Ο Μπαρρυ ξαφνιάζεται και γυρίζει να την κυττάξει. Μαλακώνει, δαγκώνει τα μάτια της αληθινά λυπημένα κι' έτοιμα να κλάψει. Υστερα της λέει, κοιμηθίζοντας:

— Άλίκη... Σε παρακαλώ. Μη κάνεις τα πράγματα πιο δύσκολα για μένα απ' ό,τι είναι ήδη...



ΜΠΑΡΡΥ: Η μητέρα σου αποχάωνσε εκείνο το δικηγόρο μου, με τα φαγητά της, που ένας Θεός ξέρει τι βάζει μέσα σ' αυτά... Έσύ προσπαθήσες να με παραπλανήσεις με τη γοητεία σου. Και γιατί, όλα αυτά; Πίσω από κάθε σου ενέργεια υπάρχει ένας μόνο σκοπός: να σώσεις αυτό το νησί, για λογαριασμό σου.

ΑΛΙΚΗ (με αξιοπρέπεια): Όχι για μένα... Για σένα!... ΜΠΑΡΡΥ: Όχι, αδερφέ!



Την πλησιάζει και την αγκαλιάζει με αδεξιότητα. Εκείνη κολλάει με λυγμούς πάνω στο στήθος του.

ΜΠΑΡΡΥ: Πρέπει να με καταλάβεις, Άλίκη... Άκουσε με. Μπορείς ναάρθεις κι' εσύ στην Αμερική, μαζί με τη μητέρα σου. Θα σε βοηθήσω όσο μπορώ. Θα μπορέσεις έτσι να διαπιστώσεις πως κι' ε-

κει οι άνθρωποι ζουν ευτυχισμένοι.

Η Άλίκη απομακρύνεται από κοντά του, σκουπίζει τα δάκρυά της και, σφίγγοντας τις γραβιές της, του λέει:



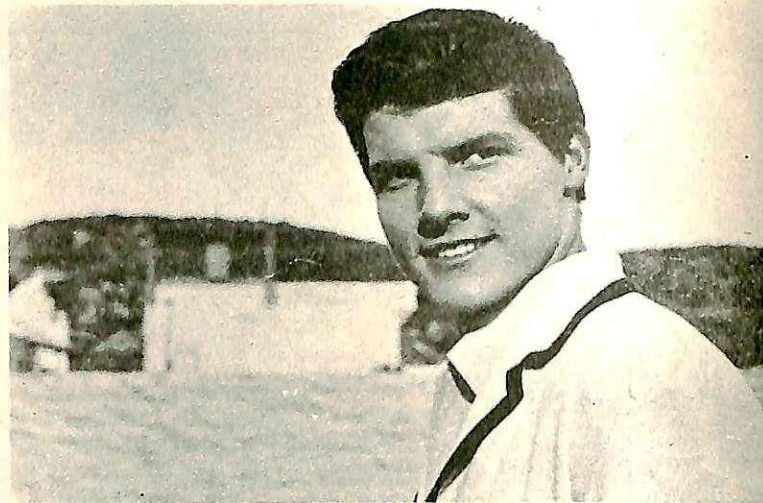
— Μπορεί... 'Αλλά μόνο στην Εύτυχία οι άνθρωποι πεθαίνουν εύ-
τυχισμένοι... Μόνο εδώ.
ΜΠΑΡΡΥ: Γιατί μιλάς δηλ την ώρα για θάνατο;.. 'Εγώ αυτό το
βρίσκω ανόητο...
ΑΛΙΚΗ (με βαθεία αὐτοπεποίθηση): "Όχι. 'Η ζωή είναι εύκολη
'Ο θάνατος είναι δύσκολος. Μόνο ο άνθρωπος που πεθαίνει εύτυ-
χημένος είναι πραγματικά εύτυχισμένος.
ΜΠΑΡΡΥ: Αυτοί είναι ελληνικοί συναισθηματισμοί!...



...Τίποτα απολύτως... Είσαι ένας άκαρδος... ένας ασήμαντος!...
ΜΠΑΡΡΥ (έξαγριωμένος): "Εδώ είναι λαθούριδος!... 'Αν δε φύγω
έγκαιρα απ' αυτό το νησί, θα καταλήξω να φτιάχνω κι' εγώ πάνι-
νες κούκλες για να ζήσω...
ΑΛΙΚΗ (ειρωνικά): "Ενδ' εσύ προτιμάς τις κούκλες με τὰ ξανθά
μαλλιά... Πήγαινε λοιπόν... Τρέξε κοντά τους... Ποιός σ' έμποδι-
ζει;... Πήγαινε... Τί κάθεσαι εδώ;
ΜΠΑΡΡΥ (με πείσμα): Θα πάω.. "Όσο πιο γρήγορα ξεχάσω...



'Η 'Αλίκη κάνει να φύγει, μα ο Μπάρρυ τη σταματά.
— Είσαι μία ανόητη, της λέει.
ΑΛΙΚΗ: "Εσύ είσαι!...
'Απομακρύνεται σχεδόν τρέχοντας και ο Μπάρρυ, που μένει μό-
νος, ανοίγει τις γροθιές του, ενώ το πρόσωπό του φαίν
σκοτεινισμένο από θυμό. "Υστερα παίρνει μία πέτρα και την πετά
με μαζία στη θάλασσα, μουρμουρίζοντας ανάμεσα στα δόντια του.
— 'Αει στα κοιμάτια!



'Η 'Αλίκη τον κυττάζει κάπως πειραγμένη και ρωτάει:
— Κι' έπειδή είναι ελληνικοί, είναι βλακείες;
ΜΠΑΡΡΥ: "Όχι, δεν είπα αυτό...
ΑΛΙΚΗ: Ναι, αλλά αυτό έννοιας. 'Εσύ πώς να κάνεις μία με-
γάλη βλακεία, πουλώντας το σπίτι της μητέρας σου, για την Κόννη,
που δε δίνει δεκάρα για σένα. "Ό,τι έκανα, το έκανα γιατί νόμιζα
πως είχες ελληνική ψυχή και ήθελα να σε βοηθήσω να την ανακαλύ-
ψεις. 'Αλλά τίποτα!... Δεν έχεις τίποτα μέσα σου!...



...κάθε τι από το μέρος αυτό, τόσο καλύτερα... Αυτό, βέβαια,
περιλαμβάνει κι' έσένα.
'Η 'Αλίκη παίρνει θυμωμένη τη σάμνα της.
— Ξέχασε, λοιπόν. 'Εγώ δεν πρόκειται να σ' έμποδίσω. 'Εγώ νί-
πτω τās χείρας μου. Πούλησε το σπίτι, το νησί μας και πήγαινε
στην Κόννη σου. Φίλησε και τον πατέρα της, που θέλει να σε βάλει
φυλακή, και χάρθηκε άραδα κούκλες... Νομίζεις πως με νοιάζει έ-
μένα; Χά...χά!... Νά, βλέπεις; Γελώ... Χά...χά!...



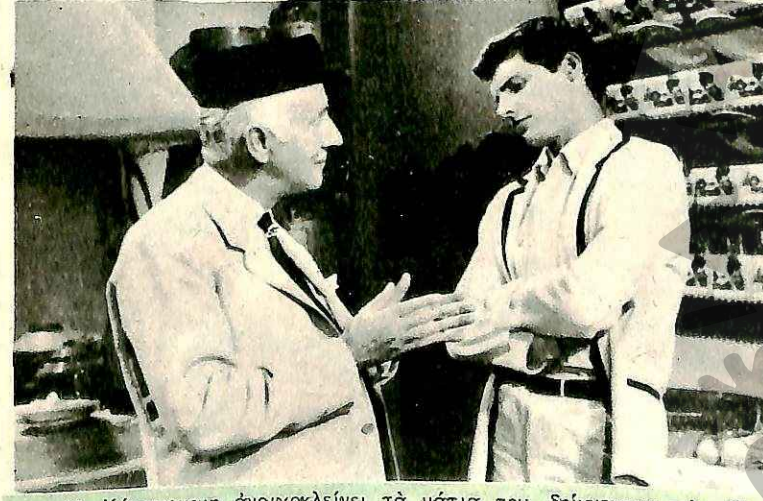
Στο σπίτι της 'Αννας, έχει στρώσει ένα μεγάλο τραπέζι, παρα-
φορτωμένο από φαγητά και κρασιά. Στην κορυφή του τραπεζιού,
κάθεται ο Κάραγουαιη, φορώντας ένα νησιώτικο μάλλινο σκούφο.
Πλάι του κάθεται η 'Αννα. Δε λείπουν, φυσικά, από το γεύμα ο τα-
βερνιάρης, ο χωροφύλακας, και ο μικρός, Σακράτης. 'Υπάρχουν ά-
κόμα καμιά δεκαριά νησιώτες, οι περισσότεροι γέροι, που με τὰ
γεμάτα ποτηράκια τους στο χέρι τραγουδούν ένα παλιό νησιώτικο
σκοπό. Τους συνοδεύουν οι 5 μουσικοί.



'Ο Κάραγουαιη δεν καταλαβαίνει λέει απ' όσα λέγονται, αλλά
μουρμουρίζει κι' αυτός το σκοπό, δείχνοντας πως του άρεσει πολύ.
Σε μία στιγμή, ο Μπάρρυ μπαίνει στην αίθουσα και μένει άναυ-
δος, βλέποντας τη σκηνή, που προσφέρεται μπροστά στα μάτια του.
'Η είσοδος του όμως προκαλεί γενική αναστάτωση. "Όλοι σηκώνουν
τα ποτήρια προς το μέρος του και ακούγονται από παντού ε...
ρίς όποιες βέβαια ο Μπάρρυ δεν καταλαβαίνει:
— Νά μας ζήσης διακόσια χρόνια!...



— 'Ελάτε μαζί μου, έξω... 'Εχουμε να μιλήσουμε...
'Ο Κάραγουαιη όμως δε δείχνει καμιά διάθεση να τον ακολου-
θήσει και ξανακάθεται στη θέση του, ψιθυρίζοντας:
— 'Αργότερα!...
— "Όχι! Τώρα! έπιμένει ο Μπάρρυ.
'Επειδή όμως ο Κάραγουαιη δείχνει πως δε σκοπεύει να συμμο-
ρφωθεί ο Μπάρρυ τον πιάνει με δύναμη από το χέρι και τον σηκώνει
από το κάθισμα δια της βίας...



'Ο Κάραγουαιη ανοίγει τα μάτια του, δείχνοντας πως δεν
καταλαβαίνει, και τον ρωτάει:
— Δεν καταλαβαίνω... Για ποιο πράγμα μιλάς;
ΜΠΑΡΡΥ: "Εννοώ αυτό το μεθύσι με τους χωριάτες... Αυτό το
«'Αγάπη μου» στην 'Αννα και αυτό το γελοίο καπέλλο στο κεφάλι
σας... Κυττάστε τον εαυτό σας στον καθρέφτη, να δείτε τα χάλια
σας... Δε θ' αναγνωρίσετε τον εαυτό σας!...
ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Το ξέρω, αλλά είμαι εύτυχισμένος!



— Σ' αγαπούμε σαν παιδί μας!...
— Μείνε κοντά μας... "Όλοι μας σ' αγαπούμε!...
'Ο Κάραγουαιη, βλέποντας τον Μπάρρυ, σηκώνεται κι' αυτός τρι-
κλίζοντας και του λέει:
— Γεια σου, Μπάρρυ... "Αννα, δάσε του τα αμερικανόκκια χαμ-
πούργκες, που έφτιαξες ειδικά γι' αυτόν!...
'Ο Μπάρρυ ρίχνει μία άγρια ματιά στον Κάραγουαιη και του λε
άποκρούοντας την προσφορά της 'Αννας:



Τον τραβάει προς το μέρος της κουζίνας και ο Κάραγουαιη, κα-
θώς περνάει πίσω από την 'Αννα, σκύβει και της λέει:
— Δε θ' άργησω, αγάπη μου.
'Ο Μπάρρυ το αντιλαμβάνεται και του ρίχνει μία πιο άγρια μα-
τιά, σφίγγοντας ακόμα πιο δυνατά το χέρι του, για να τον κάνει
να συνέλθει. "Όταν, τέλος, φτάνουν στην κουζίνα, ο Μπάρρυ τον ρω-
τάει, κυττάζοντάς τον με ύφος άργισμένο:
— Λοιπόν, τί διάβολο γίνεται εδώ μέσα;



ΜΠΑΡΡΥ: Δεν έχετε το δικαίωμα να μιλάτε έτσι!... Δεν μπορεί
να είστε εύτυχισμένοι εδώ, ανάμεσα σ' αυτούς τους χωριάτες... Σε-
χνάτε πως είστε ο πληρεξούσιός μου;
ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ (πάντα χαμογελαστός): Δεν είμαι πιά!... Παραί-
τηθηκα χθες το βράδυ.
ΜΠΑΡΡΥ: Καταμάρες. Πώς μπορείτε να παραιτηθώτε;
ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: 'Επειδή έκλεψα!... 'Εγώ, που έζησα δηλ μου τη
ζωή ακολουθώντας το νόμο, έκλεψα χθες ένα γουρουνάκι ψητό!...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.



Ἐρωτικά τρύκ



— Τωγάρα!... Καταμέλλω!

στον Βίντεο ή που θα μπορούσε να τον προσφύγει από έναν κίνδυνο.

— Άς προχωρήσουμε, είπε τέλος. Μέσα στη στού αυτή πρέπει να βρίσκονται ο θάλαμος της ηρώνης, ο θάλαμος με τις μοιμές κι ο θάλαμος του θανάτου.

— Τι είναι ο θάλαμος του θανάτου; ρώτησε ο Κίντο.

— Προκειται για μία σατανική επινοήση, απάντησε η Μάρθα Ρήντ. Δεν ξέρω σε τι συνίσταται... Αλλοίμονο, όμως, σ' εκείνον που θα φτάσει στο κατώφλι του. Δεν υπάρχει γι' αυτόν σωτηρία!

Το σώμα της τρεμούλιασε. Ξαφνικά κι' ανατριχίλασε με το βλέμμα της στον Βίντεο.

— Είναι καλύτερο να γυρίσω πίσω, είπε. Φοβάμαι... Ομνύω τώρα τα λόγια που άκουσα άλλοτε... Ό, είναι τρομερό! Ο θάλαμος του θανάτου βρίσκεται παντού... Αρκεί να κινήσεις ένα βήμα κι' είναι χαμένος... Όχι, δεν πρέπει να προχωρήσω... Ο θάλαμος του θανάτου ίσως να βρίσκεται εδώ, μπροστά μας, κάτω από τα πόδια μας, γύρω μας...

Το βλέμμα της ήταν ξεκαλλο και το προσώπο της είχε πάρει μία τρομαγμένη έκφραση.

— Εγώ θα προχωρήσω, έστω κι' αν πρόκειται να πεθάνω ύστερα από μία στιγμή, είπε ο Λάντον. Μου είναι άρετό πως ξέρω ότι η ανατριχίλα μου Ντόλλυ βρίσκεται εδώ...

— Αφήστε με τουλάχιστον να προχωρήσω εγώ πρώτη, παρακάλεσε η Μάρθα. Θα σας δείξω το δρόμο... Άν, όμως, με ιδίετε να χάνομαι από μπροστά σας, θα φύγετε άμεσως, χωρίς να ντίζετε πίσω σας.

Μίλουσε σωστά ή παραλογιζόταν;

Ο Τένγκ—Φά κι' ο Κίντο αλληλοκινούνταν γι' ήταν φανερό, από την έκφραση που είχαν τα προσώπα τους, πως βρίσκονταν σε μεγάλη άμηχανία. Ήξεραν κι' οι δύο καλά τον Φού—Μάνγκ—Γιού και τις σατανικές επινοήσεις του. Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος, αν η Μάρθα μιλούσε σωστά. Κι' ήταν ένας κίνδυνος άγνωστος, ένας κίνδυνος, που δεν αντιμετώπιζαν.

Το «Όρος της Άρετης» περιέφερε εδώ κι' εκεί το φως του ηλεκτροικού φαναριού, σαν να προσπαθούσε να εξιχνιάσει το μυστήριο που έκρυβαν τα λόγια της Μάρθας Ρήντ.

Ο Λάντον άνημπονοούσε. Τη στιγμή εκείνη, ήταν άνημπονος ή λογικιστής. Το μόνο που ήθελε ήταν να ξαναβρεί την αγαπημένη του Ντόλλυ, για να την ξαναφέρει στη ζωή.

Ο Μπένσον ήταν αναποφασιστος. Κι' ο Βίντεο επίσης φαινόταν συλλογισμένος.

Ο ΘΑΛΑΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η Μάρθα Ρήντ είχε καθίσει τώρα σ' ένα σκαλοπάτι και κοιτούσε το κεφάλι με τα χέρια της. Ο Βίντεο πήγε κοντά της κι' έβαλε το χέρι στον ώμο της.

— Τι έχετε για το θάλαμο του θανάτου; τη ρώτησε με ήρεμη φωνή.

Η νέα σήκωσε το κεφάλι της σαν να ξυπνούσε από λήθαργο. — Όλα μεροδεύονται μέσα στο μυαλό μου, απάντησε. Δε μπορώ να θυμηθώ...

— Τι θέλετε να θυμηθείτε;

— Τα λόγια που άκουσα...

— Άς δοήμ, είπε ο Βίντεο. Είπατε πως ο θάλαμος του θανάτου δεν βρίσκεται σ' όρισμένο μέρος...

— Ακριβώς.

— Δεν είναι, συνεπώς, ένα κλειστό δωμάτιο, όπου μπαίνει κανείς από μία πόρτα ή από οποιαδήποτε άλλη είσοδο...

— Νομίζω πως έτσι πρέπει να είναι.

— Στην περίπτωση αυτή, δεν πρόκειται για θάλαμο. Δεν είναι έτσι.

Η Μάρθα Ρήντ κούνησε το κεφάλι της, χωρίς ν' απαντήσει. — Αφού δεν είναι θάλαμος, γιατί τότε τον αποκαλούν θάλαμο; συνέχισε ο Βίντεο.

Σαναγινόνταν τώρα ο αστυνομικός με την ηχηρή λογική, για τον όποιον το μυστήριο δεν ήταν παρά ένας τρόπος για τη συγκάλυψη

της πραγματικότητας. Αυτή την πραγματικότητα, όμως, έπρεπε να την εξοικειωθεί και γι' αυτό και τα πιο άσημα στοιχεία αποχτούσαν εξαιρετική σημασία στα μάτια του. Το πράγμα αυτό δεν ήταν βέβαια, εύκολο με τη Μάρθα Ρήντ, που κι' αυτή επίσης προσπαθούσε να βρεί την αλήθεια, μέσα στο χάος του μυαλού της.

Κι' αυτή τη φορά επίσης, η νέα δεν απάντησε.

— Μήπως γιατί μοιάζει με θάλαμο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Μπορεί να είναι κι' έτσι, απάντησε η Μάρθα. Μπορεί, όμως, να μην είναι κι' έτσι...

— Δηλαδή;

— Όλα εδώ μέσα μπορεί να είναι ο θάλαμος του θανάτου... Μία στοά, ένα σκαλοπάτι, ένας τοίχος...

— Από τί το συμπεραίνετε;

— Σας το είπα: Ο θάλαμος του θανάτου βρίσκεται παντού. Δεν το συμπεραίνω, το άκουσα... Πρέπει να ξέρετε ότι, στον κόσμο όπου ζήσαμε, δεν λένε ποτέ περιττά λόγια. Άν δεν ήταν έτσι, δεν θα χρησιμοποιούσαν αυτές τις εκφράσεις.

— Εύτυχώς ότι δεν διάγει εδώ μέσα ηλεκτρικό ρεύμα, που θα μπορούσε να σχηματίσει άσρατους φαναγμούς, είπε διακόπτοντας ο Μπένσον, που θυμήθηκε την παλιά περιπέτεια του στο μέγαρο της Ρήτζεντ Στρίτ, στο Λονδίνο.

— Εύτυχώς ότι δεν διάγει εδώ μέσα ηλεκτρικό ρεύμα, που θα μπορούσε να σχηματίσει άσρατους φαναγμούς, είπε διακόπτοντας ο Μπένσον, που θυμήθηκε την παλιά περιπέτεια του στο μέγαρο της Ρήτζεντ Στρίτ, στο Λονδίνο.

— Μπορεί, λοιπόν, ο θάλαμος του θανάτου να βρίσκεται κι' εδώ; ξαναρώτησε ο Βίντεο.

— Γιατί όχι; απάντησε η νέα. Έδω κι' όλα τα μέρη από όπου περάσαμε, καθώς και σ' όλα όπου πρόκειται να πάμε...

— Θυμηθείτε τι άλλο άκουσατε για το θάλαμο του θανάτου, επέμεινε ο Βίντεο.

— Δεν έχει είσοδο, δεν έχει πόρτα, δεν έχει τοίχους, απάντησε η νέα.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

— Είναι, λοιπόν, ένα βάραθρο; ξαναείπε ο Βίντεο.

ταν πίσω από το θύονισμα, το πέταξε εκεί.

Όλα συγκρατούσαν την αναπνοή τους.

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα. Στο τέλος, έφτασε στ' αυτιά τους ένας ύποπτος κρότος, σαν να προσερχόταν από τα έργα της γης.

Να ο θάλαμος του θανάτου! φώναξε η Μάρθα κλονώντας ένα βήμα προς τα πίσω. Απομακρύνθηκε όλοι!

— Ποιος θα σ' αγγίξει κοντά του; ξαναρώτησε ο Βίντεο.

— Θα με καλώσει μόνος του, απάντησε η νέα. Ίσως ο Φερδινάνδος Γιν να ήταν επιφορτισμένος μ' αυτή την εντολή.

Είχαν εξιχνιάσει το μυστικό του Χονάγγ και βρίσκονταν τώρα στις κατακόμβες του σπιτιού του. Κι' ωστόσο δε μπορούσαν να προχωρήσουν.

— Καλά το υποπτεύομαι, είπε η Μάρθα. Ο δρόμος μας δεν βρίσκεται προς τα δω.

Ξαναφίρε το χέρι της στη μετάλλινη προεξοχή. Το κομμάτι του τοίχου που είχε υποχωρήσει, ξαναγύρισε στη θέση του μ' έναν υπόκοφο κρότο.

Είχαν συγκεντρωθεί όλοι τώρα στα σκαλοπάτια. Ήταν τρώμος, που δεν θα μπορούσαν να τον προσδιορίσουν, τους έσφιγγε την ψυχή.

— Δεν έπρεπε ίσως να σκοτώσουμε τον Χονάγγ, είπε ο Κίντο. Θα μπορούσε να μας οδηγήσει εδώ μέσα.

— Άν, βέβαια, ήξερε κάτι, παρατήρησε ο Τένγκ—Φά.

— Ο Γιν, όμως, ήξερε, είπε η Μάρθα.

— Άλλά θα μιλούσε; ρώτησε ο Βίντεο.

— Ο Φερδινάνδος Γιν δεν θα άνοιγε ποτέ το στόμα του, απάντησε η νέα.

— Που βρίσκατε ο Φού—Μάνγκ—Γιού; τη ρώτησε, ξαφνικά, ο Τένγκ—Φά.

Το προσώπο της ταράχτηκε κι' η ανάσα της κόπρισε για μία στιγμή.

— Δεν το ξέρω, απάντησε.

— Δεν υποθέτετε, τουλάχιστον, που μπορεί να είναι;

— Θα μπορούσε να βρίσκεται σε πολλά μέρη.

— Που τον άφησατε για τελευταία φορά;

— Αυτό προσπαθώ να θυμηθώ, απάντησε η νέα. Έχω έρθει κάποτε εδώ, συνοδεύοντας τον Φού—Μάνγκ—Γιού, αλλά δεν είχα την περιέργεια να συγκρατήσω μέσα στο μυαλό μου τις διάφορες λεπτομέρειες.

— Όλα τότε μου ήσαν άδιαφορα... Κι' έπειτα, ο Φού Μάνγκ—Γιού δεν με πήρε μαζί του ως το θάλαμο του θανάτου.

— Η, κι' αν με πήρε, δε θυμάμαι τίποτα. Νομίζω ότι με είχε θυμώσει σε ύπνο, όπως συνέβηκε να κάνει πολλές φορές, όταν δεν ήθελε να μάθω όρισμένα μυστικά του.

Μέσα στο μυαλό μου όλα είναι μεροδεμένα, σαν να ξυπνάω από ένα όνειρο, από το οποίο δεν διασώζονται στη μνήμη μου παρά όρισμένα κομμάτια, ενώ πολλά άλλα άδικα ψάχνω να τα βρω.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Στη Σαγκάη.

Ο Βίντεο, ο Λάντον κι' ο Μπένσον αλληλοκινούνταν. Ο Φού—Μάνγκ—Γιού, που είχαν αλληλοκινούνταν στη Σαγκάη, αυτόν τον μυστικό στα μάτια τους, όταν κατάλαβε πως δεν υπήρχε κανένας τρόπος για να ξεφύγει.

— Τηλέχε, λοιπόν, κι' άλλος Φού—Μάνγκ—Γιού; Ένας ή πολλοί; Άλλ' η στιγμή δεν ήταν κατάλληλη για να εξιχνιάσουν αυτό το μυστήριο.

— Ποιος θα σ' αγγίξει κοντά του; ξαναρώτησε ο Βίντεο.

— Θα με καλώσει μόνος του, απάντησε η νέα. Ίσως ο Φερδινάνδος Γιν να ήταν επιφορτισμένος μ' αυτή την εντολή.

Είχαν εξιχνιάσει το μυστικό του Χονάγγ και βρίσκονταν τώρα στις κατακόμβες του σπιτιού του. Κι' ωστόσο δε μπορούσαν να προχωρήσουν.

— Καλά το υποπτεύομαι, είπε η Μάρθα. Ο δρόμος μας δεν βρίσκεται προς τα δω.

Ξαναφίρε το χέρι της στη μετάλλινη προεξοχή. Το κομμάτι του τοίχου που είχε υποχωρήσει, ξαναγύρισε στη θέση του μ' έναν υπόκοφο κρότο.

Είχαν συγκεντρωθεί όλοι τώρα στα σκαλοπάτια. Ήταν τρώμος, που δεν θα μπορούσαν να τον προσδιορίσουν, τους έσφιγγε την ψυχή.

— Δεν έπρεπε ίσως να σκοτώσουμε τον Χονάγγ, είπε ο Κίντο. Θα μπορούσε να μας οδηγήσει εδώ μέσα.

— Άν, βέβαια, ήξερε κάτι, παρατήρησε ο Τένγκ—Φά.

— Ο Γιν, όμως, ήξερε, είπε η Μάρθα.

— Άλλά θα μιλούσε; ρώτησε ο Βίντεο.

— Ο Φερδινάνδος Γιν δεν θα άνοιγε ποτέ το στόμα του, απάντησε η νέα.

— Που βρίσκατε ο Φού—Μάνγκ—Γιού; τη ρώτησε, ξαφνικά, ο Τένγκ—Φά.

Το προσώπο της ταράχτηκε κι' η ανάσα της κόπρισε για μία στιγμή.

— Δεν το ξέρω, απάντησε.

— Δεν υποθέτετε, τουλάχιστον, που μπορεί να είναι;

— Θα μπορούσε να βρίσκεται σε πολλά μέρη.

— Που τον άφησατε για τελευταία φορά;

— Αυτό προσπαθώ να θυμηθώ, απάντησε η νέα. Έχω έρθει κάποτε εδώ, συνοδεύοντας τον Φού—Μάνγκ—Γιού, αλλά δεν είχα την περιέργεια να συγκρατήσω μέσα στο μυαλό μου τις διάφορες λεπτομέρειες.

— Όλα τότε μου ήσαν άδιαφορα... Κι' έπειτα, ο Φού Μάνγκ—Γιού δεν με πήρε μαζί του ως το θάλαμο του θανάτου.

— Η, κι' αν με πήρε, δε θυμάμαι τίποτα. Νομίζω ότι με είχε θυμώσει σε ύπνο, όπως συνέβηκε να κάνει πολλές φορές, όταν δεν ήθελε να μάθω όρισμένα μυστικά του.

Μέσα στο μυαλό μου όλα είναι μεροδεμένα, σαν να ξυπνάω από ένα όνειρο, από το οποίο δεν διασώζονται στη μνήμη μου παρά όρισμένα κομμάτια, ενώ πολλά άλλα άδικα ψάχνω να τα βρω.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

— Προσπαθήστε να θυμηθείτε, είπε ο Βίντεο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για όλους μας.

ΕΧΕΙ ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΩΘΗΣΙ !!!

ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΗ ΠΩΣ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΣ ΣΥΜΒΗ ΤΙΠΟΤΕ ΔΥΣΑΡΕΣΤΟ



Κάθε γυναίκα γνωρίζει το πόσο σπάνιο είναι, τις δυσκολες ημέρες του μινός, να αισθανεται ασφαλή, σίγουρη, ήρεμη.

Η ξαφνική αδιαθεσία μακριά από το σπίτι, ένας λεκές που φαίνεται, η αμφιβολία αν είναι εν τάξει, είναι αιτίες που την κρατούν σε συνεχές άγχος και στενοχώρια, την κάνουν να χάνει το κέρι της, την αυτοπεποίθησή της, κρατώντας την σε συνεχή ένταση.

Τώρα όμως το πρόβλημα αυτό βοηθά την λύση του κατά τον καλύτερο και ασφαλέστερο τρόπο.

Εκμεταλλεύεται και στην Ελλάδα το πρακτικό SLIP PERIODIQUE VELUX (Σλίπ περιόδου ΒΕΛΟΥΞ).

Το SLIP VELUX είναι ένα πρακτικό γυναικείο εξώστημα που δεν λείπει από την τσάντα κομμίας Ευρωπαϊκής. Είναι πρακτικό, 100% ασφαλές και εξασφαλίζει απόλυτη καθαριότητα.

Έχει σχήμα μικρό, που εξασφαλίζει απόλυτα στο σώμα και κατασκευασμένο από απαλό φινό νάιλον, ώστε να μην ένοχλη καθόλου. Μπορεί να φορεθεί μέσα από το εσώρουχο ή και χωρίς αυτό το καλοκαίρι. Πλένεται και σκουπίζεται εύκολα και έτσι αποφεύγεται το λερώμα των εσώρουχων.

Ένας άριστος συνδυασμός είναι η χρήση του συγχρόνως με πετσέτες βελίας VELUX που είναι εξοπλισμένες με την αντισηπτική και την αντισηπτική συνθεση SANIL X 39. Ζητήστε δε ειδικώς το SUPER VELUX με μεγαλύτερη αντισηπτικότητα.

Η χρήση του SLIP VELUX είναι δείγμα πολιτισμού. Μάθετε να χρησιμοποιείτε το SLIP VELUX, θα βοηθή την ησυχία σας.

ΠΡΟΣΟΧΗ όμως, διότι κυκλοφορούν και άλλα ΣΛΙΠ ΠΕΡΙΟΔΟΥ.

Πρέπει να αναγνώσει την λέξη VELUX διά να είσθε βεβαία ότι θα εξυπηρετηθείτε απόλυτως.

την καταπαχή, η Μάρθα Ρήντ ζήτησε να της δώσουν μία πιέδα.

Ο Τένγκ—Φά είχε, εντυχώς, πάνω του όλα τα συνεργα, που θα μπορούσαν να του χρησιμεύουν στις διάφορες περιπτώσεις του.

Εβγαλε άμεσως από τη τσάντα του μία μικρή πιέδα με χρυσό περιχάλυμμα και της την έδωσε.

Πίσω από το πρώτο περιχάλυμμα, βρίσκονταν δύο άλλα, το ένα από ξύλο «τέν» και το άλλο από χυτοσίδηρο, της είπε. Αυτή η πιέδα δεν λαθεύεται ποτέ.

Η νέα πήρε την πιέδα στα χέρια της κι' έδειχνε που την περιστοιχίζαν την είδαν ν' αβλώνει διαδοχικά τα χέρια της προς διάφορες κατευθύνσεις.

— Προς τα δω βρίσκεται το νεκροταφείο, είπε σε κάποια στιγμή. Μπορούμε να βρούμε από εκεί, άλλ' όχι και να μπει, γιατί οι σιδερένιες πόρτες άνοιγουν μόνο προς τα έξω...

— Ο δειτερος δρόμος, λοιπόν, πρέπει ν' αρχίσει από δω. Από που όμως;

— Αρχίσει να ψάχνει με το χέρι της πάνω στον τοίχο, που βρίσκεται προς τα δεξιά της και που αντιστοιχούσε στη διεύθυνση, όπου βρίσκονταν το νεκροταφείο.

Ο Κίντο είχε πάει κοντά της και χτυπούσε με τη λαβή του εργαλείου τον τον τοίχο. Όλοι προσέσαν τότε πως ο ήχος γινόταν διαφορετικός από το τέταρτο σκαλοπάτι. Η διαφορά του ήχου συνηγόταν ως το έβδομο περίπου σκαλοπάτι.

— Αυτό το κομμάτι δεν είναι από πέτρα, είπε ο Κίντο.

Κι' ωστόσο, η εμφάνισή του δεν διέφερε από τον υπόλοιπο τοίχο.

Ο Κίντο ξανακίνησε κάποιες φορές πάνω σ' αυτό το κομμάτι.

να σ' ένα απ' αυτά.

— Ας προσχωρήσουμε, είπε η Μάρθα Ρήντ.

Κατέβηκαν δέκα όχτω σκαλοπάτια. Πάνω στο τελευταίο βρισκόταν η θήκη του έγχειριδιού του Κίντο. Η Μάρθα Ρήντ τη σήκωσε από κάτω και την έδωσε.

Μπροστά τους απλωνόταν μια μεγάλη στοά. Άλλα, πράγμα παρόμοιο, ή βουή του νερού δεν ερχόταν τώρα από τα άριστερα, άλλ' από τα δεξιά. Κι' ήταν πιο δυνατή από πριν, πράγμα που έδειχνε ότι βρισκόταν πιο κοντά στο υπόγειο ποτάμι.

Η Μάρθα Ρήντ φαινόταν συλλογισμένη.

— Τι σ' ενοχλεί; τη ρώτησε ο Κίντο.

— Για, τη στιγμή, τίποτα, απάντησε. Άλλ' αν ο Φού—Μάνγκ—Γιού βρισκόταν εδώ, θα μπορούσε να μας πείσει ένα άσχημο παιχνίδι.

— Θέλετε να πείτε ότι δεν θα ξαναβγαίναμε ζωντανοί;

— Αυτός ο κίνδυνος μ' απειλεί από τη στιγμή που μπήκαμε εδώ.

— Κι' έγινε τώρα μεγαλύτερος;

— Θα ήταν μεγαλύτερος, αν ο ίδιος ο Φού—Μάνγκ—Γιού ή κάποιος από κείνους που ξεφυρνούν βρισκόταν εδώ.

— Τι φοβάσαστε;

— Δε μπορώ γ' αποκλεισμό τίποτα... Στη στοά αυτή πρέπει να βρούμε εκείνο που ζητάμε.

ΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ ΠΟΤΑΜΙ

Η στοά, μπροστά στην οποία βρισκόταν, είχε πλάτος πέντε περίπου μέτρων και το βάθος της δεν φαινόταν μεγαλύτερο από δώδεκα ή δεκαπέντε μέτρα. Οι δυο παράλληλοι τοίχοι της ήταν καμμένοι μέσα στον ίδιο το βράχο κι' είχαν λεία επιφάνεια, σαν να τους έβγαλαν με μαχαίρι. Στο βάθος, οι δυο τοίχοι κατέληγαν σ' ένα ημικύκλιο. Το φως του ηλεκτρικού φαναριού έδειξε, στη μέση αυτού του ημικυκλίου, μια μικρή μεταλλική πόρτα.

— Αυτός πρέπει να είναι ο θάλαμος των θανατών, είπε η Μάρθα Ρήντ.

Η καρδιά του Λάντον άρπιασε να χτυπά δυνατά. Τι θα αντίκρισε από γειώσιμα απ' αυτή την πόρτα;

Η επιφάνεια της ήταν ολόκληρη λεία. Ο Κίντο περίφερος πάνω της τις πλατείες παλάμες του, χωρίς να αντανάσσει την παραμικρή ποσότητα. Δεν υπήρχε επίσημο πάτωμα της χαμιά όλη, που

MENTIOYM ELENA GALA

Δίπλωμα και Βαβείον τηλεπικοινωνίας. Σας απαντά σε κάθε ζήτημα σας (ερωτικές δεσμούς, ζητήματα γάμου, οικογενειακές καταστάσεις, απονομή τιμών, άμυνες). Σας συντάσσει το ερωτηματολόγιό σας. Ολοκληρώνει, Γράφει με από εξωτερικών και εξωτερικών. Αποστέλλει γραμματοσήμους αμετακίνητα.

Όροι 10 ετησίως — 6 μην. πλην Κινακίας. Όδης Μεγαλόπολεως 6 Κάτω Χαλάνδου Λεωφορείον Χολαργού. Στάσις 4η.

ΚΙΡΣΟΙ ΦΛΕΒΙΤΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΚΗ ΠΟΔΩΝ

Θεραπεύονται ταχιστα ριζικός άνευ εγχειρήσεως. Αισθητικός Φ. ΒΑΛ. ΣΑΜΗ Σίνα 32, τηλ. 624-777. 11—2 και 5—8. Έκτος Παρασκευής και Σαββάτου. Πρώτη επίσκεψις δωρεάν.

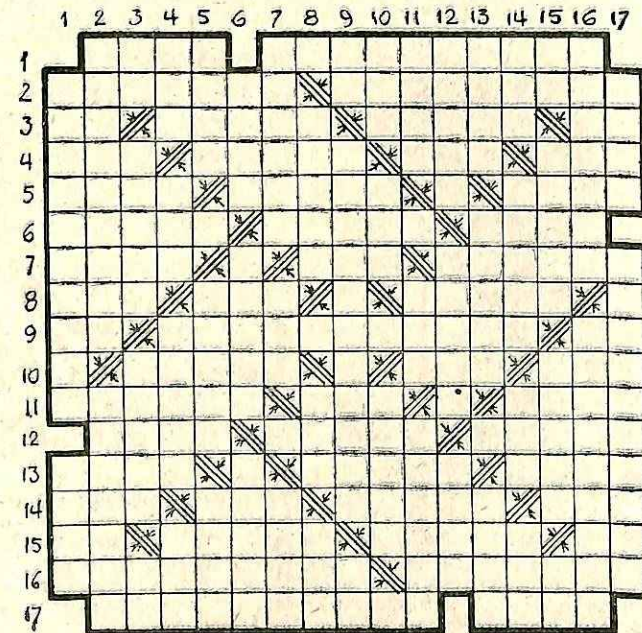
ΣΤΑΥΡΟΓΕΩ ΑΡ. 1035

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Νόμισμα, που κυκλοφορεί στην Ισπανία και στη Ν. Αμερική. — Έπενδυσε και εγκατέστησε τα πρώτα αλεξικέραυνα.
- 2) Οι γυναίκες της αφιερώνουν μέγα μέρος της ζωής τους. — Ο κάτοικος μιά ευρωπαϊκής πρωτεύουσας.
- 2) Νότα. — Διευκολύνει τις αγοροπωλησίες. — Ένας με-

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Τραγικός θάνατος έθεσε τέρμα στη βασιλεία της. — Χυμός.
- 2) Αρρώστια, που απομακρύνει από τη θάλασσα. — Περιοχή με άνομο έδαφος.
- 3) Τροπικό επίρρημα. — Βουνό της Κεφαλληνίας. — Είναι εκτός του Παραπελάσματος. — Μισή ακτή.
- 4) Έδωσε το όνομά του σε μια



γάλος ποταμός της Εύρωπης.

— Ομοία φωνήεντα.

4) Πληρώνουμε ακριβώς την περιέργειά της. — Αρχαία πόλις της Φοινίκης, η σημερινή Σαΐδα του Λιβάνου. — Δικό σου. — Ηρώς του Σαίξπηρ.

5) Φτερωτή αγγελοφόρος των θεών του Όλυμπου. — Υπάρχει ένα τέτοιο άκρον. — Έχτισε, κατά την μυθολογία, την Καρχηδόνα.

6) Άνατολη (γεν.). — Είναι η Σαμωράκη. — Οπωσδήποτε θα σ' ευχαριστήση.

7) Πλησιάζει στο τέλος του. — Το όνομα ενός γόστου του Χόλλυγουντ. — Απαραίτητη στην τηλεόραση.

8) Όργανον αίσθησης. — Τσακαλι. — Μας έλλειψε στην κατ'οίκον.

9) Μοιάζει με κλωστή. — Έκει βρίσκεται ο τάφος του Μάρκου Μπότσαρη και ανδρίας του Βύρωνος. — Μισό κακό.

10) Συνεννοεί. — Συμβάλλει στην αναπαραγωγή. — Διπλασιασμένο θυμίζει ζουγκλα.

11) Πεδίο. — Αθανάτων, που θα σ' ευχαριστήση. — Μοιάζει με κλωστή.

12) Άδικο κέρτος μεγάλος. — Νομισματικός φιλέλλην (επώνυμο). — Ήλπε μέρος στη δική του Χριστού.

13) Έρπετον. — Τα βιολία αυτά είναι δωροδογημένα αδιάσταστα. — Στην Ακρόπολη της έχουν κόψει τα φτερά.

14) Ερωτησιακό επίρρημα. — Παλαιά μέτρα σύγκρισης. — Φύλ της Ντόροθυ Λαϊόν.

15) Πούλιν και λιμάνι της Β. Αφρικής. — Αριθμός (όπτι- κός).

16) Κάτοικος ευρωπαϊκής χώρας. — Εργάστηκε σκληρά.

17) Τραβό. — Μεταφορικά, επανάληψη των ιδίων και των ιδίων.

διαστροφή. — Σκόρος. — Βρίσκεται στο κέντρον. — Χλόη.

5) Έδαφική άνωμαλία. — Το μέρος όπου τοποθετείται κάτι. — Επιτρέπει τη σκέψη.

6) Ακολουθούν την ευθεία. — Χώρα της Εύρωπης. — Λιμάνι της Β. Γαλλίας.

7) Φιλόσοφος, μαθητής του Σωκράτους. — Διεθνές σήμα. — Βιολικό βουνό.

8) Έπισημη του Χριστού. — Κτητική αντανάγκη. — Προσωπική αντανάγκη (β' προσ.).

9) Πρόθεσις πρό φωνήεντος. — Τα σκόρικητα αυτά έχουν ένα κόκκινο σπασμό (ελαφρώς ανδρογόνα). — Αριθμός.

10) Αρκαίος σύνδεσμος. — Η πρώτη από τις δυο λέξεις αθηναϊκού όρου. — Ντύνει ομοιόμορφα.

11) Κάτοικος ελληνικού νησιού. — Βρίσκεται επί κεφαλής. — Η Γη μας τον ξαναδίνει στο πολλαπλάσιο.

12) Είδος οφθαλμικού. — Ζώδιο του άρκαίου. — Άνατολικό επιφώνημα.

13) Σημείον της αριθμητικής. — Διέμενο. — Χρονικό διάστημα.

14) Κέντρο παραθερισμού της Ν. Γαλλίας (γαλλ.). — Δημιουργεί υποχρεώσεις. — Ονομα πολλών στάρ του Χόλλυγουντ. — Αρχή συμπερασματος.

15) Ύπαρξις. — Νόμισμα (γεν.). — Πόλις και λιμάνι της Β. Αφρικής. — Αριθμός (όπτι- κός).

16) Κάτοικος ευρωπαϊκής χώρας. — Εργάστηκε σκληρά.

17) Τραβό. — Μεταφορικά, επανάληψη των ιδίων και των ιδίων.

Η λύσις του υπ' αριθ. 1034 στη σελίδα 82

να δέχνη ότι άνοιγε με κλειδί.

Ένα ελαφρό χαμόγελο μισό- νοιζε τα χείλη της Μάρθας.

— Παραμερίστε, είπε. Η πόρτα αυτή δεν άνοιξε από και...

— Από πού τότε άνοιξε; ρώτησε ο Κίντο.

Η Μάρθα σήκωσε το κεφάλι της προς τα πάνω.

— Παραμερίστε. Ξαναρίστε. Ξέρω τώρα τι πρέπει να κάνω.

Το πέτρινο κούλουμα, όπου εφάρμοζε η πόρτα, είχε πάχος είκοσι περίπου εκατοστών και στη μέση του βρισκόταν ένα κυκλικό άνοιγμα.

Η νέα έλασε το χέρι της σ' αυτό και πέρασε ένα μικρό ελατήριο. Άκούστηκε άμέσως ένας θόρυβος, όπως εκείνος που κάνουν τα γρανάζια μιας μηχανής. Και ταυτόχρονα η πόρτα άνοιξε να υποχωρήσει άωγα.

Πίσω απ' αυτήν απλωνόταν μια άβυσσος σκοταδιών. Άλλ' ο άέρας που ερχόταν από κει, δεν ήταν βαρύς και αποπνικτικός, όπως μέσα στις στοές, αλλά καθαρός και δροσερός.

Όταν η πόρτα άνοιξε τελείως, το φως των ηλεκτρικών φαναριών φωτίσε τα σκοτάδια. Βρισκόταν σ' ένα στενωμό, όπου το ταβάνι του χατόταν πάνω από τα κεφάλια τους. Το φως των φαναριών δεν έφτανε ως εκεί. Στο κέντρο ύψονόταν μια μεταλλική σκαλισιά, με διαδοχικές σειρές από θήκες τη μία πάνω από την άλλη.

Ο Λάντον είχε προπορευθεί τώρα και με το φανάρι του έξετάζε διαδοχικά αυτές τις θήκες. Οι περισσότερες ήταν άδειες. Άλλα μερικώς περιείχαν μακρόστενα κιβώτια, που έμοιαζαν με φέρετρα. Τηρούσαν έννεα παρόμοια κιβώτια. Σε ποιά άρα με από δέκα βρισκόταν η αγαπημένη του Ντόλλυ;

Προσπάθησε να μετακινήση ένα απ' αυτά, αλλά δεν τό κατόρθωσε.

Τα κιβώτια αυτά έχουν μεταλλική επένδυση, την πληροφορήσε η Μάρθα. Δυο άνθρωποι μόλις μπορούν να τα σηκώσουν.

Πώς θα τα μεταφέρουμε από δω; ρώτησε ο Κίντο.

— Για τη στιγμή, δε μπορούμε να μεταφέρουμε περισσότερα από ένα ή το πολύ δύο, απάντησε η Μάρθα. Όπως σ' εμένα, είναι πολύ βαριά, γιατί έχουν όλα μεταλλική επένδυση, που τα προστάτει από την υγρασία. Για τα άλλα, πρέπει να ξαναγυρίσω με...

— Ίσως θάπρεπε να πάρουμε μαζί μας περισσότερους ανθρώπους...

— Ζιμνέτο, είπε το «Όρος της Άρετης», γνωρίζοντας στον

Οίκος Μόδας Τ Ζ Ω Ν

Ο από έτών ανεγνωρισμένος οίκος Μόδας ΤΖΩΝ Κοπτικής και Ραπτικής Τέχνης σας δίνει την ευκαιρία και πάλι να παρακολουθήσετε τις νεωτέρες μεθόδους της Εύρωπης σε νέα γραμμή ανδρικής και γυναικείας μόδας. Σε 15 ημέρες κόβετε τα πρώτα φορέματα. Στείλετε να πληροφορηθείτε δια τα νέα τμήματα που θα λειτουργήσουν. Πληροφορία: Τηλέφ. 621-163. Είς τους άποφοίτους χορηγείται βεβαίωση. Παλόνια πατρών δια ράπτας και μοδίστας. Άναλαμβάνουμε πών είδος ραφίματος άς την κοπήν ύφασμάτων και πρό- βες. Τιμή πρόσεται είς όλους. Δε- τέμεθα οικιακά φούρα.

Σόλωνος και Ζωδόχου Πηγής (είσοδος Άνδρ. Λόντου 1).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης) Τηλέφ. 532-563

Κίντο, θα πάω να φέρω μερικώς από τους στρατιώτες μας. Ξέρω καλά το δρόμο και δεν υπάρχει φόβος να παραπλανηθώ...

Ο Μεξικανός την κοίταξε άναποφασιστός. Κι' οι άλλοι έπίσης φαινόταν διστακτικοί. Άλλ' η νέα είχε άναψει κι' όλας το ήλεκτρικό φανάρι της και διευθυνόταν προς την πόρτα.

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκε, ξαφνικά, ένα τρομερό βουητό, που ερχόταν από το βάθος της στοάς.

Η Μάρθα Ρήντ χλωμάσε.

— Τό υπόγειο ποτάμι! τραύ- λισε.

Τό βλέμμα της ήταν έξαλλο και τα σαγόνια της τρεμούλιασαν. Άλλ' η ταραχή της κράτησε πολύ λίγο.

— Βοηθήστε με να κλείσωμε την πόρτα! φώναξε.

Ο Κίντο κι' ο Βίντεο έτρεξαν μαζί της προς τα εκεί.

Η πόρτα αυτή ήταν πολύ βαριά και χρειάστηκε να ένωθη μαζί τους κι' ο Τένγκ—Φά, για να μπορέσουν να την μετακινήσουν. Τα γρανάζια του ωρυφού μηχανισμού της δεν φαινόταν πρόθυμα να υποκύδουν σ' αυτό το βίαιο σπρώξιμο, που δεν άνταποκρινόταν στις προσέσεις του κατασκευαστού της. Κατάφεραν, τέλος, να την κλείσουν. Ήσαν όλοι μουσικμένοι στον ιδρώτα.

Στό μεταξύ, το βουητό είχε μεγαλώσει και πλησίαζε ολοένα.

— Η πόρτα αυτή θα μ' ε- στατήση προσωρινά, είπε η Μάρθα Ρήντ. Έχουμε έτσι λίγο καιρό στη διάθεσή μας για να μπορέσουμε να βρούμε κάποια άλλη έξοδο, που θα μ' ε- επιτρέψει να βγούμε από δω... Άν, βέβαια, το κατορθώσουμε. Φαίνεται ότι η έπίσκεψή μας εδώ δεν έμεινε ά- παρατήρητη.

— Τι θέλετε να πείτε; τη ρώτησε ο Βίντεο.

— Αυτό δε μπορούσε να τό κά- μη, παρά μόνον ο Φού—Μάνγκ—Γιού, ή κάποιος από κείνους που ξεφυρνούν.

— Θέλετε να πείτε πως βρί- σκονται εδώ;

— Κάποιος από όλους πρέπει να βρεσκειται εδώ... Έπρεπε να τό καταλάβω από προητέρω...

— Από τί;

— Η βουή του νερού έπρεπε να έρχεται από τα άριστερα, άλλ' όταν κατεβήκαμε τα σκαλοπάτια, την άκουσα από τα δεξιά... Κάποιος είχε άνοψει τό μεταλλικό φράγμα κι' είχε είξει τό νερό πίσω από τα ίχνη μας, για να καμύ άδύνατη την υποχώρησή μας...

Γύρισε, ξαφνικά, στον Τένγκ—Φά.

— Έχετε βάλει φρουρούς στο νεκροταφείο; ρώτησε.

— Έπρεπε να βάλω; είπε ο Τένγκ—Φά.

Τό λάθος είναι δικό μου, απάντησε η Μάρθα. Ήξερα πως έχει οδηγεί κάποια κρυφή υπό- γεια σήραγγα. Είχα άκούσει, όμως, πως από κει μπορεί κανείς μόνον να βγύ, άλλ' όχι και να μόν... Για τόν Φού—Μάνγκ—Γιού, όστόσο, όλα είναι δυνατά...

Μέσα στο νεκροταφείο ό- τά... Ένας αιματάλαος ναός του Βούδα. Αυτός ο ναός είναι ένα βουδίστα, στράτηγος του Φού—Μάνγκ—Γιού, όταν έρχεται εδώ.

Ένα έλεγε αυτά, συμβουλευό- ταν και πάλι την πυξίδα του Τένγκ—Φά.

— Η έξοδος που οδηγεί στο νε- κροταφείο, πρέπει να βρίσκεται προς τα κει, έλε δειχνώντας τόν τοίχο που βρισκόταν άπέναντι ά- πό...

— Άλλ' αν ο Φού—Μάνγκ—Γιού ή οι άνθρωποι του βρίσκον- ται στο νεκροταφείο, θα πάμε να



Πόσο σ' ενοχλεί η περιποίηση του δέρματος; Για την σύγχρονη γυναίκα η φροντίδα της ομορφιάς δεν πρέπει να είναι δαπανηρή πολυτέλεια, αλλά μία καθημερινή ανάγκη.

Η κρέμα Nivea έχει προστιθέ τιμή, ακριβώς για να ανταποκρίνεται σ' αυτή την ανάγκη: για να επιτρέπη στην κάθε γυναίκα να διατηρή με καθημερι- νή περιποίηση το δέρμα της φρέσκο, νεανικό.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIAE

Η Nivea είναι γνήσιον προϊόν του Οίκου μας και οδμερίαν διαφοράν έχει με την πωλουμένη εν Γερμανία.

Μπροστά σ' έναν γραντένιο θά- λο, με λεία επιφάνεια, που φαι- νόταν σαν συνέχεια του διαπέδου. Ο ήχος που έβγαλε, καθώς τον χτυπούσαν, ήταν παντού ο ίδιος. Δεν παροτρύναν ποθενά καμ- μιά διαφορά.

— Κι' όμως, η έξοδος πρέπει να βρίσκεται προς τα δω, είπε η Μάρθα.

Τό βουητό δυναμώνε ολοένα. Έγινε σε λίγο τόσο δυνατό, που διασκόλεονταν ν' άκούσουν ο έ- νας τόν άλλον. Τό υπόγειο ποτά- μι τους είχε ξάσει από παντού.

— Δεν θα χορηγούμε σε τίποτα να βρούμε τώρα την έξοδο, έλε μελαγχολικά το «Όρος της Ά- ρετης».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» παρουσιάζει τις νέες ταινίες, που προβάλλονται ή θα προβληθούν προσεχώς στους αθηναϊκούς κινηματογράφους



Ο Δημήτρης Παπαμιχαήλ και η Δίλιαν Μηνιάτη, στο φιλμ «Αν έχης τύχη...»

ΑΝ ΕΧΗΣ ΤΥΧΗ

(Κομεντί)

Σκηνοθέτης: Γιώργος Πετρίδης
Πρωταγωνιστές: Δημήτρης Παπαμιχαήλ — Διονύσης Παπαγιαννόπουλος — Δίλιαν Μηνιάτη — Χρήστος Τσαγκανέας — Σούλη Σαμιάχ — Γιάννης Φέρεσης — Νίκος Ρίζος.

Υπόθεσις

Ο καθηγητής της Φιλολογίας Τέλης (Δημήτριος Παπαμιχαήλ), έπειτα από μια παρεξήγηση με τους προϊστάμενους του, παραιτείται και μένει άνεργος κι' απένταρος. Τότε ακριβώς βρίσκει στο δρόμο ένα λαχείο. Τη στιγμή που βλέπει ότι το λαχείο αυτό κερδίζει τον πρώτο αριθμό, παρουσιάζεται ο Φακίαν (Χρήστος Τσαγκανέας) και του λέει πως το λαχείο είναι δικό του! Ο Τέλης, βέβαια, δεν έννοει ούτε ν' ακούσει τέτοιο πράγμα και, από την ώρα αυτή αρχίζουν τα δάσανά του. Έξαγρυώνει το λαχείο, βρίσκεται παμπόλουτος, αλλά ξαφνικά έντονα φυλακισμένος στη σοφίτα μιας βίλλας, στη Φιλοθέη. Εκεί, γίνεται τις έκδοτικές προτάσεις του Φακίαν και του μπράδου του (Ζαννίνο). Μα η άνηψά του Φακίαν, η Μάργκυ (Δίλιαν Μηνιάτη), τον ελευθερώνει...

Η Μάργκυ, γεννημένη στην Αυστραλία, ορφανή, τώρα ζει με το θείο της Φακίαν, που είναι κηδεμόνας της ως την ενηλικίωσή της. Σύμφωνα μ' ένα νόμο της Αυστραλίας, η Μάργκυ, αν δεν δείξει καλή διαγωγή, χάνει την περιουσία της. Στο νόμο αυτό στρατιώτες ο θείος της, προσπαθεί να της φάει την περιουσία. Στα σχέδιά του, τον βοηθάει ένας τύπος σκοτεινός, ο Πελοπίδας (Νίκος Ρίζος), που κάνει το φίλο στον Τέλη. Ο Τέλης, εν τω μεταξύ, είναι έρωτευμένος με τη Μάργκυ και το στήθημά του έχει βράνι αποκοκκισί. «Αλλά, ξαφνικά, η Μάργκυ δεν θέλει πια να τον δει. Ο Τέλης δεν μπορεί να καταλάβει τίποτα. Ένας παλός του συνάδελφός, ο Άλκος (Διονύσης Παπαγιαννόπουλος), γερό μυαλό και περίφημος χαρτοπαίκτης, τον βοηθάει να ξεδιαλύνει την υπόθεση. Η μεταστροφή της Μάργκυ σίγουρα όφει-

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙ

Αποφασίζει, λοιπόν, να της αποδείξει πως μπορεί να κάνει εύτυχισμένη μια γυναίκα. Παρουσιάζεται με άλλο όνομα στο Ιατρείο της για θεραπεία. Της λέει πως είναι πολύ άτομος και δεν βρίσκει το θάρρος να πλησιάσει γυναίκα. Η Λίλυ του δηλώνει πως δεν μπορεί να αναλάβει την περιποίησή του και το προτείνει να αποσπαστεί από την καθημερινή της, δόκτορα Κάτς. Για να τον ενθαρρύνει, τον συνοδεύει σε μια διάλεξη του καθηγητή και δέχεται να μπει μαζί του σ' ένα μπαρ. Ο Μάρτιν βρίσκει πάντα τον τρόπο να συναντά όρθην τυχαία τη Λίλυ, που, χωρίς να το καταλαβαίνει, αρχίζει να τον ερωτεύεται. Ένα μικρό αυτοκινητικό ατύχημα φέρνει τον Μάρτιν πολύ κοντά στην δριστηκή κατάκτηση της Λίλυ, αλλά μια ξαφνική συνάντησή με τον δόκτορα Κάτς του χαλάει τα σχέδια. Καταλαβαίνοντας πως αρχίζει να ερωτεύεται στα σόδαρά τη Λίλυ, ο Μάρτιν αποφασίζει να απομακρυνθεί. Μα όταν η Λίλυ του λέει πως αποφασίζει να τον δεχτεί σαν άρρωστο της, από έπαγγελματικό ενδιαφέρον, τρέχει πάλι κοντά της. Επωφελείνεται από τις ψυχολογικές εξετάσεις, για να της μιλήσει για τον έρωτά του, και η Λίλυ, που στο κάτω-κάτω είναι κι' αυτή, μια γυναίκα, δεν άγει να υποκύψει! Αμέσως, όμως, το μετανοιώνει. Απομακρύνεται από τον Μάρτιν και, λίγο αργότερα, μαθαίνει από την Πωλίνα όλη την αλήθεια. Η Λίλυ αποφασίζει να φύγει, για να ξεχάσει και να ξαναβρεί την Ισοροπία της, μα ο Μάρτιν την προφτάνει στο αεροδρόμιο και της δρκίζεται πως το άρχικο παιχνίδι έγινε ένας αληθινός έρωτας. Έτσι, το άρρωστο φεύγει χωρίς τη Λίλυ, που βρίσκεται στην αγκαλιά του Μάρτιν.

ταστροφικές... επιτυχίες!

Ο πρώτος άντρας της ήταν στην αρχή φτωχός και η Λουίζα ήταν ευχαριστημένη. Τον είχε πιάσει, όμως, η μανία του πλουτισμού και πέθανε από υπερκόπωση, αφήνοντας μερικά εκατομμύρια στη Λουίζα!

Στο Παρίσι, που πήγε να ξεχάσει, γνωρίζει ένα φτωχό και θεοτρόλλο ζωγράφο και τον παντρεύεται. Αλλά σε λίγο οι πινάκες του γίνονται περιζήτητοι, ο ζωγράφος θησαυρίζει και... πεθαίνει!

Η Λουίζα καταλαβαίνει ότι φέρνει τη χρηματική επιτυχία και τον θάνατο! Γι' αυτό, αποφασίζει να παντρευτεί έναν, που είναι κιόλας πλούσιος, για να γλυτώσει απ' την κατάρρα του πλουτισμού. Αλλά και το τρίτο άντρα της η Πωλίνα τριπλασιάζεται και τότε σκοτώνει έναν ταύρο! Ο τέταρτος είναι ένας φτωχός χορευτής, χωρίς καθόλου ταλέντο, που αποκλείεται να πλουτίσει. Κι' όμως γίνεται άστρας του Χόλλυγουντ, που τον καμαριάζουν από... ένθουσιασμό οι θαυμαστές του και πάλι κληρονομεί η χήρα του εκατομμύρια.

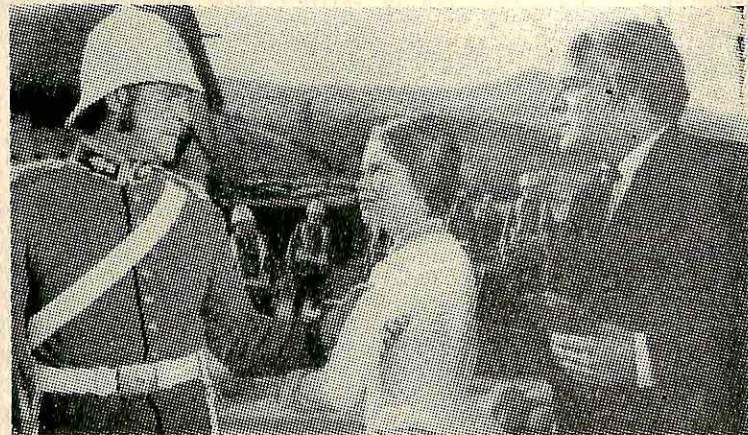
Στον πέμπτο, γάμο της γίνεται επιτυχία το θάνατο! Η κατάρρα έχει διαλυθεί. Η Λουίζα δεν φέρνει πια ούτε επιτυχία ούτε θάνατο. Κι' έτσι, όλα πηγαίνουν καλά.

ΖΟΥΛΟΥ

(Περιπετειώδης — ντοκυμανταίρ)

Σκηνοθέτης: Ση Έντβιλντ.

Πρωταγωνιστές: Στάνλεϊ Μπάλνκερ — Τζάν Χάινς — Ούλα Γιάκομπσον — Τζάιμς Μπούθ.



Μία σκηνή από το περιπετειώδες φιλμ «Ζουλού».

Η ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΗΣ (Κομωδία)

Σκηνοθέτης: Τζ. Λη Τόμπσον.
Πρωταγωνιστές: Σίγλεϊ Μάκ Λέν — Πωλ Νουβαν — Ρόμπερτ Μίτσαμ — Ντάν Μάρνιν — Τζην Κέλν — Μπόμπι Κάμινγκς — Ντίν Βαν Ντάιν.

Υπόθεσις
ΟΤΑΝ η όμορφη χήρα Λουίζα διαπιστώνει ότι δεν μπορεί να χορηγήσει στο κράτος 200 εκατομμύρια δολάρια, αποφασίζει να εγκαταλείψει τον γάμο της, για να της υλοποιηθεί μια λύση στο πρόβλημά της, που είναι μια σειρά από κα-

Υπόθεσις
ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ για μια πραγματική ιστορία που συνέβηκε στο 1879. Χίλιοι δικαστές Βρετανών στρατιώτες παίρνουν την πρωική απόφαση να υπερασπίσουν μια ιεραποστολή και ένα νοσοκομείο από τα στήθη της άγριας φυλής των Ζουλού. Οι άγριοι πολέμιες είναι περισσότερο από τέσσερις χιλιάδες, επιθετικοί, ανυπεράσπιστα, άπληστοι, με όπλα κάθε είδους.

Διοικητής του αγγλικού τάγματος είναι ο ταγματάρχης Τζον Τσάρντ. Ο ταγματάρχης καταλαβαίνει πως ο κίνδυνος είναι σοβαρός και πως οι δυνάμεις που διαθέτει δεν του εξασφαλίζουν τη νίκη. Μα είναι αποφασισμένος να πολεμήσει με πείσμα και αυτοθυσία, μαζί με τους στρατιώτες του, για

ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΦΙΛΜ

Επιμέλεια του συνεργάτη μας κ. ΣΠ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ

Ο ΚΥΡΙΟΣ

(Κωμωδία)

Σκηνοθέτης: Ζαν Πωλ Λε Σάνονα.
Πρωταγωνιστές: Ζαν Γκάμπεν — Δίξελντ Πούλερ — Μιρέι Ντάρν.

Υπόθεσις

ΕΝΑΣ άντρας, απελατισμένος για το θάνατο της γυναίκας του, είναι έτοιμος να αυτοκτονήσει. Τον πλησιάζει, όμως, μια γυναίκα, που αναγνωρίζει τον «Κύριο», πρώην κεντικό της. Μαθαίνει πως η «Κυ-

ριος» της. Αλλά η κυρία Μάρπλ διαφωνεί!

Συνεχίζει τις έρευνές της και αναμέσας στα υπόλοιπα μέλη του θιάσου, μαθαίνει πως μια πρώην βοηθός του θιάσου, η Ρόζ Κέιν, σκότωσε τον άντρα της και ύστερα κρεμάστηκε. Το παιδί της, το είχε αναλάβει η δολοφονήτρια Μάκ Σίντν.

Τελικά, ύστερα από αλλεπάλληλες έρευνες και αναζητήσεις, η Μάρπλ, το δράδυ της πρεμιέρας ένοχς καινούργιου έργου του θιάσου, είναι πάντοτε και έτοιμη να ξεσκεπάσει, να υποδείξει και να συλλάβει τον πραγματικό δολοφόνο!



Ο Τρόν Ντόναχιου και η Σούζαν Πλέσετ, στα «Τύμπανα της Κολάσεως».

ΤΑ ΤΥΜΠΑΝΑ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ (Πολεμικό)

Σκηνοθέτης: Ράουλ Γουάλες.
Πρωταγωνιστές: Τρόν Ντόναχιον — Σούζαν Πλέσετ — Ντάν Μάκ Μαίλιν.

Υπόθεσις

Ο υπολοχαγός Μάττ Χάζαρτ, φεύγει για το Φόρτ Ντελίδερν, ένα απομονωμένο οχυρό της Αριζόνας, που κινδυνεύει από τους Ινδιάνους Απάτσι.

Ο Μάττ αγωνίζεται να αποκαταστήσει την πειθαρχία στο οχυρό. Στο διάστημα μια ενέδρας, κατορθώνει να σώσει την Κίττυ, την όμορφη και φλογερή σύζυγο του υπολοχαγού Μάτθουγουρινγκ και την ερωτεύεται.

Ο νέος διοικητής, ταγματάρχης Πρέσκοτ, φέρνει μαζί του στο Φόρτ τη μητέρα του Μάττ, Λάουρα, γκαρέτ Ραδερβόρντ, μέλος των ενόρκων, διαφανή, αλλάζει την επιστήθιο φίλη της, κυρία Στρίνγκερ και αρχίζουν την έρασιτεχνική αστυνομική ανίχνευση τους...

Η άρχη γίνεται από το σπίτι του θύματος. Ανακαλύπτουν πως η δολοφονήτρια είχε σχέσεις με τα μέλη ενός περιδομένου θιάσου. Ξαφνικά, μετά λίγες μέρες, δολοφονείται ο μέλος του θιάσου, ο λυπτερί, ο Τζάρντ είχε σχέσεις με τον δολοφονηθέντα και ότι η τελευταία τον εξεδίει. Ο αστυνομικός επιθεωρητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι αυτός ήταν ο δολο-

νοκαλύπτη πως η δολοφονία είναι γεμάτη ναρκωτικά, ρίχνει τα πακέτα στο Σηκούαν. Στο καμπαρέ, τον περιμένει ο Φράνκ και ο συννοχός του Μαρσέλ, που του δίνουν μια ώρα καιρό για να τους ξαναφέρει το «εμπόρευμα».

Ο Τζόννι, για να σωθεί, καταφεύγει κοντά σε κάποιους φίλους του, στο Καμάργκ. Εκεί, συναντά την Μαγκαλί και τον Ντζάνγκο, τον τσιγγάνο. Η Τζιτζί αποφασίζει να τον ακολουθήσει, χωρίς να φαντάζεται ότι οι κακοποιοί την παρακολουθούν.

Στο μεταξύ, ο Τζόννι ζει εύτυχισμένος στο Καμάργκ. Η γοητευτική Μαγκαλί, όμως, τον ερωτεύεται κι' αυτό προκαλεί την ασυγκράτητη ζήλεια του Ντζάνγκο, του άρραβωνιαστικού της, μα γρήγορα οι δύο νέοι συμφιλιώνονται.

Ο Μαρσέλ κατορθώνει να παρασύρει τον Τζόννι σε μια έρμηκη βίλλα. Εκεί αναγκάζεται να πη πως έριξε τα ναρκωτικά στο Σηκούαν. Ο Μαρσέλ ετοιμάζεται να τον σκοτώσει, μα η Τζιτζί, η Μαγκαλί και ο Ντζάνγκο επεμβαίνουν την τελευταία στιγμή και τον σώζουν. Στο διάστημα ενός κυνηγιού, οι κακοποιοί επαναλαμβάνουν την προσπάθειά τους να σκοτώσουν τον Τζόννι, μα αυτή τη φορά επεμβαίνει ο σερίφης (Φερνάν Σαρντό). Οι γκάνγκστερς, στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν, πέφτουν μέσα σ' ένα κοπάδι ταύρων, που τους ποδοπατούν. Στο μεταξύ, όμως, ο σερίφης έχει δεχτεί στο στήθος μια σφαίρα, που προωριζόταν για τον Τζόννι. Ο σερίφης δεν πεθαίνει, μα ο Τζόννι έχει καταλάβει πως η παρουσία του έφερε μπλεδάδες, στους φίλους του και αποφασίζει να γυρίσει στο Παρίσι, για να αντιμετωπίσει μόνος του τα προβλήματα και τους κινδύνους, που τον περιμένουν. Έτσι, φεύγει, με την κίθαρα του στον ώμο όπως είχε έλθει, ενώ ο πρώτος θινοναρικός άνεμος κάνει να λυγίζουν τα κλαδιά των δέντρων.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΓΥΡΙΣΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

(Αστυνομικό της Αγκάθα Κρίστι)

Σκηνοθέτης: Τζωρτζ Πόλκον.
Πρωταγωνιστές: Μάργκαρετ Ράδεφωρντ — Ρόντ Μουντ — Μίρης Περνίς — Τσάρλς Τίνγκουελ.

Υπόθεσις

ΣΑΝ Ενοχος για τη δολοφονία της κυρίας Μάκ Σίντν, συλλαμβάνεται ο ένοχος του διαμοισματος της, Χάρολντ Τέλλερ. Στη δίκη, που ακολουθεί, οι ένοχοι κηρύττονται παμψηφεί ένοχοι τον Χάρολντ. Μα η κυρία Μάρπλ, Μαργκαρέτ Ραδερβόρντ, μέλος των ενόρκων, διαφανή, αλλάζει την επιστήθιο φίλη της, κυρία Στρίνγκερ και αρχίζουν την έρασιτεχνική αστυνομική ανίχνευση τους...

Η άρχη γίνεται από το σπίτι του θύματος. Ανακαλύπτουν πως η δολοφονήτρια είχε σχέσεις με τα μέλη ενός περιδομένου θιάσου. Ξαφνικά, μετά λίγες μέρες, δολοφονείται ο μέλος του θιάσου, ο λυπτερί, ο Τζάρντ είχε σχέσεις με τον δολοφονηθέντα και ότι η τελευταία τον εξεδίει. Ο αστυνομικός επιθεωρητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι αυτός ήταν ο δολο-

νο σώση τους ανθρώπους που ανέλαβε να υπερασπίσει.

Οι Ζουλού κάνουν επανειλημμένες επιθέσεις, μα οι Άγγλοι στρατιώτες πολέμου αλύγιστοι, αφήνοντας το θάνατο.

Ακριβώς αυτή η γενναιότητα προκαλεί βαθιά έντυπωση στους Ζουλού. Στο τέλος, σταματούν τις επιθέσεις, κουνούν με σεβασμό τις περιζήτητες, που προς το μέρος του έχθρου και φεύγουν, δείχνοντας έτσι, πως ακόμα και οι άγριοι εκτιμούν τη γενναιότητα.

ΝΥΧΤΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

(Θεαματική περιπέτεια)

Σκηνοθέτης: Λεον Κέλλερ.

Πρωταγωνιστές: Τόνν Ράντολ — Μπίρλ Αϊές — Μπαρμπαρα Ήντεν.

Υπόθεσις

Ο αρχιτέκτονας Χάρολντ αγοράζει σε μια δημοπρασία μια πανάρχαια μπρούτζινη μουσικά, για να τη χρίσει στον μέλλοντα πεθερό του, Άντονι, καθηγητή της Αλυπολογίας, που ζει με τη σύζυγό του Μάρθα και την κόρη του, Σύνδια.

Καθώς ο Χάρολντ περιεργάζεται τη μουσικά, ξαφνικά αναδύεται απ' αυτή ένα στοιχείο, ο Φάκρας. Τρομοκρατημένος, ο Χάρολντ είδωποιεί την ασυνήθεια, αλλά εν τω μεταξύ ο Φάκρας έχει εξαφανιστεί.

Μια μέρα, ο Χάρολντ προσκαλεί τη μητέρα του με τους γονείς της στο σπίτι του για δείπνο. Σε μια στιγμή, εμφανίζεται και πάλι ο Φάκρας, που μετατρέπεται το φτωχικό του Χάρολντ σε ένα σουλτανικό παλάτι. Μια σκιά αρχίζει να τους σεβδίζει πλούσια φαγητά και μια χορεύτρια, να χορεύει ανατολίτικους χορούς. Ο Άντονι, η Μάρθα και η Σύνδια, που δεν ξέρουν τίποτα για το Φάκρας, θυμώνουν και φεύγουν. Τού κακού ο Χάρολντ τρέχει να τους εξηγήσει τι ακριβώς συμβαίνει.

Ο Χάρολντ τότε παρακαλεί τον Φάκρας ν' αποκαλύψει την ιδιότητά του στον Άντονι. Εκείνος δέχεται, αλλά ο Άντονι είναι αμεταπείστος.

Πικραμένος, ο Φάκρας, τον μεταμορφώνει σε μουλάρη. Αναστατωμένος ο Χάρολντ παίρνει το μουλάρη στο αυτοκίνητό του και τρέχει να βρή το στοιχείο. Το παρακαλεί να ξαναδώσει στον Άντονι την ανθρώπινη μορφή του και στο τέλος κατορθώνει να το πείσει.

Ύστερα από πολλά κωμικά επεισόδια, ο Χάρολντ κατορθώνει τελικά να σημειώσει επιτυχία στον επαγγελματικό τομέα και να κατακτήσει την καρδιά της εκλεκτής του Σύνδιας.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΖΟΝ-ΝΥ ΧΑΛΛΙΝΤΑΙΝ

(Μισούλια — ούστερν)

Σκηνοθέτης: Νέλ Χόσαρντ.

Πρωταγωνιστές: Τζόννι Χάλλινταϊν — Σουλν Βαν Ντάιν.

Υπόθεσις

Ο μονοδικός έρωτας του Τζόννι (Τζόννι Χάλλινταϊν), είναι η μουσική. Κάθε απόγευμα, με την παρέα του και την Τζιτζί (Σουλν Βαν Ντάιν), τραγουδά σε μια νυχτερινή μπαρ κάποιον Φράνκ. Μια μέρα, ο Φράνκ τον στέλνει να παραλάβει μια βαλίτσα από το σταθμό. Μα ο Τζόννι, όταν α-

ΣΑΛΟΝΙ

— Ἐλπίζω, δεσποινίς, νὰ εἶστε πρὸ τρυφεροῦ ἀπὸ τὸ κοττόπουλό σας!...

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΑΡΧΙΖΕΙ

Για να πετυχαίνετε και να κρατάτε ένα χτένισμα, τα μαλλιά πρέπει να είναι νεανικά. Και, για να είναι νεανικά, πρέπει να είναι υγιή. Οι αρρώστιες των μαλλιών θεραπεύονται, μα αν παραμεληθούν, μπορεί να τα καταστρέψουν για πάντα. Αν π.χ. τα μαλλιά αρχίσουν να πέφτουν περισσότερο από το κανονικό, το φάσμα της φαλάκρας αρχίζει να παρουσιάζεται, απειλητικό. Γι' αυτό, είναι απαραίτητο να προσέχετε πάντα την υγεία των μαλλιών σας, σε όλες τις ηλικίες.

ΑΝ ΕΙΣΤΕ ΛΙΓΩΤΕΡΟ ΑΠΟ ΔΕΚΑΟΚΤΩ ΧΡΟΝΩΝ

... μπορείτε να περιποιηθείτε τα μαλλιά σας μόνες σας. Έδώ σας αποκαλύπτουμε τα μυστικά για να έχετε μαλλιά άπαλά και πλούσια, ένα χτένισμα πάντα τακτοποιημένο και μοντέρνο.

ΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΒΟΥΡΤΣΙΣΜΑ

Το καθημερινό βούρτσισμα διεγείρει την κυκλοφορία του τριχοειδούς δέματος. Τα μαλλιά φυτρώνουν τότε πιο πυκνά, μακραίνουν ευκολότερα, είναι πιο στιλπνά, πιο συμπαγή και κρατούν καλύτερα το χτένισμα.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΟΣ

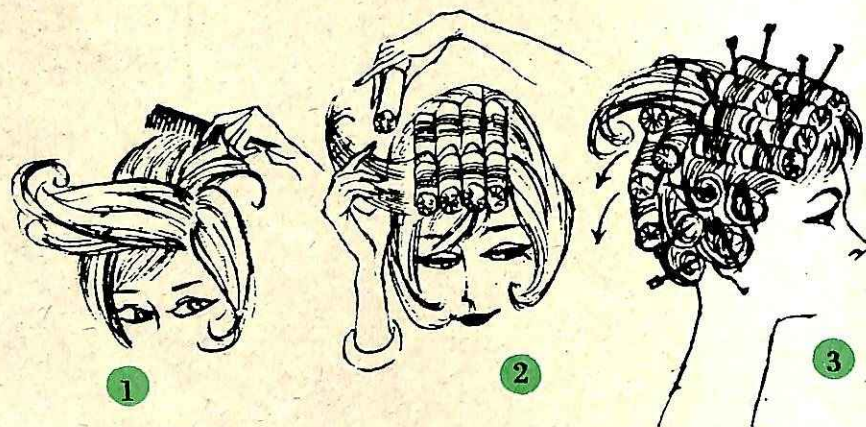
Να το σημαντικότερο πρόβλημα. Δεν μπορούμε να πούμε πως υπάρχει ένα χτένισμα στη μόδα. Στη μόδα υπάρχουν πολλά χτένισματα: μακρύ, κοντά, λεία, φουσκωτά. Έκείνο που λογαριάζεται, είναι η εκλογή του χτενίσματος, ανάλογα με το ύψος του σώματος και το σχήμα του προσώπου. Π.χ.: Η κοντή φράντζα κοντύνει τη γραμμή της μύτης και στρογγυλεύει το τετραγώνιο πρόσωπο. Η χωριστή στη μέση μακραίνει το πρόσωπο. Το αναστρεφόμενο χτένισμα δείχνει ψηλότερο το σώμα και στρογγυλεύει το πρόσωπο. Τα ορθά χτενίσματα το λεπταίνουν. Άλλωστε, το χτένισμα κάθε νεαρής κοπέλλας πρέπει πριν απ' όλα να είναι εύκολο και το μυστικό του βρίσκεται περισσότερο στο κόψιμο των μαλλιών, που πρέπει να γίνεται από έναν καλό κομμωτή.

ΕΝΑ ΛΟΥΣΙΜΟ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Αν δεν θέλετε να έχετε μαλλιά λιπαρά και κολλημένα, πρέπει να τα πλένετε μία φορά κάθε δυο μέρες. Αν έχετε μαλλιά λιπαρά, χρησιμοποιείτε ένα σαμπουνάκι με αυγό και ροζμάρinho. Αν έχετε μαλλιά ξηρά ένα σαμπουνάκι του λαιμού. Αν έχετε πιτυρίδα, υπάρχουν πολλά ειδικά σαμπουνάκια, που θα σας βοηθήσουν να την καταπολεμήσετε. Αν έχετε ξανθές, χρησιμοποιείτε σαμπουνάκι χαμομηλιού. Αν έχετε μελαγχρινές, ξεβγάλετε τα μαλλιά σας με μία ειδική γαλακτώδη λοσιόν.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΘΥΜΑΣΤΕ ΟΤΙ...

Τα μαλλιά μεγαλώνουν κατά μέσον όρο ένα εκατοστό το μήνα. Για να βοηθήσετε τα μαλλιά να μεγαλώνουν, πρέπει να τα κόβετε λίγο στην άκρη, τουλάχιστον κάθε δυο μήνες, αφαιρώντας την ψαλίδα από τις άκρες. Τα πολύ σγουρά μαλλιά σιδερώνονται με ειδικά υγρά. Το αποτέλεσμα διαρκεί περίπου δύο μήνες.



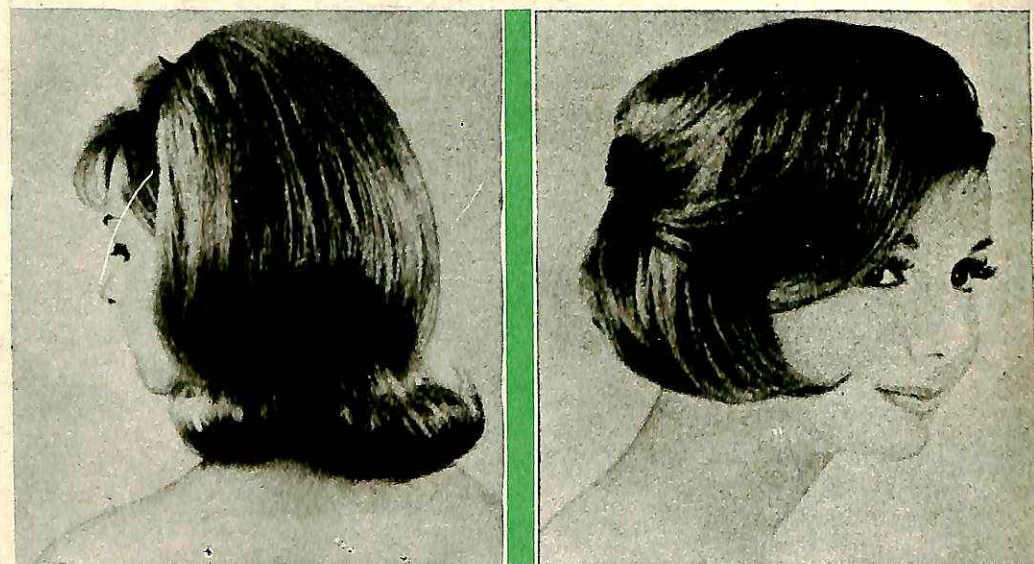
Αν έχετε πρόσωπο μακρύ, ως ταιριάζουν καλύτερα τα κοντά μαλλιά, με το πρόσωπο μισοσκεπασμένο, όπως στο χτένισμα της φωτογραφίας.

Το στρογγυλό πρόσωπο κερδίζει από ένα χτένισμα με μακρύ λυτά μαλλιά, που λεπταίνει τα χαρακτηριστικά.

ΦΟΡΜΑΡΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΜΟΝΕΣ ΣΑΣ

1) Χωρίζετε από τα άλλα την τούφα των μαλλιών, που βρίσκεται στην κορυφή του κεφαλιού. 2) Τυλίγετε στα μαλλιά σε δυο σειρές από πέντε μπαγκουντί στη κάθε μία. Από αριστερά προς τα δεξιά, τα πρώτα τέσσερα, από δεξιά προς τα αριστερά τα τελευταία. Τυλίξετε τα μαλλιά

στο πίσω μέρος του κεφαλιού σε μία καθετη σειρά μπαγκουντί, τυλίγοντας το ένα κάτω από το άλλο προς τα κάτω. Στους κροτάφους τυλίγετε τα μαλλιά σε σελιγκαράκια και τα στερεώνετε με ράμφη πάπιας ή με τσιμπιδάκια.



ΝΑΙ στα κοντά μαλλιά, στις φράντζες, στα κάματα τύπου Κατεριν Σπάκ, στις βελούδινες κορδέλλες.

ΟΧΙ στα υπερβολικά κρεπαρίσματα, στα κεφάλια τύπου Μπέ-Μπέ, στα βαψίματα οποιουδήποτε τύπου.

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Για την ημέρα και το βράδυ: Διαφανής πούδρα «γυφός δοχιδέας», κραγιόν διαφανές, λίγο ροζ στις βλεφαρίδες. Μακιγιάζ—κοσμήματα: Δημιουργεί τον τύπο της «γυναικίας—παιδιού». Γενική γραμμή: Γλυκιά και πικάντικη. Τα σχήματα είναι ελαφρά στρογγυλεμένα. Δύο κυρίαρχα στοιχεία: Το παιδικίστικο στόμα, λίγο πεισματικό, και τα μάτια με τις βαρείες βλεφαρίδες. Χρώμα: ανοιχτόχρωμο και

ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

μάτι. Θα το πετύχετε με μία κρέμα—βάσι ρευστή, ελαφρά επίχρωση, που θα την σκεπάσετε με ένα ελαφρό σύννεφο πούδρας σε απόχρωση μαργαριταρένια πολύ φυσική.

Μάτια: άγνα. Θα τα πετύχετε με φούδια πολύ απομακρυσμένα από τα βλέφαρα, όχι τοξοειδή, αλλά ελαφρά «τσακισμένα» στη μέση, ώστε να σχηματίζουν μία γωνία, που ερχεται σε αντίθεση με τη γλυκιά στρογγυλότητα του προσώπου. Βλεφαρίδες με πολύ ριμέλ, που θα δώσουν στα μάτια ένα μυστηριώδη τόνο.

Μία συμβουλή: Για να προβάλετε τις βλεφαρίδες, αφού θα βάλετε μία φορά ριμέλ, θα τις πονδράξετε και θα ξαναβάλετε ριμέλ. Μ' αυτό τον τρόπο διπλασιάζεται ο όγκος τους.

Στόμα: σαρκώδες. Το από κάτω χείλος είναι στρογγυλό, το κραγιόν σταματάει πριν από τις γωνίες, που είναι ελαφρά αναστρεφόμενες. Το από πάνω χείλος μακραίνει και οι γωνίες, αντί να αναστρεφώνται προς τα επάνω, άνοιχτούν στο κάτω χείλος.

ΝΑΙ στο ελαφρό φόν-ντε-τέν, στην πούδρα και στο ριμέλ.

ΟΧΙ στις σκιές για τα βλέφαρα, στα πολύ χλωμά μάγουλα και στα άσφα χείλη.

ΑΠΟ ΔΕΚΑΟΚΤΩ ΜΕΧΡΙ ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ

Επιβάλλεται ο κομμωτής. Αν η κοπελίτσα, κάτω από τα δεκαοκτώ χρόνια της, μπορεί να περιποιηθεί τα μαλλιά της μόνη, ή νεαρή δεσποινίς και η νεαρή κυρία έχουν απαιτήσεις γραμμής και στυλ, που μόνον ένας καλός κομμωτής μπορεί να ικανοποιήσει.

ΣΥΝΗΘΙΖΕΤΑΙ ΑΚΟΜΑ Η ΠΕΡΜΑΝΑΝΤΙ

Κομμιά φορά συμβαίνει, παρ' όλο που κάνουμε φορμάρισμα κάθε δέκα μέρες, τα μαλλιά να μην κρατούν το χτένισμα. Ποιός φταίει γι' αυτό; Πολλές φορές ο κομμωτής είναι άθωος και ο πραγματικός ένοχος είναι τα ίδια τα μαλλιά. Σ' αυτή την περίπτωση, το πρόβλημα λύνεται μόνο με μία καλή περμανάντ. Μα αν είναι ελαφριά κρατάει πολύ λίγο, ενώ αν είναι δυνατή δίνει ένα αντίστροφο σγουρό κεφάλι. Και τότε; Οι ειδικοί της κομμωτικής των μαλλιών έλυσαν το πρόβλημα με ένα νέο σύστημα, που ονομάζεται «μόντελινγκ».

ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ

Με το μόντελινγκ, οι κοπέλλες που έχουν μαλλιά πάντα άχτένιστα προσπαθούν να τα κρατήσουν με αντισυστημικά κρεπαρίσματα, μπορούν να πετύχουν μαλλιά φουσκωτά, χωριστά να είναι σγουρά. Το μαλλί, όσο λείο και όλο να είναι σγουρό. Ακόμα κι' εκείνες που τερνούν το φορμάρισμα. Ακόμα κι' εκείνες που καταφεύγουν στην κανονική περμανάντ για να έχουν ένα κεφάλι πιο τακτοποιημένο, πετυχαίνουν σχεδόν πάντα ένα απροσχημάτιστο χτένισμα με «σάλες» και μπουκλακιά. Κι' αυτές, νυσταγμένες να έχουν καλύτερο αποτέλεσμα με το σύστημα του «μόντελινγκ», που γίνεται από μια και πάνω σε βαμμένα μαλλιά. Το μόντελινγκ, είναι όπως, σχεδόν, ένα κανονικό περμανάντ, μόνο που το αποτέλεσμα είναι πιο μοντέρνο, γιατί βασίζεται σε μία νέα, πιο τελειοποιημένη τεχνική.



Νεανικό χτένισμα λυτό αλλά και τακτοποιημένο, από το χέρι ενός καλού κομμωτή. Φράντζα στο μέτωπο και άκρες γυρισμένες προς τα επάνω.

Ένα πολύ πρωτότυπο βραδυνό χτένισμα για νεαρή κυρία. Προσέξτε τη φράντζα, τις φαρδιές και τα κομμένα μαλλιά στον αυχένα.

ΝΑΙ στον κομμωτή—στις φράντζες—στα κάματα.

ΟΧΙ στις σγουρές περμανάντ—στα ξεχτένιστα μαλλιά—στα υπερβολικά κρεπαρίσματα.



ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΦΤΙΑΞΕΤΕ ΤΗ ΦΡΑΝΤΖΑ ΜΟΝΕΣ ΣΑΣ

1) Για τα λεπτά μαλλιά: Η φράντζα ίσια. Το κόψιμο πρέπει να γίνει με ψαλίδι και με τα μαλλιά στεγνά. Φορμάρισμα: μπαγκουντί λοξά. Χτένισμα: Πρώτα βουρτσίζετε, ύστερα χτενίζετε με μία χτένα πυκνή και στερεώνετε με λάκ. 2) Για μαλλιά χοντρά: φράντζα βαρεία. Το κόψιμο: Με μαλλιά βρεγμένα. Φορμάρισμα: Πάνω σε χοντρά μπαγκουντί από πίσω προς τα εμπρός. Χτένισμα: βούρτσισμα για να την φουσκώσετε, χτενίζετε ύστερα τη φράντζα από τα κάτω προς τα επάνω.

3) Για μαλλιά λεπτά ή χοντρά, μα πολύ πυκνά: φράντζα τραβηγμένη. Κόψιμο: Με ψαλίδι, με μαλλιά στεγνά. Φορμάρισμα: πάνω σ' ένα χοντρό κύλινδρο από μπαμπού. Χτένισμα: Χρησιμοποιείτε μία βούρτσα πολύ σκληρή. Χτενίζετε ακανόνιστα, αφήνοντας τα μαλλιά στη θέση που θα πάρουν.

ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Από 18 μέχρι 25 χρόνων.

Για την ημέρα: Κρέμα—βάσι, πούδρα μασάρα, μολύβι αλλάινερ, κραγιόν. Για το βράδυ: Φόν—ντε—τέν, μασάρα, σκιά, πούδρα, μολύβι αλλάινερ, κραγιόν.

Για ξανθεία: μελί, γκρι, καστανό, σκούρο καστανό, αζαλέα, μελί, μπλέ, τουρμαλίν, μελί, καφέ, μπλε, πορτοκαλί.

Για μελαγχρινή: μπλε, μαύρο, μαύρο, μαύρο, κόκκινο, μπλε, πορτοκαλί, πορτοκαλί.

Το μακιγιάζ τελειώνει με μία φωτεινή πούδρα.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

-ΓΕΙΑ σου, είπε ο Μάρκος, ανόγειον-
τας την πόρτα του αυτοκινήτου.
Πήρε τη μικρή βαλιτσούλα από
τά χέρια της κοπέλλας, την έριξε
στο πίσω κάθισμα κι' ύστερα τη
βοήθησε ν' ανεβή.

— "Ας ελπίσουμε πώς δε θα βρέξη, είπε
εκείνη.

Και κάθισε κοντά του, ρίχνοντας μια ματιά
στά βαριά σύννεφα, που σκέπαζαν τον ουρανό.

Τώρα το αυτοκίνητο έτρεχε, στο φαρδύ αυ-
τοκινητόδρομο. Ο Μάρκος στράφηκε και κύτ-
ταξε τη Σουλβάνα. Είχε τα χέρια της πάνω
στά γόνατά της και ό νέος πρόσεξε, ότι έ-
τρεμαν ελαφρά. Ήταν φανερό πώς ένιωθε τα-
ραγμένη και συγκινημένη.

Πήρε το ένα χέρι του από το βολάν και τύ-
λιξε μ' αυτό τους ώμους της. Την ένιωσε νά
τρέμει δολοκλήρη.

— Φοβάσαι; τη ρώτησε μ' ένα χαμόγελο.

Εκείνη δεν απάντησε. Μόνο έκρυψε το πρό-
σωπό της στον ώμο του. "Αν δεν είχε ένα κομ-
μάτι πάγο στη θέση της καρδιάς, ο Μάρκος
θα ένιωθε οίκτο γι' αυτήν.

— Θα δής πού θα περάσουμε δυο υπέροχες
μέρες μαζί; της είπε, με εύθυμο τόνο.

Εκείνη δε σήκωσε το κεφάλι της. "Ίσως
ντροπέταν, πού είχε υποχωρήσει τόσο γρήγο-
ρα, πού δέχτηκε άμέσως να πάη μαζί του
σ' εκείνη την έκδραμη, δείχνοντάς του τόσο
καθαρά την αδυναμία πού είχε γι' αυτόν...

★

Μά ο έρωτας της Σουλβάνας για το Μάρκο
δεν ήταν κάτι πρόσφατο. Και ο νέος το ήξερε
αυτό. Τον αγαπούσε από χρόνια. Όταν της μι-
λούσε ή τη χαιρετούσε, εκείνη χαμψίλωνε τα
μάτια, κοκκινίζοντας, και ή φωνή της έτρεμε
από συγκίνηση. Μά, στην αρχή, ο Μάρκος δεν
είχε δώσει σημασία. Γιατί τότε ή Σουλβάνα ή-
ταν ένα κοριτσάκι όχι και τόσο όμορφο, ενώ
αυτός είχε ένα σωρό κατακτήσεις. Ύστερα εί-
χε γίνει χαριτωμένη, είχε αρχίσει νά μακιγιά-
ρεται λίγο, νά ντυνεται όμορφα και είχε απο-
κτήσει ένα θαυμάσιο σώμα, πού τραβούσε τα
άντρικά βλέμματα, γεμάτα πόθους. Μά τότε,
ακριβώς, ο Μάρκος είχε αρχίσει νά ταξιδεύη
και δεν είχε πιά καιρό νά σκεφτή τη Σουλβάνα,
όπως δε σκεπτόταν σχεδόν ούτε ή Μπιάνκα...

Η σκέψη της Μπιάνκας πού έφερε ένα από-
βηξε το χέρι του από τους ώμους της Σουλ-
βάνας και ένωσε στην τσέπη του. Έβγαλε πύ
πακέτο με τα παγίγρα και το πέταξε στην κο-
πέλλα.

— "Αναμέ μου ένα, της είπε.

Εκείνη άναψε ένα παγίγρα και το έβαλε
στά χείλη του, με χέρια, πού έπρεσαν ελαφρά.

Καμμένη Σουλβάνα! Κι' όμως, χωρίς νά το
ξέρη, έφταιγε αυτή για όσα είχαν συμβή. "Ε-
φταιγε αυτή, πού ή Μπιάνκα είχε πεθάνει. "Ε-
φταιγε αυτή, πού ήταν μόνον είκοσιπενν χρό-
νων, ενώ ή Μπιάνκα ήταν πριάντα και είχε χά-
σει σχεδόν την πρώτη δροσιά της.

Ήσαν ξανθιά, όπως αυτός, ή Μπιάνκα, ψη-
λή όπως αυτός, με μάτια γαλάζια σαν τα δι-
κά του, και ή εκείνη την ανέξαντλητη φλόγα
μέσα της, πού στο τέλος την είχε κάψει. "Α-
κριβώς όπως συνέβαινε τώρα και σ' αυτόν.

Αυτός και ή Μπιάνκα είχαν γεννηθή δίδυμα

αδέλφια και ήταν πάντα σαν ένα σώμα και
μια ψυχή, πάντα.

Μόνον όταν ο Μάρκος είχε γίνει ένας νεα-
ρός, πού ενδιαφερόταν για τα σπύρ, και ή
Μπιάνκα μια χαριτωμένη δεσποινίς, πού τρελ-
λαιώνταν για το Γκρέγκορυ Πέκ, μόνον τότε
είχαν αποχωριστή ό ένας από τόν άλλο. Μά,
στην πραγματικότητα, εξακολουθούσαν νά πά
λένε όλα, ακόμα και τα πράγματα, πού δε
λέγονται ούτε σ' ένα φίλο. "Ετσι, ο Μάρκος
είχε μάθει αυτό, πού είχε συμβή ανάμεσα στη
Μπιάνκα και το Φραντσέσκο.

Ο Φραντσέσκο ήταν ο νεαρός ιδιοκτήτης
της εταιρίας, πού δούλευαν αυτός και ή Μπι-
άνκα. Ένας τύπος γεμάτος χρήματα, εργατι-
κός και τίμιος. Ο έρωτας ανάμεσα σ' αυτόν
και τη Μπιάνκα, είχε αρχίσει πριν από τρία
χρόνια.

Στην αρχή, όταν ή Μπιάνκα του μίλησε για
το δεσμό τους, ο Μάρκος είχε θυμώσει. Την
όλη μέρα κιόλας, πήγε και βρήκε το Φραν-
τσέσκο στο γραφείο του.

— "Ακουσε, του είπε. Τά έμαθα όλα, για
σένα και τη Μπιάνκα. Έσύ είσαι το αφεντικό
εδώ μέσα και μπορείς νά με απολύσεις, μά νά
ξέρης πώς την αδελφή μου πρέπει νά την
παντρευτής το γρηγορότερο.

Ο Φραντσέσκο γέλασε και τόν χτύπησε στον
ώμο.

— Και βέβαια θά την παντρευτώ! του είπε.

Τη Μπιάνκα την αγαπώ και θά την κάνω γυ-
ναίκα μου. Μόνο, πού αυτή τη στιγμή δε μπο-
ρώ νά σκεφτώ το γάμο. Πρέπει νά δουλέψω
σκληρά, γιατί ή εταιρία κινδυνεύει από τόν
ανταγωνισμό. "Αλλωστε, κανείς δεν ξέρει τί-
ποτα για μένα και τη Μπιάνκα, κανείς δεν
την κακολογεί, μέινε ήσυχος.

Ετσι, περιμένοντας, είχαν περάσει τρία
χρόνια. Η Μπιάνκα ήταν πάντα έρωτευμένη
με τόν Φραντσέσκο και ο Φραντσέσκο με τη
Μπιάνκα. Ύστερα είχαν προσλάβει στην έ-
ταιρία τη Σουλβάνα, σά δακτυλογράφο.

«Η Σουλβάνα είναι έρωτευμένη μαζί σου»,
του είπε ή Μπιάνκα. «Γιατί δε βγαίνεις μα-
ζί της ένα βράδυ;».

Μά εκείνος σήκωσε τούς ώμους με αδιαφο-
ρία, γιατί εξακολουθούσε νά ταξιδεύη σάν αν-
τιπρόσωπος στις επαρχίες και οι περιπέτειες
δεν τού έλειπαν ποτέ.

Ενα βράδυ, γυρίζοντας άριγά στο ξενοδο-
χείο του, βρήκε ένα γράμμα της Μπιάνκας.

Ενα γράμμα όπως τόσα άλλα, χωρίς τίποτα
το ξεχωριστό, εκτός από κείνο το ύστερόγρα-
φο στο τέλος του:

«Ο Φραντσέσκο άρροβωνιάστηκε τη Σουλβά-
να. Θά παντρευτούν σέ έξη μήνες».

Τά λόγια ήταν γραμμένα έτσι απλά, μά ο
Μάρκος ένιωσε μια παγωμένη ανατριχίλα. Ένα
φοβερό προαίσθημα τού έσφιξε την καρδιά.

Μέσα σέ λίγα λεπτά, μάζεψε τα πράγματά
του, πλήρωσε το λογαριασμό του και πήδηξε
στο αυτοκίνητο.

Γιά χιλιόμετρα και χιλιόμετρα, ώδήγησε σαν
πρελλός, δίνοντας στο αυτοκίνητο όλη του την
ταχύτητα. Ένιωθε ένα παράξενο φόβο, πού
τόν άναγκάζε νά τρέχη, νά τρέχη, με τα δόν-
τια σφιγμένα και τα χέρια συσπασμένα πά-
νω στο βολάν...

Λένε πώς οι δίδυμοι, ακόμα κι' αν βρίσκων-
ται μακριά, νιώθουν ή καταλαβαίνουν από κά-

Ο Μάρκο πήγε κοντά της και άρχισε
νά της μιλή...

ποιο μυστηριώδες ένστικτο, όταν ο ένας από
τους δυο βρίσκεται σέ κίνδυνο. Και, όταν ο
ένας πεθαίνει, είναι σά νά πεθαίνει και ο άλ-
λος λίγο. Ίσως νά πρόκειται για φαντασίες
κι' όμως αυτό συνέβαινε τώρα στο Μάρκο:

Τού φαινόταν πώς δεν είχε πιά αίμα, ή καρ-
διά του χτυπούσε τόσο δυνατά, πού σκέπαζε
το θόρυβο τού μοτέρ.

Επιτέλους, έφτασε. "Ανέβηκε τρέχοντας τις
σκάλες, χτύπησε και ξαναχτύπησε το κουδούνι.

Η πόρτα ήταν κλειδαμμένη από μέσα. "Αναγ-
κάστηκε νά τη σπάσει, πέφτοντας πάνω της,
με όλη τη δύναμη, πού τού έδινε ή απελπι-
σία του.

Στό μεταξύ, είχε μαζεuth κόσμος, γείτονες,
περιέργοι. Μά, μόλις ή πόρτα υπεχώρησε, ά-
πλώθηκε άπότομα μια μεγάλη σιωπή. Μόνο
αυτός μπήκε, άνοιξε την πόρτα της κουζίνας
κι' ύστερα, κλείνοντας με το μαντίλι του πύ
στόμα και τη μύτη, έτρεξε ν' άνοίξη τα πα-
ράθυρα.

Η Μπιάνκα ήταν εκεί, καθισμένη, με το κε-
φάλι γυρμένο πάνω στο μάρμαρο τού τραπέ-
ζιού της κουζίνας.

«Τί φοβερό δυστύχημα!» είπαν όλοι. «Η
καμμένη, τόσο νέα, τόσο όμορφη και καλή!...»

«Τό ρουμπινέπτο τού γκαζιού ήταν άνοιχτό...»

«Ίσως νά θέλησε νά ζεπάνη κάτι και δεν
πρόφτασε... Ίσως νά λιποθύμησε...».

Ετσι έλεγαν όλοι, γιατί δεν ήξεραν. Μό-
νο αυτός ήξερε...

Ο Μάρκος νόμισε πώς κάτι μέσα του είχε
πεθάνει. Σκέφτηκε πώς θάπρεπε νά άφιση τόν
καιρό νά κηλήση. Μά πέρασε μια μέρα, πέ-
ρασε μια βδομάδα και ο πόνος του γινόταν
όλο και πύ δυνατός.

Τότε άρχισε νά πίνη πολύ, ελπίζοντας πώς
θά ζωνιζόταν, θά λησιμονούσε, έστω και για
λίγο. Μά το αλκοόλ άναψε μέσα του μια και-
νούργια φωτιά, πού τόν έσπρωξε νά βγή από
το σπίτι και νά τρέξη στην εταιρία, στο γρα-
φείο, πού ο Φραντσέσκο "Αρμάν εξακολουθού-
σε νά δουλεύη, νά δίνη έντολές, νά κερδίζει χρή-
ματα και νά ζή, σά νά μην είχε συμβή τίποτα.

Ο Μάρκος μπήκε κατ' ευθείαν σ' εκείνο τó
γραφείο, άρπαξε το Φραντσέσκο από τó σακ-
κάκι και τόν χτύπησε. Τόν χτύπησε, χωρίς νά
προφέρει λέξη, γιατί δεν έπρεπε νά μάη κανείς
γιατί τó έκανε. "Αλλωστε, ο Φραντσέσκο δεν
είχε άνάγη στην πέθανε ή Μπιάνκα...

Την ίδια μέρα, ο Φραντσέσκο τόν απέλυσε
από την εταιρία. Μά αυτό δεν τόν άνησυχού-
σε, τó Μάρκο. Είχε τó αυτοκίνητό του και ή-
ταν έξυπνος, θά μπορούσε νά βρή πολύ εύ-
κολα μια άλλη δουλειά. Ήταν άλλο εκείνο,
πού τόν έκανε νά υποφέρει: τó κομμάτι τού
πάγου, πού είχε στην καρδιά, από τότε, πού
πέθανε ή Μπιάνκα.

★

Ο άέρας έριξε μερικές σταγόνες βροχής
πάνω στο παρμπρίζ.

— Κτύπα, βρέχει, είπε ή Σουλβάνα.

Ο Μάρκο γύρισε και την κτύπαξε. Η σκέ-
ψη πώς ή Σουλβάνα, ή άραβωνιαστικά τού
Φραντσέσκο, ήταν εκεί κοντά του και θά περ-
νούσε τó Σάββατοκύριακο μαζί του, τού έκανε
αυτό, περισσότερο από κάθε φάρμακο.

— Τó Σάββατο, θά πάω στη λίμνη. Είναι

όμορφη, τó φθινόπωρο. Θάθελες νάρθης μαζί
μου;

— Ναι, θά τóθελα, Μάρκο, άπάντησε εκείνη
και τά μάτια της γεμίσαν φώς.

Όλα είχαν γίνει πολύ εύκολα. Η Σουλβά-
να θά περνούσε μαζί του εκείνες τις δυο μέρες
κι' ύστερα, στο γυρισμό, αυτός θά την άποχαι-
ρετούσε και θά της έλεγε: «Ήσων πολύ κα-
λή μαζί μου... Ευχαριστώ και αντίο!».

Ετσι, ο Φραντσέσκο θά μάθαινε πώς τού
πήρε την άραβωνιαστικά του, όχι έπειδή την
αγαπούσε, αλλά μόνο για νά διασκεδάσει, μό-
νο για νά έκδικηθή!

— Νά φτάσαμε... είπε.

Η λίμνη ήταν γκρίζα, σκεπασμένη από πυ-
κνή όμίχλη. Η μικρή πλατεία ήταν έντελώς
έρμη.

— Τό μόνο, πού μπορούμε νά κάνουμε, εί-
πε ο Μάρκος, είναι νά μπορούμε σ' ένα μπαρ,
νά πιούμε κάτι ζεστό, κι' ύστερα νά ζητή-
σουμε ένα καλό ξενοδοχείο.

Την είδε νά κοκκινίζει και νά κρύβη τó πρό-
σωπό της στα χέρια της.

Την τράβηξε κοντά του κι' ένιωσε την καρ-
διά της νά χτυπάη τρελλά.

— Φοβάσαι; τη ρώτησε.

Εκείνη κούνησε άρνητικά τó κεφάλι.

— Όχι, είπε, δε φοβάμαι, μά σ' αγαπώ
πολύ... και νομίζω πώς είμαι πολύ άνόητη...

— "Ανόητη, γιατί; γέλασε ο Μάρκο.

Εκείνη κούνησε τó κεφάλι, χωρίς νά άπαν-
τήση, κι' ύστερα κτύπαξε κατά τη λίμνη.

— Θάθελες νά περπατήσουμε λίγο; τού
είπε. Μ' άρέσει αυτή ή όμίχλη...

Κατέβηκαν από τó αυτοκίνητο και ο Μάρ-
κος τύλιξε τó χέρι του γύρω στη λεπτή μέση
της. Βάδισαν άριγά στο δρόμο, δίπλα στη λί-
μνη, μέσα στη λεπτή όμίχλη. Κάποια στιγμή,
ή Σουλβάνα τού ξέφυγε, προχώρησε μπροστά
και κάθισε σέ μια μεγάλη πέτρα. Ο Μάρκος
στάθηκε και την κτύπαξε για μια στιγμή. "Υ-
στερα, πήγε κοντά της κι' άρχισε νά της
μιλή...

Κάποια στιγμή, κατάλαβε πώς μιλούσε για
τη Μπιάνκα, για τόν καιρό, πού ήταν παιδιά
και βρίσκονταν πάντα μαζί...

Η Σουλβάνα τόν άκουγε και χαμογελούσε
λίγο θλιμμένα. Είχε σά μάτια κάτι, πού
ήταν όμορφο νά τó κυττάξη, κάτι ζεστό, πού
σιγά-σιγά έλυνε τόν πάγο στην καρδιά του.

Σέ μια στιγμή, ο Μάρκος ένιωσε την άνάγη
νά την άγκαλιάσει, νά κρύψη τó κεφάλι του
στο στήθος της και νά κλάψη. Η Σουλβάνα
θά τόν παρηγορούσε, γιατί τόν αγαπούσε,
σχεδόν, όπως ή Μπιάνκα...

Αυτή ή σκέψη τόν έκανε νά άνασκητήση.

Επιασε νά διηγήται πού έπιασε από τó
μπράτσο.

— Είναι άριγά, πρέπει νά δειπνήσουμε και
νά βρούμε ξενοδοχείο, της είπε.

Ήταν άνόητο νά της μιλήση για όλες έ-
κείνες τις άναμνήσεις του. Η Σουλβάνα ήταν
ή άραβωνιαστικά τού Φραντσέσκο: μόνο αυτό
έπρεπε νά σκέπτεται!

Εκείνος στράφηκε νά την κυττάξη και —
ποιός ξέρει γιατί — άρχισε νά τρέμει. Ήταν
γλυκεία, όμορφη και τόν αγαπούσε. "Ανακά-
λυψε πώς ήταν εύτυχισμένος, παράξενα εύτυ-
χισμένος και άνάλφρος σαν παιδί. "Εσκιψε
και τη φίλησε τρυφερά.

— "Ακουσε, Σουλβάνα... είπε ύστερα.

★

Όταν της τά εξέηγησε όλα, σάπασε, θλιμ-
μένος. Καταλάβαινε πώς όλα είχαν τελειώσει
μεταξύ τους. Η Σουλβάνα δε θά μπορούσε νά
τού συγχωρήσει, ότι την είχε θεωρήσει σαν τó
μοναδικό μέσο για νά έκδικηθή τó Φραντσέ-
σκο...

— Μάρκο, τó ήξερα... πρόσθεσε ή Σουλ-
βάνα.

— Τό ήξερες; Τό ήξερες; Τί μπορούσες
νά ξέρης;... ρώτησε με θιασότητα ο νέος.

— Όταν μού ζήτησες νά έλθω μαζί σου
εδώ στη λίμνη, πήγα από Φραντσέσκο. Τού
είπα πώς δε μπορούσα πιά νά τόν παντρευτώ,
γιατί αγαπούσα έένα και θά περνούσα μαζί
σου τó Σάββατοκύριακο. Τού είπα, ακόμα
πώς σ' αγαπούσα πάντα, από κοριτσάκι και
πώς δέχτηκα νά τόν άραβωνιαστώ, έπειδή έσύ
δε μούχες δώσει ποτέ καμιά ελπίδα. Τότε ο
Φραντσέσκο άρχισε νά φωνάζη. Μού είπε πώς
με ήθελες μόνο για νά έκδικηθής, πώς δε μ'
αγαπούσες, πώς ήθελες νά τόν γελοιοποιήσης.

— Κι' έσύ... έσύ ήλθες, ενώ ήξερες... φιβύ-
ρισε ο Μάρκος.

— Σ', αγαπούσα... σ' αγαπώ... ψιθύρισε.

Πήρε τó πρόσωπό της στα χέρια του κι' άρ-
χισε νά τη φιλή τρυφερά.

— Είναι μόνο έπτά. "Αν θά φύγουμε ά-
μέσως, τότε σά είσαι από στίπτι σου.

Σ' ένα μήνα, μπορούμε νά παντρευτούμε.

ΕΛΕΝΑ ΒΑΝΟΝΙ

— «Οχι, αγάπη μου, θα πάω
έγω να δω την Έλενα και θα κυ-
παξω να την πείσω να μεί-
νει εδώ μερικές μέρες, με τη μι-
κρή».

Η Μαριέττα δεν επέμενε. Κα-
τάλαβε όμως πως ο άντρας της
της έκρυβε κάτι τι, κι ένοιωσε ένα
σφιγμένο στην καρδιά της.

— Θα φύγεις άμέσως; τον ρώ-
τησε.

— Ναί, βέβαια. Ώρεθουάρ.
Μαριέττα.

(Τη φίλησε κι απομακρύνθηκε
βιαστικά, γιατί φοβόταν μην προ-
δοθή.)

Τον έπιασε η αγωνία. Θα προ-
λάβαινε πότε να έμποδιστεί μια
συμφωνία...

Μόλις έφτασε στο Τουρίνο, πη-
γε και έβλεψε στο σπίτι της Έ-
λενας.

— Είν' εδώ η κόρη μου; ρώ-
τησε το θυρωρό. Τι κάνει;

— Είναι πολύ καλά, κύριε, τον
βεβαίωσε εκείνος. Έπράττει να
φύγει άπ'όπου, άκουσε όμως από
την καμαριέρα πως το άνηλόγει
για μερικές μέρες.

Ο Ντάριο άνασχεσε με άνακού-
φισι.

— Μόνη της είναι στο σπίτι;
ρώτησε.

— Οχι, κύριε. Μαζί με τον
κόμη και με τη δεσποινίδα Έμι-
μα, που γύρισε απ' το ταξίδι της.

Ο Ντάριο άπορούσε. Φαίνονταν
σά να μην είχε παρθεί τίποτα
την άρμονία και τη γαλήνη αυ-
τού του σπιτιού...

Ανέθηκε γρήγορα στο διαμέ-
ρισμά της κόρης του. Στην πόρ-
τα, διασταυρώθηκε με το γαμπρό
του, που έβγαζανε.

Ο κόμης έβγαλε μια κραυγή
χαρούμενης έκπληξης, βλέπον-
τάς του:

— Έσύ, μπαμπά! Πώς από
δω;... Κι' εγώ, που σκόπευα να-
ρθώ αύριο, με την Έλενα και τη
Λετίτσια, να σας χαϊρεθούμε,
πριν φύγουμε απ' το Τουρίνο!...

— Νάοι, παιδί μου! Έ-
καμα ένα ταξίδι στο Τουρίνο
για δουλειές και πέρασα να σας
δώ... Μά μήπως θέλεις να βγής
τώρα και σε καθυστερώ;

— Μπα, δεν πειράζει, θα βγώ
αργότερα. Δε βιάζομαι.

Ο Ντάριο είχε σαστίσει.

Τίποτα, στη συμπεριφορά η
στη φωνή του Άδολφου, δεν προ-
δίδε πόνο ή άνησυχία. Χαμογε-
λούσε ήρεμα κι' η ματιά του εί-
χε μια έκφραση γεμάτη πρυφερό-
τητα, σά να ήταν ο ευτυχέστε-
ρος άνθρωπος του κόσμου.

Μπήκαν μαζί στην κάμαρα της
Έλενας.

Η νέα γυναίκα καθόταν σ' ένα
ντιβάνι, με την κόρη της πάνω
στα γόνατά της. Η Έμιμα ήταν

καθισμένη κοντά της.

Η Έλενα φαίνονταν συγκινη-
μένη. Όταν όμως είδε τον άν-
τρα της και τον πατέρα της μα-
ζί, τα χλωμά της μάγουλα κατα-
κόκκινισαν. Χαμογέλασε και ση-
κώθηκε για να τους υποδεχθεί.

Ο Ντάριο φίλησε την κόρη του
και την έγγονή του. Έπειτα έσφι-
ξε το χέρι της Έμιμας.

— Βλέπω με χαρά μου πως
είσαπτε όλοι πολύ καλά! είπε.

— Όταν λέγαμε ψέματα τα γράμ-
ματά; Μά πως είχε κοιμηθεί στο
φάκτερ ή τρελή ιδέα να ταράξει
δύσως λόγω την ήσυχία της Μα-
ριέττας;

— Έμπρε να εξηγήθω μαζί του!
Αφού πέρασε, λοιπόν, μια ώρα
εύτυχισμένη κοντά στην κόρη του,
είπε στον Άδολφο:

— Θέλεις να βγούμε μαζί; Θα
με συνοδεύεις μέχρι το φάκτερ;

— Έχω να του μιλήσω για δουλειές.
Η Έλενα άνασκήτησε, ενώ η
Έμιμα γινόταν κατακόκκινη. Άλλ' ο
Ντάριο δεν το πρόσεξε.

Ο Άδολφος διατήρησε την ψυ-
χραιμία του.

— Δεν ξέρεις, λοιπόν, το δυσ-
τύχημα, που συνέβη στο φάκτερ;
είπε στον πεθερό του.

— Δυστύχημα;...

— Ναί, Καθώς καθάριζε το πι-
στόλι του, πάτησε τη σκανδάλη,
μη ξέροντας πως είχε μείνει μέ-
σα μια σφαίρα, και τραυματίστη-
κε στον άριστερό ώμο. Μά θα τη
γλυτώσει με καμιά δεκαπενταριά
μέρες άνάπαυσι.

— Τον καμένο! Θα πάω να
τον δω.

— Καλύτερα να περιμένεις με-
ρικές μέρες. Η άδελφή του δεν
αφίνει να τον επισκεφθεί κανείς,
για να μη τον κουράζουν.

— Η άδελφή του;... άπόρησε
ο Ντάριο.

— Ά, ναί! Ξέχασα πως δεν
έχεις μάθει ακόμα, ότι ο φάκτερ
ξαναδοθηκε μια χαμένη άδελφή του.

Δεν είναι ρωμαντική αυτή η ιστο-
ρία;... Δεσποινίς Έμιμα, διηγώ-
θητη την έσείς στον πεθερό μου.

Η Έμιμα ζάρωσε ελαφρά τα
φρύδια της.

— Μά δεν είναι τίποτα το πα-
ράξενο! παρατήρησε. Ο κύριος
φάκτερ μου είχε εκμισθωθεί πως
τόσκασε απ' το πατρικό του σπίτι.

Τι όταν ήταν μικρό παιδί, και
βρήκε άσυλο κοντά στο γέρο για-
τρό φάκτερ, που τον υιοθέτησε.

— Αυτό, το ήξερα κι' εγώ, τη
διέκοψε ο Ντάριο. Μου φαίνεται,
ώστόσο, πως ο φάκτερ δε θυμό-
τανε τότε το όνομα της ιδιοτε-
λης πατρίδας του, ούτε και το
επίθετό του.

— Δεν ήθελε να τα πη. Κρά-
τησε πάντα το μυστικό του... Εί-

χε φύγει απ' το σπίτι του πατέ-
ρα του, για να μη μείνει ένας
άπλως άγράφος. Διψούσε για πε-
ρίπετα. Ήθελε να μορφωθεί, να
γίνει κάτι.

Τις ίδιες διαθέσεις είχε και η
μικρότερη άδελφή του. Έφυγε κι'
εκείνη αργότερα απ' το σπίτι της,
για να σπουδάσει. Τη γνώρισα πό-
τε και γίναμε φίλες. Μου έμπι-
στεύθηκε τα μυστικά της. Μου μι-
λησε για το χαμένο άδελφό της,

που τον θεωρούσε νεκρό, γιατί δεν
είχε δώσει ποτέ σημεία ζωής.

— Μια μέρα, που έκανα ένα πε-
ρίπατο μαζί της, συνάντησα τον
κ. φάκτερ και του σύστησα τη
φίλη μου.

— Όταν άκουσε τ' όνο-
μά της, χλώμιασε, ταράχθηκε και
της έκανε μερικές ερωτήσεις, που
είχαν σαν κάθε αμφιβολία. Έτσι,
ξαναβρέθηκαν τα δυο άδελφια.

— Και τώρα συμπλήρωσε ο
κόμης, ο άδελφός δεν πρόκειται να
φανη άχάριστος σε κείνη, που
τον βοήθησε να ξαναβρεί την ά-
δελφή του. Μά κι' αυτή δε μπο-
ρεί πια να ζήσει χωρίς τη φίλη
της.

— Φτάνει! είπε ζωηρά η Έ-
λενα, στον άντρα της, κάνοντας
μια μεγάλη προσπάθεια για να
μη φανη η ταραχή της. Δε βλέ-
πεις, ότι ταράζεις την καλή μου
Έμιμα;

— Φώναζε ο κόμης. Θα κρατήσω το
μυστικό, όσο δε μ' εξουσιοδοτεί-
τε έσεις αν το φανερώσω.

Ο Τέρνι έπεφτε από τα σύν-
νεφα... Άν δεν είχε στην τσέπη
του το γραμμά της μουγγής, θα
πίστευε πως άναιρεύονταν.

— Ωστόσο, η εξήγησι του μυστη-
ρίου ήταν πολύ απλή...

— Συχωρέστε με, δεσποινίς!

Ε'.

Όταν η Έμιμα βγήκε απ' το
σαλόνι της Γιοχάννας, φαίνονταν ά-
ληθινά σαν τρελή.

Ήταν άληθινά όλ' αυτά, που
είχε διηγηθεί ο Γερμανός; Ο άν-
τρας της Έλενας την είχε πιώσει
μαζί του, και τώρα θα μονομα-
χούσαν μέχρι θανάτου;

Του κάκου προσπαδούσε η κο-
πέλλα να βάλει κάποια τάξι στις
σκέψεις της.

Τη στιγμή εκείνη, ξεχνούσε το
σφάλμα της Έλενας, τις κακιές
της, όλα! Σκεπτόταν μόνο τη φρι-
χτή θέσι της... θυμόταν την κα-
λώση και την πρυφερότητα της,
όταν σπουδάζαν μαζί στο κολλέ-
γιο... την προθυμία της να την
φιλοξενήσει στο σπίτι της όταν ο
θάνατος την είχε στερήσει απ' τον
πατέρα της.

— Ω, άς έφτανε εγκαίρως για να
τη σώσει!...

Τι την ένοιωσε αν θυσίαζε τη

ζωή της, μπροστά στη χαρά, που
θα δοκίμαζε, ξαναβίνοντας σ' ένα
σύνζυγο τη γυναίκα του, και σε
μια οικογένεια τη χαμένη γαλήνη;

Τράβηξε βιαστικά προς το σπι-
τι του κόμητος Βιάλε.

Ήταν άρκετός ο δρόμος. Εί-
χαν, λοιπόν, περάσει οι 10, όταν
έφτασε.

Ο θυρωρός, άναγνωρίζοντάς
την, έκανε μια κίνηση έκπληξης.

— Έσεις, δεσποινίς Έμιμα;
φώναξε. Πότε γυρίζετε;

— Σήμερα, με μια φίλη μου.
Της άφισα τις βολίτσες μου κι'
ύστερα ήρθα εδώ... Είναι καλά ο-
λοι;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Είναι στο σπίτι;

— Ο κύριος κόμης γύρισε πριν
από λίγα λεπτά. Η κυρία κόμη-
σα δε βγήκε καθόλου. Έτοιμάει
τα πρόγεμά της, γιατί πρόκει-
ται να φύγει για τον πύργο τους.

Πηγαίνω να την είδοποιήσω πως
ήρθατε.

— Οχι, όχι. Θέλω να της κά-
νω έκπληξι.

— Η Έμιμα ανέθηκε τη σκάλα
και μπήκε στο χώλι. Δεν υπήρχε
κανείς εκεί.

Στο άνδρομο, που ώδηγούσε
στο διαμέρισμά της κόμης, συ-
νάντησε την καμαριέρα. Της ένε-
ψε να σιωπήσει, την έπιασε απ'
το μπράτσο και την τράβηξε σ'
ένα δωμάτιο, που χρησίμευε για
άποθήκη και που ήταν πάντα ά-
δειο.

— Τώρα μπορούμε να μιλήσου-
με, χωρίς να φοβόμαστε μη μάς
άκούσουνε, της είπε. Η Έλενα
είναι στην κάμαρά της;

— Μάλιστα, δεσποινίς, άπάν-
τησε η καμαριέρα με συγκίνηση.
Κλαίει κι' απελπίζεται, η καμ-
μένη. Πως τη λυπάμαι! Πιστεύω,
ότι μάλασε με τον κύριο.

— Είναι στο σπίτι ο κύριος
κόμης;

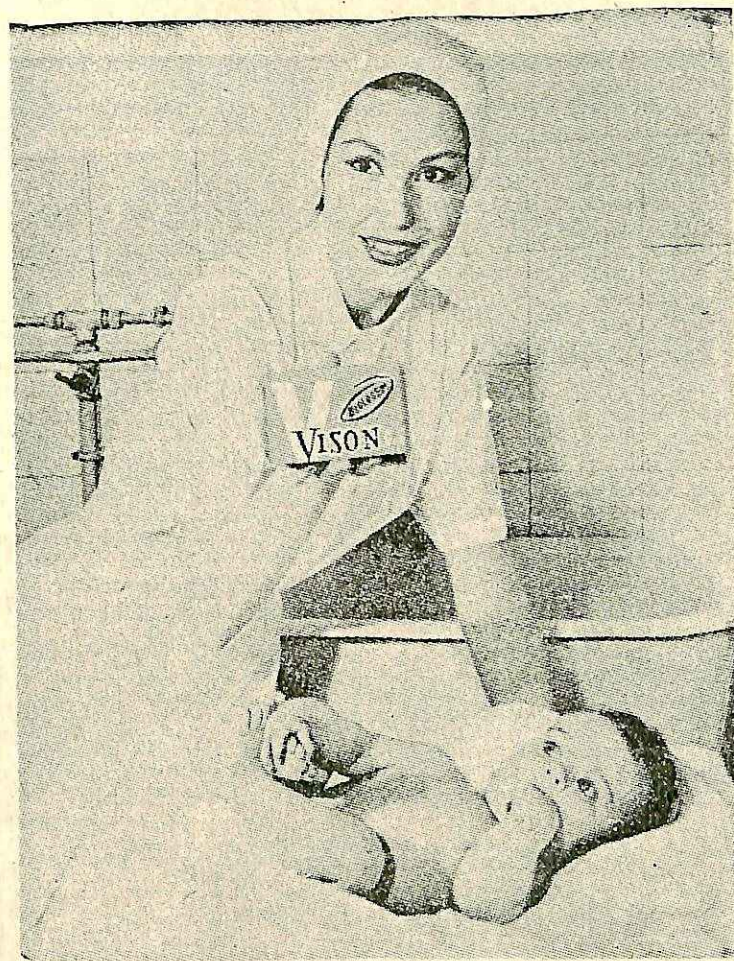
— Είναι κλεισμένος στο γρα-
φείο του.

— Άκουσε! Είμαι πολύ άφω-
σιωμένη στην κυρία σου. Δεν είν'
έτσι; Θάβινα το αίμα μου γι' αυ-
τήν!

— Ιδ' έρω. Λοιπόν, όταν θα
μπώ στην κάμαρά της και θα
κλείσω την πόρτα, έσυ θα πε-
ριμένεις πάντε λεπτά. — όχι πε-
ρισσότερο — κι' έπειτα θα πας
να χτυπήσεις την πόρτα του γρα-
φείου του κυρίου σου. Θα τον
της πως θεωρούσε καλό να γιν-
εί ιδιοποίησις ότι έφτασα κι' ότι
βρίσκομαι στην κάμαρά της γυ-
ναίκας του...

— Τίποτ' άλλο;

— Θα προσθέσεις πως σε πα-
ρακάλεσα να μην κάνεις λόγο για
την επιστροφή μου ως αύριο το



ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟ ΣΑΠΟΥΝΙ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΥΦΕΡΟ
ΔΕΡΜΑ ΤΟΥ ΜΕΡΟΥ ΣΑΣ ΜΕ ΛΑΔΙ VISON

Επιστημονικές μελέτες απέδειξαν πως το λάδι VISON είναι από
τά λίγα άπομώσματα φυσικά συστατικά από το δέρμα και με άπ'άνα-
στες άπαιτητικές ιδιότητες.

Η τριφυλή έπιδερμίδα του βοέφους, αλλά και κάθε έρεθισμένο
και ευαίσθητο δέρμα, θ' άποκτήσει την φυσική του αταλότητα, όταν
πλένεται με το ειδικό σαπούνι VISON BIOLOGEM.

Το ειδικό σαπούνι VISON BIOLOGEM (BIZON MIPOLO-
ZEM), επιστημονικά μελετημένο και με συστατικά το λάδι VISON,
εξαραιώνει άμέσως λεητίνες, μπαμπάκια, πυγματώσους, σκασίματα,
χιονιότρες.

ΣΑΠΟΥΝΙ VISON BIOLOGEM

«Το μοναδικό σαπούνι για την ευαίσθητη έπιδερμίδα του βοέφους».

ISAEM — ΤΗΛ. 531.637

σχημα! Αυτό έγινε αίτια της κα-
ταστροφής μου.

Ο φάκτερ με εξόρκισε να του
πώ που είχες κρυφτεί, σε ποιο μέ-
ρος είχες πάει. Μά σου είχα ύ-
ποσχθεί να μη το φανερώσω σε
κανένα. Κι' έπειδή εκείνος επέμε-
νε, του άπάντησα στο τέλος πως
είχα βαρεθεί πια να τον άκούω
και πως θα τάλεγα όλα στον άν-
τρα μου.

— Ο φάκτερ μου είπε τότε, με
παράφορα, πως ο άντρας μου ή-
ταν ο αίτιος της δυστυχίας του,
του μίσους σου έναντι του, για-
τί σε είχε έρωτευθεί κι' εκείνος.
Δε μπορείς να φαντασθείς τι ύ-
πόφερα τότε! Ήταν ένα μαρτύ-
ριο άπεριγράπτου.

— Πίστευες, λοιπόν, τὰ λό-
για του φάκτερ; ρώτησε η Έμι-
μα.

— Μαί... Κι' η σκέψη πως με
άπατούσε ο Άδολφος, μου σπα-
ράξε την ψυχή, μου άνέβασε το
αίμα στο κεφάλι. Ήμουν σαν τρε-
λή...

Μά ενώ εγώ ύπόφερα για
τον Άδολφο και για σένα, εκείνη
ή άβλια, η μουγγή, που θα τη
θυμάσαι καλά...

Η Έλενα κυττάζε τη φίλη της
με έκφραση τόσο ίκετευτική, ώστε

η Έμιμα κατάλαβε κι' άπάντησε:
— Μαί, τη θυμάμαι πολύ κα-
λά, γιατί με κάποτεσε πιστευό-
ντας πως είχες άγαπήσει το φοιτη-
τή, που τον είχε έρωτευθεί εκείνη,
και πως εγώ σε υπερασπίζα για
να μη το άνακαλύψει κανείς. Του
κάκου προσπάθησα να της άπο-
δείξω πως δεν τον είχες δη ποτέ
σου... πως ήσουν τότε 13 χρονών
κοριτσάκι κι' άναιρεύοσουν μονάχα
τα χάδια της μαμάς σου. Του κά-
κου της έδωσα άποδείξεις πως ο
άιμορός Άμεντό είχε σοβαρό σύν-
δεσμο με κάποια Γερμανίδα, που
επρόκειτο να την παντρευτεί. Δε
με πίστεψε... κι' άρκίστηκε έκδι-
κισή... Λοιπόν, τι σου έκανε αυτή
η όχιά;

— Με κατάστρεψε! Έπειδή με
συνάντησε πολλές φορές με το
φάκτερ, φαντάσθηκε πως ήταν έ-
ρωτευμένος μαζί μου. Κι' όταν έ-
φυγε απ' το σπίτι μου, έγραψε
στον άντρα μου ένα σωρό κακοή-
θους έπιστολές. Η τύχη τά-
φανε έτσι, ώστε ο φάκτερ, έστρε-
λαμένος πάντα μαζί σου και ύ-
ποθέτοντας πως του πήρες έσύ το
παιδί του, ήθελε και με βοηθε, την
ίδια μέρα, που έλαβε ο Άδολ-
φος το μοιραίο γράμμα. Ένώ, λοι-

πόν, μ' εξόρκισε να του πώ που
βρισκόσουν, εγώ, έρεθισμένη από
μια φρόσι του, που άφορούσε την
τιμή του, και απ' όσα μου είχε
πεί για το δρασμό σου με τον άν-
τρα μου, του φώναξε:

— Μήπως κι' εγώ δεν έχασα
τη δική μου τιμή εξ αιτίας σας;

— Έννοούσα την τιμή του σπιτιού
μου, που την είχε καταστρέψει με
τις ύποψεις, που μου είχε βάλει
στο μυαλό.

— Εκείνη τη στιγμή, έμπαινε ο
άντρας μου κι' άκουσε αυτή τη
φρόσι μου...

— Είναι περιττό να σου περιγρά-
ψω τη σκηνή, που άκολούθησε! Ο
Άδολφος με διάταξε να πάω στην
κάμαρά μου κι' ήθε να με βοη-
θή έπειτα από μισητή ώρα. Σου
ορκίζομαι πως, εκείνη τη στιγμή,
ή μόνη μου σκέυι ήταν να του
πληρώσω όσα είχα ύποφέρει, πι-
στεύοντας στην προδοσία του.

— Όταν με κατηγόρησε πως εί-
χα φίλο το φάκτερ, έξεγέσθηκα,
πεισμένος και με τον κίνδυνο να
με σκοτώσει, του άπάντησα τολ-
μηρά πως ήταν άλήθεια.

— Ω, Έμιμα μου, πόσο τιμωρή-
θηκα γι' αυτή την άνοησία μου...
εγώ που δεν άγάπησα ποτέ, ού-
τε άγαπώ άλλον απ' τον Ά-
δολφο!

— Η χλίερα με τύφλωσε, ο πλη-
γωμένος έγωισμός μου έγινε ο χει-
ρότερος συμβουλός μου!

— Και τώρα ο φάκτερ θέλει να
σκοτώσει το λατρευτό μου άντρα!
Μά όχι, δεν είναι δυνατόν!

— Οχι, όχι, θα ήταν έγκλη-
μα! φώναζε η Έμιμα. Έχεις πει-
σθή τώρα πως δεν πρόδωσα ποτέ
τη φίλιά σου και πως ο Άδολ-
φος σου άγάπησε μονάχα εμένα,
όπως και συ άγαπούσες κι' άγα-
πάς αυτόν μόνο! Μά εκείνο, που
δεν ξέρεις, είναι πως έπεσε η πε-
ροφάνειά μου, πως το μίσος μου
κατά του φάκτερ δεν ήταν παρά
ένα εξεσπασμα του πάθους, που
μου είχε έμπνευσει... Προτιμούσα
να πεθάνω, παρά να το άνακαλύ-
ψω. Μά τώρα, που ξέρω πως δυο
άνθρωποι ευγενικοί κι' άδάοι θέ-
λουν να χτυπηθούν, να σκοτα-
θούν, δε μπορώ πια ν' άντιστεθώ.

— Οχι, μη μου πής πως έφτασα
πολύ άργά! Μη ζητήσεις να μ' έμ-
ποδίσες να πείσω στα πόδια του
άντρα σου, να του τα διηγηθώ
όλα, να τον εξορκίσω να μη σκο-
τώσει το φάκτερ! Κι' ύστερα, δεν
είναι δικαιο να πληρώσεις έσύ, η
θώα!

— Έχετε δικιο, Έμιμα! πρό-
φερε η σοβαρή φωνή του Άδολ-
φου.

Κι' ο κόμης έσπρωξε τη μισό-
κλειστη πόρτα και παρουσίαστηκε
μπροστά στις δυο φίλες.

Η Έλενα έδωσε μια κραυγή
τόσο σπασιακή, που θα την πι-
στευε κανένας για ελίκρινη. Δεν
άνατχε πια. Την είχαν τσακίσει
όλα εκείνα τα ψέματα, που είχε
άσασθεί η Έμιμα, συννενομέ-
νη μαζί της, για να ξεουδεμεύ-
ση τις συνέπειες της όμολογίας
της. Και λιποθύμησε.

Μόλις πρόλαβε ο Άδολφος να
την αρπάξει στην άγκαλιά του, να
την κρατήσει, να την έπιλώσει στο
ντιβάνι. Γονάτισε ύστερα δίπλα
της, γεμίζοντας φιλικά τα χείλη
της και το πρόσωπό της και ζη-
τώντας της συγγνώμη, που δεν
την είχε καταλάβει.

Ξανόρισκε μεμιάς όλη την έμ-
πιστοσύνη, που της είχε στα πρώ-
τα χρόνια του γάμου τους. Η Έ-
λενα ήταν πάντα δική του! Ή-
ταν θώα!

— Ω, πόσο θα την άγαπούσε στο
έξος, για να σβήσει απ' την ψυ-
χή της κάθε θλιβερή έντύπηση!

Γεμάτος καινούργιες έλπίδες,
εξακολουθούσε να τη φιλήει, για
να την ξεναφέρει στις αισθήσεις
της. Ξεχνούσε ακόμα και την πυ-
ραυσία της Έμιμας, που έκλαιγε
από συγκίνηση, με το πρόσπο
της συγγνώμης, στα χείλη της...



— Κυρία, ήρθαν οι Μηνίλες!...



— Προάκτωρ 009... Σ' έπιασα να ερωτοτροπείς με γυ-
ναίκες!...

ΤΕΛΟΣ

Η μικρή AMAZONA



— Από τον καιρό, που ιδρύθηκαν, κοντά στο Άσπμενιο Λιμάνι, ένας ιπποδρόμος και μία Λέσχη Ανεμοπλόας, η γοαφική πόλη έχει παρουσιάσει ζωηρά κίνητρα.



— Κίττα, Πάνη— Κίτταζε κάτω άριστερά.

— Ένα μεγάλο αγρόκτημα με εγκαταστάσεις σταύλων... Δεν υπάρχει αμφιβολία. Αυτό είναι!...



— Άς κάνουμε μερικές βόλτες πάνω από το αγρόκτημα, για να χάσουμε ύψος...

— Τρελλάθηκαν αυτοί... Τι κόλπα είναι αυτά που κάνουν; Αν συναντήσουν κανένα κερό άερος, θα πέσουν πάνω στα καλώδια ύψους τάσεως και θα σκοτωθούν...



— Και τώρα ως πέσουμε στην αμμουδιά, όπως είχαμε σχεδιάσει.

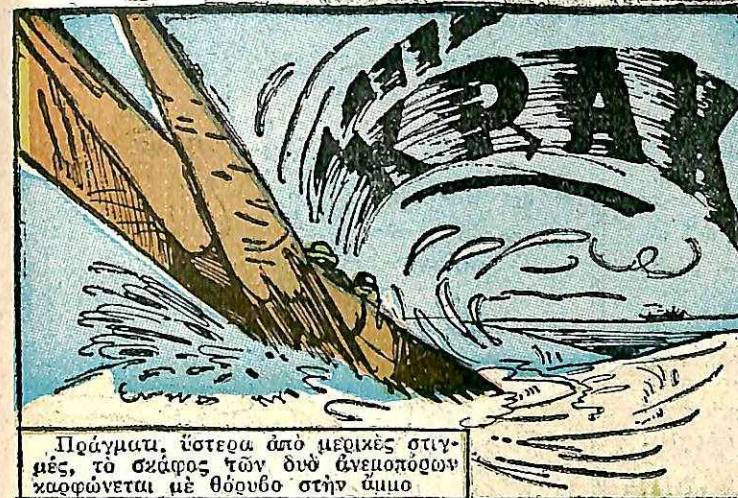


— Είναι θαυμάσιο το μέρος αυτό Λένα μου... Σ' ευχαριστώ, που με καλέσες να περάσω μερικές μέρες κοντά σου, μέσα σ' ένα τόσο υπέροχο περιβάλλον.

— Μάλλον εγώ θα έπρεπε να σ' ευχαριστήσω, που δέχτηκες την πρόσκλησή μου. Ο μπαμπάς έχει μερικά άλογα, που τρέχουν στον ιπποδρόμο, και τα προπονεί για τις χορσές της Κυριακής. Στιhoίει πολλές ελπίδες στην «Πόλκα» και στην «Γαλάτεια στά»... Χωρίς έσένα, θα έληγαν εδώ φοβερά.



— Είναι σίγουρα τρελλοί, αυτοί οι δυο... Δε θα μπορέσουν να ξανασηκωθούν!...



Πράγματι, ύστερα από μερικές στιγμές, το σκάφος των δυο ανεμοπλόων καρφώνεται με θόρυβο στην άμμο.



— Έλα γρήγορα... Οι φίλοι μας με το κέρς-ζωάρι ήρθαν κιόλας να μας πάρουν. Έσύ πέτα τη φωτοβολίδα, για να πιστέψουν από το αγρόκτημα πως ζητούμε βοήθεια και να έρθουν να μας σώσουν...



— Έπεσαν οι δυστυχισμένοι, και μάλιστα πολύ κοντά στη θάλασσα...

— Αυτό ήταν αναπόφευκτο... Πάλι καλά που δεν έπεσαν στη θάλασσα. Μπορούσε τότε να πνιγούν.

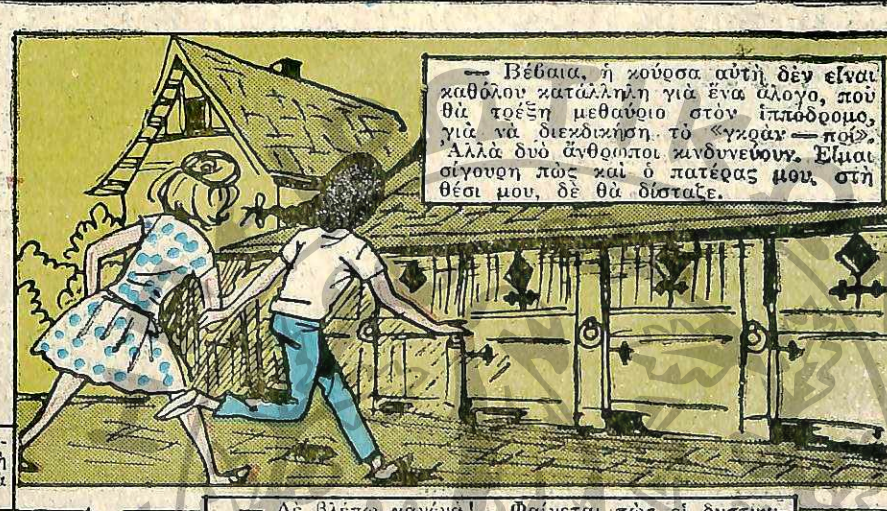


— Μία κόκκινη φωτοβολίδα. Αυτό σημαίνει πως βρίσκονται σε κίνδυνο. Πρέπει να τρέξουμε να τους βοηθήσουμε. Δεν πιστεύω να δουν τη φωτοβολίδα αυτή από το χωριό...

— Και τί μπορούμε να κάνουμε, εμείς; Δεν έχουμε ούτε τηλέφωνο, ούτε αυτοκίνητο στη διάθεσή μας, για να τους ειδοποιήσουμε... Όπως φαίνεται δε, έχουν πέσει σε απόσταση δύο τουλάχιστον χιλιομέτρων από δω...



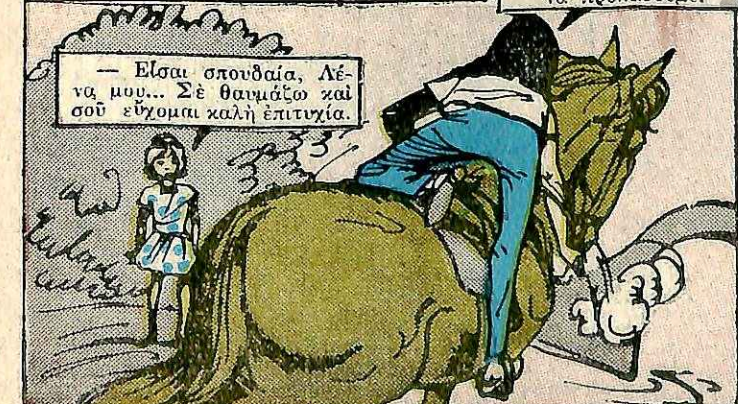
— Η «Πόλκα» είναι πολύ νευρική... Μόνο τη «Γαλάτεια στά» μπορώ να ιππεύσω άφοβα.



— Βέβαια, η κόρσες αυτή δεν είναι καθόλου κατάλληλη για ένα άλογο, που θα τρέξει μεθυσμένο στον ιπποδρόμο, για να διεκδικήσει το «γκράν-πρι». Αλλά δυο άνθρωποι κινδυνεύουν. Είμαι σίγουρη πως και ο πατέρας μου, στη θέση μου, δε θα δίστατε.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ.

— Τρέχα, καλή μου, να προλάβουμε.

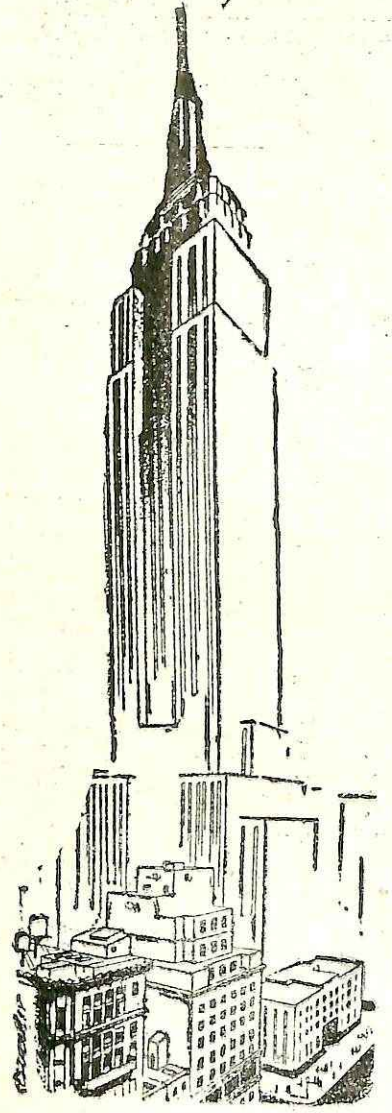


— Είσαι σπουδαία, Λένα μου... Σε θαυμάζω και σου εύχομαι καλή επιτυχία.



— Δε βλέπω κανένα!... Φαίνεται πως οι δυστυχισμένοι πέσανε στην περιοχή της κητής άμμου. Θα διατρέχουν τότε σοβαρό κίνδυνο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.



Το "Εμπάιρο Στáιητ Μπύλντινγκ" είναι το ψηλότερο κτίριο του κόσμου.

ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ στην κορυφή του Μεγαλύτερου Ουρανοξύστη

Μπορείτε να πιάσετε τον ηλεκτρισμό με τα χέρια σας!

ΞΕΡΕΤΕ ότι υπάρχει ένας μέρος, όπου η βροχή είναι πολλές φορές κόκκινη, να πέφτει από τον ουρανό, όπου οι πιο σφοδρωμένοι άνεμοι παίζουν παιχνίδια, όπου φιλί παίρνει δράματα και πολλά άλλα συμβαίνουν στην ταράτσα, που βρίσκεται στην κορυφή του "Εμπάιρ Στáιητ Μπύλντινγκ" της Νέας Υόρκης. Τα καπρίσματα των ρευμάτων του αέρα εξηγούν τα κόκκινη βροχή π.χ. φαινόμενα. Η κόκκινη βροχή, που αφορείται σε ωρισμένα ύψος από το έδαφος, το ότι το χιόνι έρχεται από κάτω, αντί να πέφτει από πάνω, φημιελάται επίσης στα ρεύματα που επικρατούν σ' αυτό το ύψος και που είναι πολλές φορές ανερχόμενα, αντί να είναι κατερχόμενα. Κανείς, ωστόσο, δεν μπορεί να εξηγήσει την πρόλευση της λεπτής σαν το χιόνι βροχής, που πέφτει σ' αυτή την ταράτσα, αφήνοντας τα σημάδια της πάνω στην πέτρα.

Κάποτε, η κορυφή του ουρανοξύστου καλύφθηκε από μικρούς κόκκους, που είχαν λευκό χρώμα κι' έτριζαν όταν κανείς τους πητούσε. "Η ανάλυσή απέδειξε ότι προέρχονταν από άλεσμένα σπυριά κριθαριού

από" αυτά που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή της μπίρας. Ποιάς ξέρει από ποιά απόσπασε τα είχε φέρει ο αέρας!

Πάνω σ' αυτή την ταράτσα κι' οι πιο ψυχραιμοί άνθρωποι βλέπουν όρματα, που φαίνονται σαν θαλάμους από την "Αποκάλυψη". Όταν επικρατούν π.χ. ωρισμένες ατμοσφαιρικές συνθήκες, σχηματίζεται πάνω στον ουρανό ένας τεράστιος πύθωνας, που είναι έτοιμος να σάς καταπιεί. "Όπου κι' αν πάει ο θεατής, ο πύθωνας αυτός χυμίζει πάνω του, κι' ο μόνος τρόπος για να σωθεί είναι να κατεβεί από την ταράτσα.

Μόλις νυχτώση, **έξ' άλλου**, έχει κανείς την εντύπωση ότι παρακολουθεί ένα θέατρο γιγαντιαίου σκηνίου, που προβάλλονται πάνω στον ουρανό. Οι σκηνές αυτές προέρχονται από τους θεατές, που βρίσκονται πάνω στην ταράτσα. Αλλά είναι δεκαπλάσιες από το πραγματικό.

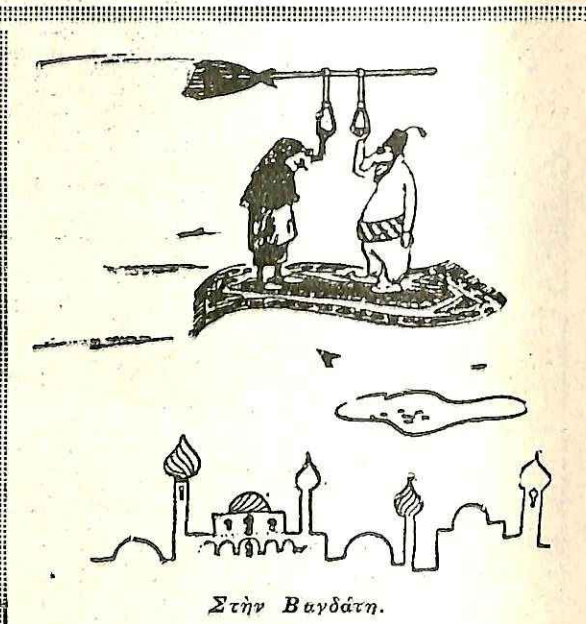
Στο ύψος αυτό, ο στατικός ηλεκτρισμός της ατμοσφαιρας δημιουργεί καταπληκτικά φαινόμενα. Όταν ο καιρός είναι ξερός κι' έχετε την πρόνοια να φορέσετε παπούτσια με σόλες από καουτσούκ, το φίλι που θα δώσετε στη φίλη σας, θα της μείνει αξέχαστο. Γιατί θα είναι μία ηλεκτρική εκκένωση που θα διατρέξει ολόκληρο το σώμα της, από τα μαλλιά ως τα πόδια. Τις ημέρες της θύελλης, **έξ' άλλου**, σκύνοντας από την ταράτσα, θα μπορούσατε να μαζέψετε μέσα στη φούχτα σας μία δέσμη από γαλάσιες φλόγες. "Αν κατοπιν ανοίξετε το χέρι σας, θα της ιδίτε να χορεύουν πάνω στα δάχτυλά σας. Το φαινόμενο αυτό δε μπορείτε να το ιδίτε την ημέρα. Περιπατώντας, όμως, στην ταράτσα, θα έχετε την εντύπωση ότι ολόγυρά σας σκάζουν αναρίθμητες άορατες τρακατορίες.

Οι διαστάσεις του "Εμπάιρ Στáιητ Μπύλντινγκ" εκφράζονται με αριθμούς που προκαλούν ίλιγγο. Πάνει χώρα δέκα περίπου στρεμμάτων και το ύψος του ξεπερνάει τα 482 μέτρα, περιλαμβανομένης και της νέας κεραίας τηλεόρασης που τοποθετήθηκε τελευταία. Για το μεταλλικό σκελετό χρειάστηκαν 60.000 τόννοι χάλυδου. Τα μαρμαρα που χρησιμοποιήθηκαν, εξήντησαν την ετήσια παραγωγή πολλών λατομείων της Γαλλίας, του Βελγίου, της Γερμανίας και της "Ιταλίας. Οι τοίχοι αυτού του μεγαθήριου διασχίζονται από 5138 χιλιόμετρα τηλεφωνικών και τηλεγραφικών καλωδίων και 80 χιλιόμετρα άγωγων παντός είδους. "Η σκάλα που από το ισόγειο οδηγεί στο 102ο πάτωμα, έχει 1860 σκαλοπάτια. "Αλλά κανείς δεν την χρησιμοποιεί. Οι επισκέπτες ανεβοκατεβαίνουν με τα 72 ασανσέρ, που, αν τα έβαζε κανείς το ένα πλάι στο άλλο, θα έφτανε μία σήραγγα, μήκους 11 χιλιομέτρων. "Ενας ειδικός υπάλληλος απασχολείται όλη την ημέρα, για ν' αντικαθιστά τις λάμπες των θαλάμων που σπάζουν. Περισσότερες από 300 γυναίκες ασχολούνται κάθε βράδυ για τον καθαρισμό του μεγαθήριου.

Κατά τις ημέρες της θύελλης, σμήνη από αποδημητικά πουλιά βρίσκουν το θάνατο, πέφτοντας πάνω στον πυργο. Το πιο δραματικό επεισόδιο αυτού του είδους συνέβη το Σεπτέμβριο του 1948, όποτε 500 πουλιά σωριάστηκαν νεκρά και πολλά άλλα τραυματίστηκαν, χτυπώντας πάνω στους τοίχους του μεγαθήριου. "Ενα πρωί επίσης, που η ομίχλη ήταν πολύ πυκνή, ένα βομβαρδιστικό B-25 έπεσε πάνω στον 78ο όροφο του κτιρίου κι' οι 14 άντρες του πληρώματός του ούσαν το θάνατο. "Ωστόσο, στον 85ο όροφο, ένας υπάλληλος εξακολούθησε να διαβάει ένα εικονογραφημένο περιοδικό, χωρίς ν' αντιληφθεί τίποτα!

Στην κορυφή του κτιρίου, η θερμοκρασία είναι πάντοτε κατά 2-5 βαθμούς μικρότερη παρ' ότι στο ισόγειο. Κάποτε, η θερμοκρασία στην κορυφή ήταν 27 βαθμούς υπό το μηδέν, ενώ στο ισόγειο η θερμοκρασία έφτανε 95-160 χιλιομέτρα δείχνουν στην κορυφή ανέμους, λιοιόμετρον. "Όταν ο άνεμος ξεπερνά τα 56 χιλιόμετρα την ώρα, τα καλοκαίρι και της ταράτσας απαγορεύεται. "Αλλά δεν είναι σωστό ότι οι δυνατόι άνεμοι κάνουν πολογισμούς των ειδικών, χρειάζεται ένας τρών, που να πνέει επί 9 συνεχείς ώρες, για να προκαλέσει μία τολάντευση του πύργου 4 περίπου εκατοστών.

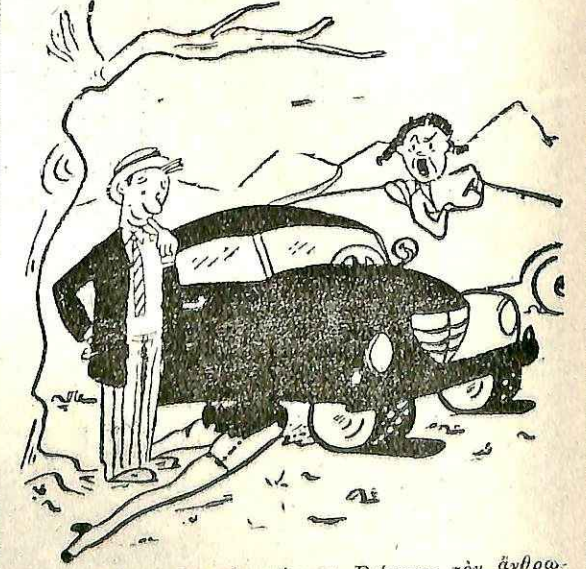
"Ενα περίπου εκατομμύριο θεατές επισκέπτονται κάθε χρόνο το "Εμπάιρ Στáιητ Μπύλντινγκ". Από κανέναν απ' αυτούς, ο δήμος της Νέας Υόρκης εισπράττει ως δικαίωμα εισόδου ένα δολάριο.



Στην Βαγδάτη.



— Εύχαριστήθηκα πολύ, Κωσταντινά, που με πήρες στο τηλέφωνο! Μ' έκανες, χονσή μου, κι' έπερασα μία αξέχαστη ευχάριστη ημέρα!



— Τι ντυτάς σαν χάλας; Ρώτησε τον άνθρωπο μήπως θέλει βοήθεια κι' αν δεν βέλη, πώς να φύγουμε!

Ο πλανήτης μας απειλείται ΑΠΟ ΔΙΨΑ

Η μετατροπή του θαλάσσιου νερού σε πόσιμο

ΕΝΑΣ επισκέπτης από το διάστημα, που έβλεπε το γύρο της Γης πάνω σ' ένα διαστημόπλοιο, από αρκετό ύψος, θα νόμιζε ότι ο πλανήτης μας είναι μία υδάτινη σφαίρα. Και δεν θα είχε μεγάλο άδικο. Τα 73% της επιφανείας της Γης σκεπάζονται πραγματικά από νερό.

"Η ποσότης του νερού αυτού, κατά τους υπολογισμούς των επιστημόνων, είναι περίπου δύο δισεκατομμύρια κυβικά χιλιόμετρα (δύο πεντάκις εκατομμύρια τόννοι). Κι' ωστόσο, ο πλανήτης μας απειλείται όλην και περισσότερο από το φάσμα της δίψας. Αυτή η απειλή αυξάνει με τις προόδους του πολιτισμού. "Αν ένας ίθαγενής της "Αφρικής μπορεί να εξοικονομήσει με 2 κιλά νερού την ημέρα, ένας Έυρωπαίος ή ένας "Αμερικανός χρειάζεται περίπου 500 κιλά (περίπου δέκα φορές) περισσότερα νερά από τον άγριο.

Από τον πόλεμο, ο άνθρωπος έχει καθαρίσει τον κόσμο από τα δηλητήρια, που υπάρχουν στην φύση. "Αλλά, για τη στιγμή, στοιχίζει περισσότερο από την ηλεκτρική ενέργεια και γι' αυτό δε μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε εύρετα κλίμακα.

Εκεί, όμως, που δεν είναι δυνατόν να παραγάγουμε ηλεκτρική ενέργεια με υδατοπτώσεις είτε με θερμικά μέσα, μπορεί να χρησιμοποιηθεί η ατομική ενέργεια. Παραμένει, βέβαια, το πρόβλημα του κόστους. Το νερό που παράγουμε μ' αυτό τον τρόπο, θα είναι ακριβότερο κι' από τη βενζίνη και θα αποτελή, συνεπώς, είδος πολυτελείας.

"Όλα αυτά τα προβλήματα μελετούν σήμερα οι τεχνικοί, για να φέρουν τον οικονομικότερο τρόπο μετατροπής του θαλάσσιου νερού σε πόσιμο. Από τη λύση τους, εξαρτάται η πρόοδος του πολιτισμού και η επιβίωση της ανθρωπότητας.

Εκεί, όμως, που δεν είναι δυνατόν να παραγάγουμε ηλεκτρική ενέργεια με υδατοπτώσεις είτε με θερμικά μέσα, μπορεί να χρησιμοποιηθεί η ατομική ενέργεια. Παραμένει, βέβαια, το πρόβλημα του κόστους. Το νερό που παράγουμε μ' αυτό τον τρόπο, θα είναι ακριβότερο κι' από τη βενζίνη και θα αποτελή, συνεπώς, είδος πολυτελείας.

"Όλα αυτά σ'ας φαίνονται πολύ παράξενα. "Αλλά δεν είναι μόνον η γεωργία, που χρειάζεται νερό. "Όλες οι βιομηχανίες, από τα ύφαντουργεία ως τα χαλυβουργεία, χρειάζονται τεράστιες ποσότητες νερού.

Το συμπέρασμα είναι ότι η πρόοδος και το νερό συμβαδίζουν. "Αλλά πώς θα μπορούσαμε ν' ανακαλύψουμε καινούργιες πηγές νερού;

"Η μοναδική μεγάλη και άστειρευτη πηγή είναι η θάλασσα. Πραγματικά, το νερό που βγαίνει από τη Γη, δεν είναι άλλο από το νερό της βροχής και του χιονιού, που, όπως όλοι ξέρουμε, προέρχεται από την εξάτμιση της θαλάσσης. Για ν' αυξήσουμε το νερό της βροχής, θα πρέπει να διαταράξουμε το κλίμα τεραστίων περιοχών. Και κανείς δε μπορεί να προβλέψει ποιές θα ήταν οι συνέπειες αυτής της διαταραχής.

"Ετσι, η καλούμενη τεχνητή βροχή έχει μόνον τοπική αξία για ωρισμένες περιοχές. Δε μπορεί, όμως, να γίνει λόγος για γενικότερη εκμετάλλευσή της. Το νερό δε που προμηθευόμαστε από τη θάλασσα δια μέσου της βροχής, θα εξακολουθήσει, σθεπως, να είναι σταθερό.

"Ετσι δεν απομένει παρά η χρησιμοποίησης του ίδιου του θαλάσσιου νερού, αφού προηγουμένως το καταστήσουμε πόσιμο.

Το πρόβλημα αυτό έχει απασχολήσει πολλές φορές τους επιστήμονες. Θεωρητικά, τίποτα δεν μας εμποδίζει να κάμουμε πόσιμο το θαλάσσιο νερό. "Υπάρχουν δεκάδες με-

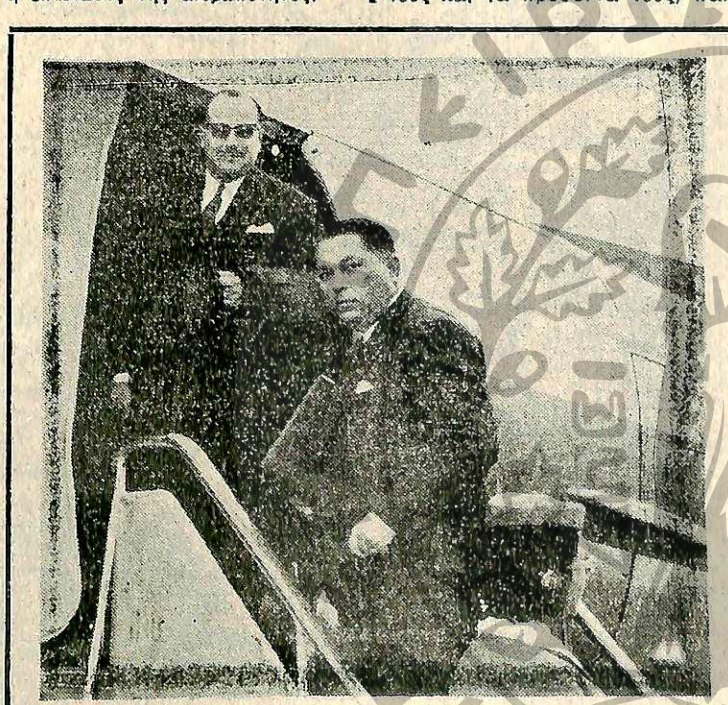
θόδων γι' αυτό. Το ελαϊσθητό σημείο που παρουσιάζουν, όμως, είναι το κόστος αυτής της μετατροπής, για την οποία απαιτούνται τεράστιες ποσότητες ενέργειας. Το κόστος αυτό ποικίλλει, ανάλογα με τη μέθοδο που χρησιμοποιούμε. Με την φτηνότερη απ' αυτές τις μεθόδους, ένας τόννος ποτίσιμου νερού, στοιχίζει περί τις 12 δραχμές, και με την πιο ακριβή περί τις 140. Είναι αυτόνοτο, ότι με τις ακριβέστερες μεθόδους επιτυγχάνουμε καλύτερο και καθαρότερο νερό. "Αν οι ναυτεες ενός πολεμικού πλοίου μπορούν να εξοικονομήσουν στην ανάγκη μ' ένα νερό μετρίως καθαρό, εκείνο που θα χρησιμοποιήσουμε π.χ. για τη γεωργία ή για ωρισμένες βιομηχανίες, πρέπει να είναι απολύτως καθαρό. Θα χρησιμοποιήσουμε, συνεπώς, γι' αυτό τις ακριβέστερες μεθόδους.

"Αλλ' η μεγαλύτερη εγκατάσταση μετατροπής θαλάσσιου νερού σε πόσιμο βρίσκεται στο Κουβαίτ, στον Περσικό Κόλπο. Παράγει 18.000 τόννους πόσιμου νερού την ημέρα. Στον Τάραντα της "Ιταλίας βρίσκεται επίσης μία παρομοία εγκατάσταση, που παράγει 4.500 τόννους πόσιμου νερού την ημέρα. "Εγκατάσταση μετατροπής του θαλάσσιου νερού σε πόσιμο έχουν και οι "Αμερικανοί, στη ναυτική βάση της Γκουαντανάμο.

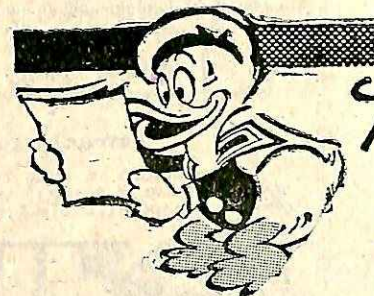
Μία λύσι το πρόβληματος θα μπορούσε ίσως να δώσει η ατομική ενέργεια. "Αλλά, για τη στιγμή, στοιχίζει περισσότερο από την ηλεκτρική ενέργεια και γι' αυτό δε μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε εύρετα κλίμακα.

Εκεί, όμως, που δεν είναι δυνατόν να παραγάγουμε ηλεκτρική ενέργεια με υδατοπτώσεις είτε με θερμικά μέσα, μπορεί να χρησιμοποιηθεί η ατομική ενέργεια. Παραμένει, βέβαια, το πρόβλημα του κόστους. Το νερό που παράγουμε μ' αυτό τον τρόπο, θα είναι ακριβότερο κι' από τη βενζίνη και θα αποτελή, συνεπώς, είδος πολυτελείας.

"Όλα αυτά τα προβλήματα μελετούν σήμερα οι τεχνικοί, για να φέρουν τον οικονομικότερο τρόπο μετατροπής του θαλάσσιου νερού σε πόσιμο. Από τη λύση τους, εξαρτάται η πρόοδος του πολιτισμού και η επιβίωση της ανθρωπότητας.



"Ανεχώρησε δι' "Ιταλίας ο κ. Πέτρος "Αμάρντος, Διευθυντής της Διεύθυνσης Σχολής Κοιμητών, προκειμένου από την ιδιοκτησία του, ως Προέδρου των "Ελλήνων "Ακαδημαϊκών ΜΑΙΤΡΕΣ Κοιμητών, να λάβει μέρος εις το έν ΒΑΡΙ συγκλητικό Διεθνές Συνέδριον "Ανωτέρων Στελεχών επαγγελματικής εκπαίδευσης Κοιμητών. Τον κ. "Αμάρντον συνοδεύει ο Γενικός Γραμματέας του GAAG κ. Χρήστος Καραφάκης.



Το καινούργιο άντρώγυνο

ΟΤΑΝ μία γυναίκα τριάντα πέντε χρόνων είναι χήρα, έχει βέβαια το δικαίωμα να ψάξει για καινούργιο σύζυγο. Κι' όταν ένας χήρος είναι τριάντα εννιά χρόνων, κανείς δεν τον κατηγορεί αν ξαναπαντρευτεί. Αυτή ακριβώς ήταν η περίπτωση της κυρίας Λεμπρέ και του κυρίου Κερσόν.

"Η κυρία Λεμπρέ είχε κλάψει τον πρώτο της άντρα τρία ολόκληρα χρόνια. Κοντά του είχε περάσει ευχάριστες ώρες. Διατηρούσε μία τρυφερή ανάμνησι του μακαρίτη. Μά είχε κουραστική πιά να κρατάει κατεβασμένα πάντα τα ματιά της. Σήκωσε, λοιπόν, τα άρτια της μάτια και κύτταξε το μέλλον της, δηλαδή τον κ. Κερσόν.

"Ο κ. Κερσόν πάλι ήταν συμπαθητικός. Είχε κλάψει κι' αυτός δυο χρόνια την πρώτη του γυναίκα. "Αρκετά, για την εποχή, που ζούμε. Με την πρώτη του γυναίκα είχε περάσει πολύ καλά. Δε ζητούσε τώρα, παρά να ξαναχτίσει μία φωλιά, με τις ίδιες ελπίδες συζυγικής ευτυχίας. Κι' έτσι έδλεπε με καλό μάτι τα φιλάρεσκα καμάκια της κυρίας Λεμπρέ.

"Ενώνοντας, λοιπόν, τις ελπίδες τους και τα προσόντα τους, παν-

ΕΥΘΥΜΙΑ στο ιστοριούλα

τρεύτηκαν οι δυο χηρευμένοι, ο κ. Κερσόν με την κ. "Εριέττα Λεμπρέ.

Τις πρώτες ημέρες της παντρειάς τους, τις πέρασαν εξίσια. Είχαν κι' οι δυο κάποια πείρα από τη ζωή. Σε μερικές περιπτώσεις, που θα μπορούσαν να τα τουγκρίσουν, η επιθυμία τους να φανούν ευγενικοί μεταξύ τους, τους έκανε υποχωρητικούς.

"Ετσι ταίριαζαν μία χαρά. Μά, σαν πέρασε η πρώτη φούρια, ο καθένας τους άρχισε να κάνει συγκρίσεις εις βάρος του άλλου.

"Ο κ. Λουί Κερσόν, μορφωμένος κι' έξυπνος, ήταν σε θέσι να κρατήσει μία συνομιλία πνευματώδη κι' ευχάριστη. "Η γυναίκα του δε διατάζε καθόλου να του το αναγνωρίσει. "Ελεγε όμως μέσα της: "Μά γιατί χτενίζεται έτσι; Αυτό το τσουλούφι, που κρέμεται στο μέτωπό του, είναι άσχημο. Γιατί φορεί ψηλά κολάρα; Νομίζει κανείς πως δε μπορεί να σπείρη το λαιμό του!... Κι' έκείνα τα σταιρωτά σακάκια από ύφανση σκούρο, τι τα θέλει!... Σά νάναι ακόμα χήρος!... "Ισως σακάκια, άνοιχτά χρώμα, θα του πήγαιναν καλύτερα και θα τον έδειχναν νεότερο!...

"Ο πρώτος της άντρας δεν είχε κρεμασμένα τσουλούφια, φορούσε κολάρα χαμηλά και άνοιχτά σακάκια.

Μά τι βάλανε η κ. "Εριέττα, αν ήφερε τι έλεγε κι' ο κ. Κερσόν μέσα του;

"Είναι ύπεροχη! συλλογίζονταν ο Λουί Κερσόν. Μά γιατί μιλάει τόσο δυνατά; Νομίζει κανείς πως είναι αξιωματικός και δίνει παραγγέλματα! Κι' ύπερα, χτενίζεται άσχημα αυτή η γυναικίτσα!... "Έχει τα μαλλιά της ίσια, ενώ θάταν πολύ άρτια αν τα όντουλαρίζε λίγο. Και γιατί δε βάζει τα χείλη της; "Ετσι, με άκρα χειλι, την περνάει κανείς για άνοιμική. Και η ευλογημένη, δεν παρακολουθεί τη φιλολογική κίνηση. Δεν άνοιγει βιβλίο!

"Η μακαρίτισσα η πρώτη γυναίκα του, ήταν σιγασυνημένη, οντουλαρίζε τα μαλλιά της κι' έβαζε τα χείλη της. "Η σύγκρισι αυτή της έφερε, φυσικά, σε κάποια σπευδωσία. Για να μη τους εφύνη λόγος, που θα πλήγωνε τον άλλο, σάπαιναν στο προπέλι. Δεν ξαναγίνονταν σε κουβέντες. "Υστερα όμως, σιγά-σιγά, άρχισαν να εκδηλώνουν τις σκέψεις τους.

— Τι το θέλεις και τόχεις αυτό το τσουλούφι; έλεγε η "Εριέττα στο σύζυγό της. Θάσουν καλύτερα με τα μαλλιά επάνω!...

— Λες.

— Βέβαια.

— "Ας δοκιμάσουμε, να δούμε!

Και η "Εριέττα έδωξε απ' τα τσουλάκια της μία χτένα. Γιατί ν' άφισουν για αύριο την πρόβρα, αφού μπορούσαν να την κάνουν άμεως; "Ο σύζυγος, βλέποντας στον καθρέφτη γυμνό το μέτωπό του, διακοιμήσανε. "Η συνήθεια είναι δεύτερη φύσις!... Μά η γυναίκα του επέμενε και, στο τέλος, ο σύζυγος έδλεγε!

— Λοιπόν, έστω, δέχομαι! Στο έξης θα χτενίζω τα μαλλιά μου προς τα πάνω. Μά κι' εσύ, άγαπητή μου, οντουλαρίσε λίγο τα δικά σου!...

— Μπά! "Ετσι σου άρέσουνε; "Εμένα μου φαίνονται γελάια τα οντουλαριμένα μαλλιά. Τα όν-

πουλάει δολάρια...
...αυτός θα πη πως έτσι εί-
και καλύτερα! Στάσου... Άς δο-
κιμάσουμε! Έτσι, για να δούμε!

Η κυρία, φυσικά, βλέποντας
στον καθρέφτη φυσικά τα μαν-
λιά της, διαμαρτυρόταν. Μά ο
σύζυγος έπαινε και με τόσο ελ-
γεία, που στο τέλος κι' εκείνη
υποχωρούσε...

Ο καθένας από τους δυο συ-
ζυγούς είχε το σχέδιό του για
τον άλλο, χωρίς να λαβαίνει όμως
υπόψη πως κι' ο άλλος είχε ανά-
λογο σχέδιο γι' αυτόν...

Χρειάστηκαν ώστόσο χρόνια για
να πραγματοποιήσουν οι δυο συ-
ζυγοί το σχέδιό τους. Δηλαδή, ο
άντρας να καταφέρει τη γυναίκα
να ντυνεται και να χτενίζεται κα-
τά το δικό του μοντέλο, κι' η γυ-
ναίκα να πείσει τον άντρα να πλύν-
ει το σουλούπι, που ήθελε αυτή...

Έτσι, με τον καιρό, ο κ. Κερ-
σόν έφτασε στο σημείο να συστή-
σει στη γυναίκα του τη μοδίστρα,
την καπελλού, την κομμώτρια της
πρώτης του συζύγου. Και η κ.
Κερσόν συνόπισσε σ' αυτόν το ρό-
φη του πρώτου της άντρα. Κι' έ-
τσι, ο ρόφητος, η μοδίστρα, ο κομ-
μωτής κι' η καπελλού μετ' αμοιβή
φύσαν τους δυο συζυγούς. Χωρίς
να το καταλάβουν, έδωσαν στον
κ. Κερσόν το σουλούπι του μα-
καρίτη Λεμπρέ, και στην κ. Κερ-
σόν το στυλ της πρώτης συζύ-
γου του δευτέρου άντρα της.

Με τον καιρό, άλλαξε ο ένας
το χαρακτήρα του άλλου. Πάσχι-
σαν κι' οι δυο ολόκληρα χρόνια.
Μά το έργο τους ήταν πραγματι-
κό άριστοέργημα. Κι' έτσι ζού-
σαν καλά, γιατί με τον καιρό πέ-
τυχαν να φτάσουν σε πλήρη αρ-
μονία. Φυσικά, αυτό έγινε σιγά-
σιγά και χωρίς κι' οι ίδιοι να το
καταλάβουν.

Κι' έτσι έμειναν κατόπληκτοι,
δταν ο κουμπάρος, που τους στέ-
φανε και που είχε χρόνια να
τους δει, γιατί έλειπε φάναζε, την
πρώτη φορά, που τους ξαναείδε,
κάνοντας το σταυρό του:

— Μέγας είσαι, Κύριε! Είστε
σείς ή κάνω λάθος; Έσύ, κουμ-
πάρε, είσαι ίδιος σαν το μακα-
ρίτη το Λεμπρέ, και σύ, κουμπά-
ρα, είσαι σά να βλέπω τη μακα-
ρίτισσα την πρώτη γυναίκα του
Κερσόν. Μήπως έγινε λάθος και
στεφάνωσα τους μακαρίτες; Πίσω
μου σ' έχω, Σατανά!...

ΑΛΜΠΕΡ ΑΚΡΕΜΑΝ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της 'Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών
(Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς α-
ποστάσεως). Δέχεται καθ' εκάστην
9—1 π.μ και 5—8 μ.μ όδου Με-
τσόβου 25 Α' όρου (στάσις Με-
τσόβου) τηλέφωνο 810.975.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ «Α Τ Η Ν Σ»
Διεθνές Πρακτορείον Πάρασσου 2,
(Πλάστ. Κλαυθμόνας) 7ος όροφος
γραφεία 7—8. Τηλ.: 227-709. Έμ-
πιστευτικά Έρευνα.
Αναζητήσεις — Πληροφορίες επί
ιδιωτικών υποθέσεων εν Έλλάδι και
έξωτερικόν. Ειδικευμένον προσωπικόν.
Διευθύνται τέως αστυνομικοί Γενικής
Ασφαλείας με πολυετή πείραν.

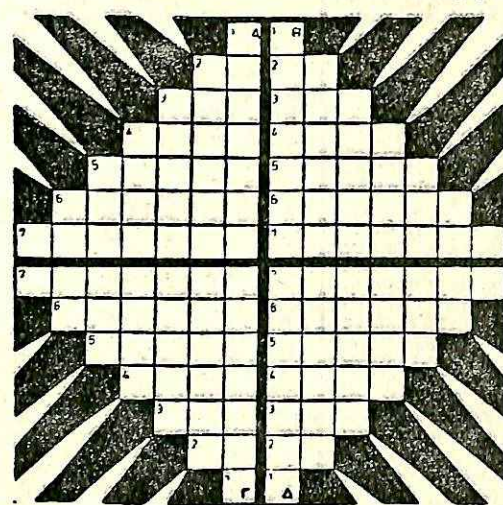
ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' εκάστην 9—3 τα β-
πογεύματα μόνον επί συνεντεύξει
Καρίδου Τρικούπη 113. — Τηλέφ.
613.610. — Οίκια 710.752.

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

Τετραπλή πυραμίδα

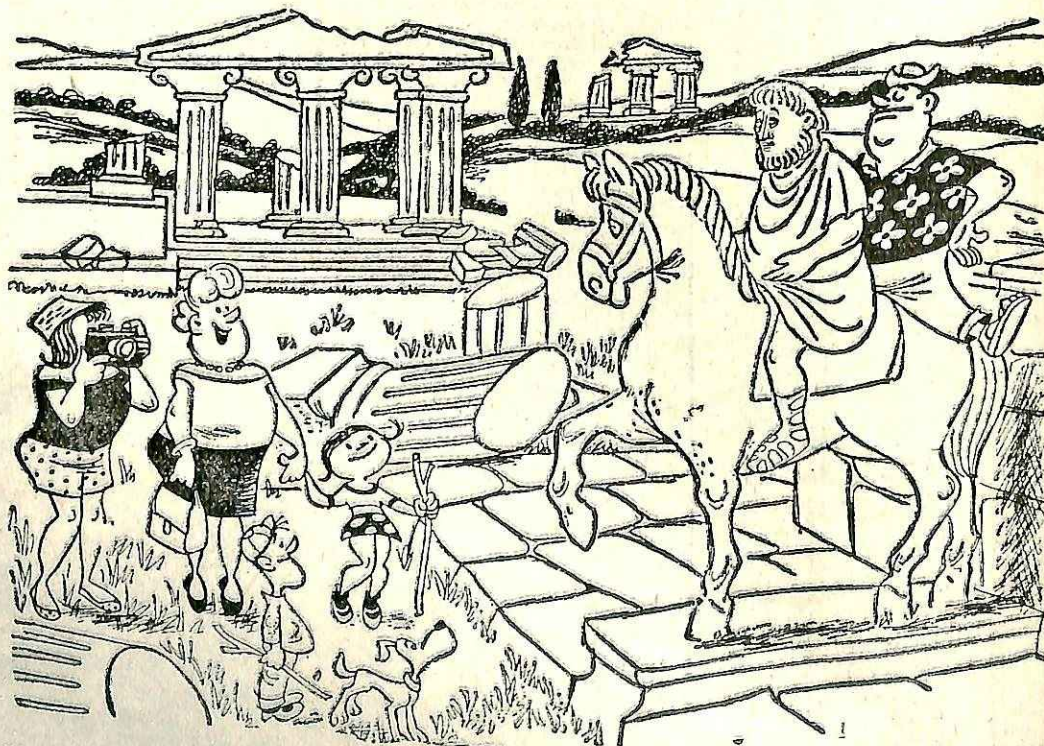
Σεκινώντας από τα τετραγωνίδια Α, Β, Γ και Δ,
μέσα στα οποία θα τοποθετήσετε το ίδιο πάντοτε σύμ-
φωνο, συμπληρώστε ακόλουθως και τις τέσσερις πυ-
ραμίδες, με λέξεις, των οποίων σας δίνουμε πιο κάτω
τις σημασίες.



Για κάθε λέξη, θα χρησιμοποιήσετε όλα τα γράμ-
ματα της προηγούμενης, αναγραμματισμένα ή όχι,
συν ένα καινούργιο.

- ΑΠΟ ΤΟ «Α»**
- 1) Σύμφωνον.
 - 2) Σύμφωνον, που τα μωρά συχνά διπλάσιάζουν.
 - 3) Χρονικό επίρρημα της δημοτικής.
 - 4) Φύλη των παγνιοχάρτων.
 - 5) Νησάκι κοντά στη Νεάπολη.

Οι άφηρημάδες της οικογενείας Παπατρέχα



Η οικογένεια Παπατρέχα έπισκέπτεται σήμερα ένα
ἀρχαιολογικόν χώρο και έπωφελεται, για να βγάλει
πια άφηρημάδες όλων των μελών της οικογενείας. Η γυναίκα
της, τα έκανε πάλι να χάσουν κάτι, δίνοντάς μας την
ευκαιρία να σας προσφέρουμε, για μια ακόμη φορά,
το παιχνίδι αυτό, που θυμίζει μαγική εικόνα. Τι έ-
χασε σήμερα η οικογένεια Παπατρέχα; Όπως πάντα,
το χαμένο αντικείμενο είναι ένα από τα έξι, που βλέ-
πετε κάτω από το σχέδιο. Μέσα στη μεγάλη εικόνα
βρίσκεται, σε διαφορετικό ίσως μέγεθος, αλλά πανό-
μοιο και με τις ίδιες αναλογίες. Έχετε στη διάθεσί

- 6) Άγριόχοιροι.
7) Τα παίρνει μαζί της μια νέα, όταν παντρεύεται.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

- 1) Σύμφωνον.
- 2) Πρόθεσις μπροστά σε φωνήεν.
- 3) Και άλλη πρόθεσις πρό φωνήεντος.
- 4) Αναφυκτήριον.
- 5) Πόλις της Β. Ίταλίας, αλλά και δουκάτο, που
δόθηκε το 1814 στη Μαρία Λουίζα, σύζυγο του
Ναπολέοντος.
- 6) Λέγεται και 'Αμφιάλη.
- 7) Δοκιμαστική προσπάθεια.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

- 1) Σύμφωνον.
- 2) Έπιφώνημα, που συνήθως διπλάσιάζουμε.
- 3) Πορεύομαι (δηματική).
- 4) Εισβάλλω κάπου έχθρικός.
- 5) Βρίσκεται επί κεφαλής (ουδέτ.).
- 6) Σ'ας δίνει το δικαίωμα να παίξετε πρώτος στα
χαρτιά.
- 7) Πρώτη θέση, ύπεροχη (πληθυντ.).

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

- 1) Σύμφωνον.
- 2) Βυζαντινή νότα.
- 3) Θεός της μυθολογίας μας.
- 4) Υφασμα.
- 5) Απαραίτητα στο Ιστιοφόρο.
- 6) Δυσεύρετα.
- 7) Χώρα της Εύρωπης.

Παιχνίδι με αριθμούς

Ανάμεσα στους αριθμούς:
4 ... 5 ... 2 ... 6 ... 3 ... 1 = 0

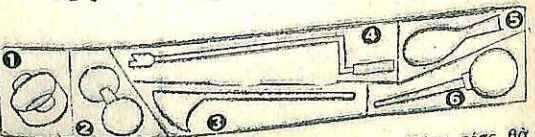
να τοποθετηθούν τα ακόλουθα σημεία της αριθμητικής:

+ — X :

Έτσι ώστε το έξαγόμενο των διαφόρων πράξεων να
είναι μηδέν.

Αίνιγμα

Μέσ' το διάφανό της σώμα,
σώματ' άλλα κατοικούν.
Τα μεγάλα για τροφή τους
τα μικρά πως κυνηγούν!

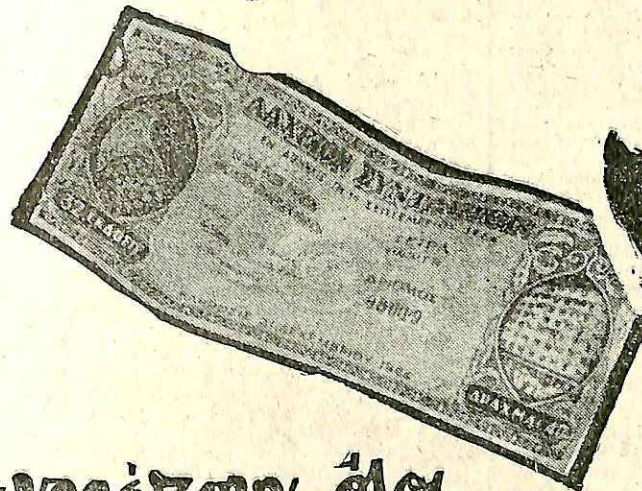


σας δυο λεπτά, για να το ανακαλύψετε. Μόνο τότε θα
μπορήτε να υπερηφανεύεστε για την παρατηρητικότητα
σας.

Οι λύσεις στη σελίδα 82

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

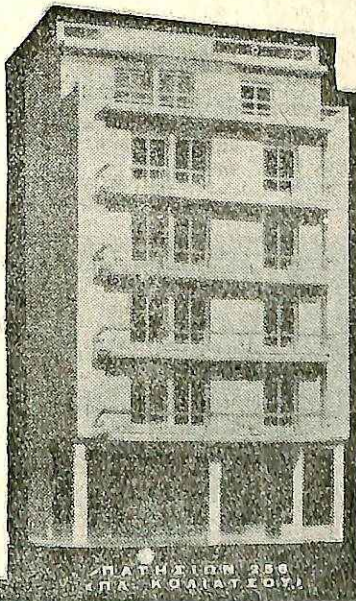
Με κλειστά μάτια...



Το αγοράζουν όλοι

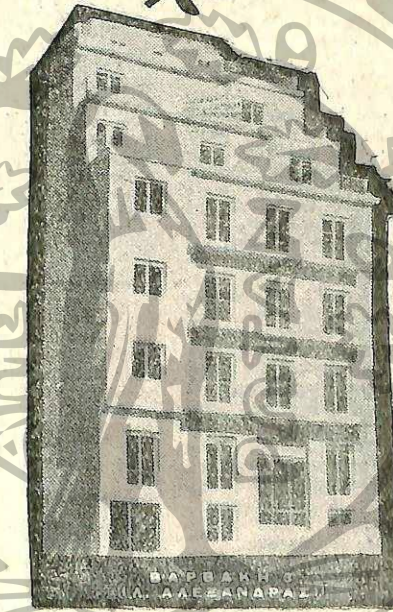
ΔΙΟΤΙ
'έχουν έμπιστοθυνη
στα μεγάλα κέρδη
που προφέρει
κάθε χρόνο!!

Έρέτος μοιράζει πάλι:



ΠΟΛΛΕΣ
ΔΕΚΑΔΕΣ ΣΠΙΤΙΑ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ
ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΜΕΤΡΗΤΑ

2 ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΕΣ
ΕΙΣ ΔΥΟ ΥΠΕΡΤΥΧΕΡΟΥΣ



ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΛΑΧΕΙΑ ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΕΙΡΕΣ

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ύπό του Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ἀνάμυσά μας ἀφθονοῦν οἱ ἄρρωστοι. Ὀλίγοι ὅμως εἶναι ἐκεῖνοι, πού τοὺς προσέχουν. Μία γυναίκα ὑπέφερε ἐπὶ 18 ὁλόκληρα χρόνια ἦταν συγγαίτουσα. Πού νὰ μὴ πορῇ σὴ ἡ καμμένη νὰ σταθῇ ὀρθία. Παρ' ὅλη ὁμῶς τὴν ἀρρώστια τὴς δὲν ἐκράτησε πικρία μέσα στὴν καρδιά τὴς ὅτι ἡ ἀρρώστια τὴς ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς τιμωρίας τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶπε «ἐπὶ τέλους γιατί τόσοι ἄλλοι νὰ εἶναι ὑγιεῖς καὶ ἐγὼ νὰ ὑποφέρω τόσο πολὺ;» Εἶναι ἀρετὰ κακὰ νὰ εἶναι κανεὶς ἄρρωστος, ἀλλὰ στὴν ἀρρώστια του πᾶν νὰ ἐπαναστατήσῃ καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ, κάμνῃ διὰ φορὲς χειρότερη τὴν ἀρρώστια του. Καὶ τὴν πρὸκεινται νὰ κερδίσῃ μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Θεοῦ ἐπαναστάσει σου; Βρέθηκε ἡ γυναίκα μέσα στὸν οἶκον τῆς λατρείας, μέσα στὴν συναγωγὴ γιατί ἦταν Ἑβραία. Τὴν εἶχαν όμως φαίνεται συνθίσει μέσα στὴ συναγωγὴ καὶ δὲν τὴν προσέχουν πολὺ. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως μέσα σ' ἐκείνη τὴ συναγωγὴ βρέθηκε κι' ὁ Χριστὸς διδάσκοντας. Ἡ ἴδια δὲν τοῦ ἔκαμε καμμία ἐκκλίση νὰ τὴν βοηθήσῃ. Οὐτὲ κανένας ἄλλος μέσα στὴ συναγωγὴ παρεκάλει τὸν Χριστὸν νὰ λυπηθῇ τὴ γυναίκα αὐτὴ καὶ νὰ τὴν θεραπεύσῃ θαυματουργικὰ. Τὴν προσέειπε μόνον ὁ Χριστὸς καὶ ὁ ἴδιος αὐθόρμητα θέλησε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Τὴς εἶπε «Γυναί, ἡ λευθερωμένη εἶσαι ἀπὸ τῆς ἀσθενείας σου. Καὶ ἔθεσεν ἐπ' αὐτὴν τὰς χεῖρας καὶ παρέσθαι ἀνωρθώθη, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν». Θὰ περίμενε κανεὶς χαρὰ καὶ χειροκροτήματα γιὰ τὴν θεραπεία τῆς γυναίκας αὐτῆς πού τόσον καιρὸν ἐρχόταν μέσα στὴ συναγωγὴ νὰ λατρεύσῃ τὸν Θεόν σὲ τέτοια λυπηρὰ κατάστασι.

Νὰ ὁμως πὺν σπῇ κανεὶς ἀγανακτισμένος ὁ ἀρχισυνάγωγος καὶ ἀρετὴ νὰ ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ. Ἦταν Σάββατο. Μὲ ποῖο δικαίωμα ὁ Χριστὸς ἔκαμε καλὰ τὴν γυναίκα αὐτὴ τὸ Σάββατο; Τὸ Σάββατο εἶναι ἡμέρα λατρείας καὶ ἐργασίας. Αὐτὴ φιλαυτοσύνη καὶ θεραπεία. Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν κατέβηκε τὰ δπλά στὶς φωνὲς τοῦ ἀρχισυναγώγου. Τοῦ μίλησε μετὰ τὴν ἴδια ἀγανάκτηση λέγοντας τὸ «Υποκριταὶ, δὲν λυεῖ ἕκαστος ὕμνον ἐν τῷ σαββάτῳ τὸν δοὺν αὐτοῦ ἢ τὸν δοὺν ἀπὸ τῆς φάντης, καὶ φέρων ποτίζει;»

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού τὸ ἔκανε αὐτὸ ὁ Χριστὸς. Μία μέρα ἔκλινε κάποιον πού λεγόταν Ζακχαῖος νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ νὰ Τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὅταν ἐτελείωσε ἐκείνα πού ἤθελε νὰ πῇ γιὰ τὸν Ζακχαῖο ἀνέφερε ὅτι, ἔκαμνε ὅτι ἔκαμνε γι' αὐτὸν γιὰτί κι' αὐτὸς ἦταν υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ. Δηλαδή εἶναι πατριώτης μου ὁ Ζακχαῖος ἔλεγε ὁ Χριστὸς. Τὸ ἐλατῆριον τοῦ πατριωτισμοῦ δὲν εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὸν Χριστιανισμόν.

Ἐκείνος τὸν ὅποιον ὁ Χριστὸς ἐπεσκέψθη καὶ ἔκαμε παιδί τοῦ Θεοῦ εἶναι κατὰ πρόωτον λόγον Χριστιανός. Ἡ πρώτη πιστὸτης μας ἀνήκει εἰς τὸν Χριστὸν ἐάν εἴμεθα πράγμῃ καὶ παιδιά τοῦ Θεοῦ. Τὸν Χριστὸν πρέπει νὰ τὸν συστήσουμε καὶ σὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀλλὰ σὲ πρῶτος πρέπει νὰ τὸν συστήσουμε πρῶτος. Ἐδῶ ὑπερσέχεται τὸ πατριωτικὸ ἐλατῆριον. Τὸ πρῶτον μας καθήκον πρέπει νὰ εἶναι τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ ἀνάμεσα σὸ λαὸ μας. Λέγονται πολλοὶ π.χ. οἱ ὅποιοι θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ χαροῦν βλέποντας τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύττοντον ἀπὸ τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων καὶ τὸν περιοδικὸν μᾶ γιὰ τὴν αὐτὴν ὁ Ζωδιατὴς ἐπὶ τέλους νὰ κῆρὴν μετὰ τὸν Ἀφρικανὸν νὰ κηρύξῃ τὸν Χριστὸν καὶ τὸν κηρύττει σὲ μᾶς τοὺς Ἑλληνας; Ἡ ἀπάντησίς μου εἶναι ἡ ἴδια μετὰ τὴν

ΔΙΑΜΕΣΟΝ "ΜΕΝΤΙΟΥΜ,"

Διπλ.)χον, Ψ.Κ.Ε. Σὰς ἀπαντᾷ εἰς οἰονδήποτε θέμα σας ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμος, θάνατος, ἐξοφάνσεις, προβλέψεις, ἀποκρίσεις ἀντικειμένων, θαυασμοὶ κλπ. Ὑποδοχαί, ἐπιδράσεις, ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχροδολίας ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπὸ ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε γραμμὰν ἀπαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ Μ., Πατησίων 14, 7ος ὁρόφος, 3ον Γρ. Τηλέφ. 620.412. Ὁράν 9—1 καὶ 5—8 μ.μ. Ἀθῆναι.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἕνα μικρὸ φῶς στὸν κόσμο ὅπου ἡ γυναίκα εἶναι ἀκόρη σκλάβο.

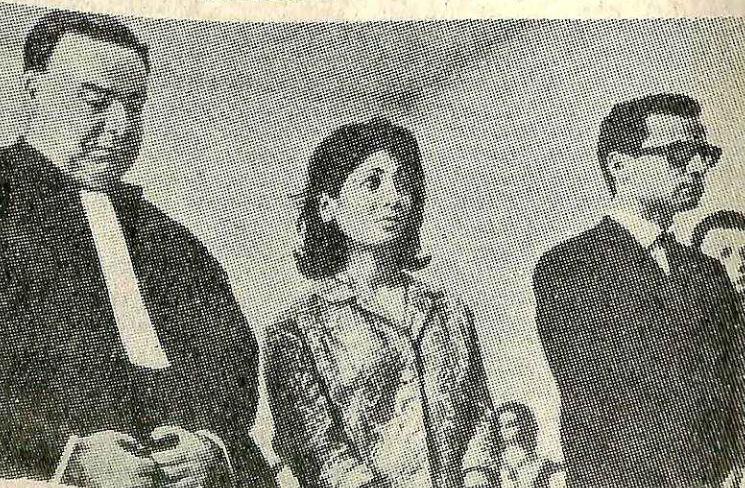
ΜΙΑ νεαρή Λιβανέζα συγγραφέας, ἡ Λεῖλα Μπααλμπάκι, δικάστηκε, ἐπειδὴ τὸλμησε νὰ σηκώσῃ τὸν πέπλο, πού κρύβει τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας τῆς Ἀραβίας. Τὸ βιβλίο τῆς: «Ἕνα καρδὶ γεμάτο τρυφερότητα πρὸς τὴ σελήνη», εἶχε πετύχει τὴν ἀδεια — πού εἶναι ἀπαραίτητη σὸ Λίβανον γιὰ κάθε ἐκδοσι — μὰ ὕστερα ἀπὸ ἐννιά μῆνες, μετὰ πρῶτοβουλία ἀπὸ εἰσαγγελέως, τὸ βιβλίο κατασχέθηκε γιὰ κληρονομικότητα.

Οἱ διαμαρτυρίες τῶν συντηρητικῶν μουσουλμάνων, ἔκριναν γιὰ τοὺς ὁποίους ἰσχύουν ἀκόμα τὰ λόγια τοῦ Προφήτη, πού εἶπε: «Οἱ ἄνθρωποι ἀποφασίζουν γιὰ τὴς γυναίκες, γιὰτί ὁ Ἄλλος τοὺς παρσάφει, νὰ τὸν συμμεριθῇ καὶ μετὰ τοὺς ἄλλους τοῦ λαοῦ του. Ποῖο δὲ εἶναι τὸ ὕψιστον ἀγαθὸν τῆς ψυχῆς; Ἡ ψυχικὴ σωτηρία, ἡ ἀναγέννησις. Τίποτε δὲν πού δίδει μεγαλύτεραν χαρὰν καὶ ἱκανοποιεῖν ἀπὸ τὴν εἰδησι, ὅτι κάποιος Ἑλληνας κάποιον σὴ γῆ αὐτὴ ἐγκύρισε τὸν ἀγαπημένον μου Σωτήρα».

Μὲ τί θὰ μπορούσα ν' ἀνταλλάξω τὴν χαρὰ πού μοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα ἀπὸ μία γυναίκα πού στὰ 70 χρόνια τῆς ὄρεκε τὸν Χριστὸν διαβάζοντας τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς. Νὰ λίγα ἀπὸ τὸ γράμματὰς τῆς:

«Ἡ Ἁγία Γραφή, αὐτὴ ἡ ζωὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς ὁ Σωτὴρ τῆς ψυχῆς μου πού εἶναι πλέον ὁ ἀχώριστος συντροφος τῆς ὑπολοίπου ζωῆς μου καὶ συνεχῶς τὴν μελετῶ... Ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἔχισε τὸ αἷμα Του ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Ναι γιὰ νὰ σώσῃ ἐμένα τὴν ἁμαρτωλὴ... Εἶμαι ἐδωκοηκοντοεὶς καὶ σὺν Θεῷ ὑγιής... Δὲν εἶμαι μόνη πλέον, τὸ κενὸν τὸ ὅποιον ἐνίωθα μέσα μου, ἐγένετο ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ἀληθείας, ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Σωτήρος μου».

Σ' ἐρωτῶ: Ἐχεις τέτοια χαρὰ στὴ ζωὴ σου, ἐδοκίμασες καὶ σὺ τὴ σωτηρία τοῦ Χριστοῦ; Ὅσο νέος ὅσο γέρος κι' ἀν εἶσαι τὸ θαῦμα τῆς ἀνεγέρσεως σου σὲ ζωὴ ἀφθονίας ἐν Χριστῷ, μπορεῖ νὰ λῆθῃ χάρις τώρα μετὰ τὴν δική σου ἀπόφασι νὰ ζητήσῃς μετὰ πίστιν νὰ σὲ σώσῃ ὁ Χριστὸς.



Ἡ Λεῖλα Μπααλμπάκι, ἀνάμεσα στὸν ἐκδοτὴ τῆς καὶ τὸ δικηγόρο τῆς, σὲ διάστημα τῆς δίκης.

Ἐδῶ οἱ γυναίκες ἔχουν βγάλει τὰ πέπλα ἀπὸ τὸ πρόσωπό τους. Ἐνῶ περπατεῖ κανεὶς στοὺς δρόμους αὐτῆς τῆς πόλεως πού ἀπλώνεται ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς Μεσογείου πρὸς τὴ Δύση, ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὺς ἀναπτέει ἕναν ἀέρα καθαρὰ εὐρωπαϊκόν.

Πίσω ὅμως ἀπὸ τὴν βιτρίνα, παντοῦ ὁλόγυρα, ὑπάρχει ἕνας ἀραβικὸς κόσμος, πού συνταράζεται ἀπὸ νεωτεριστικὰ κύματα, ἀλλὰ μένει ἀκόμη προσπληγμένος στὰ ἥχη καὶ τὰ ἔθιμα.

Κάθε τόσο, ἕνα αὐτοκίνητο μετὰ χρυσὲς διακοσμήσεις, περνάει ἀπὸ τοὺς μοντέρνους δρόμους τῆς Βηρυττοῦ. Εἶναι κάποιος ἐμίρης, πού φτάνει στὴν πόλιν γιὰ δουλειές ἢ γιὰ διασκέδασι. Ἕνας ἀπὸ κείνους τοὺς Κροίσους, πού παίζουν τὴς περπολεωμένης στὰ Καζίνο καὶ ἀπαιτοῦν νὰ ἀγοράσουν μέσα σὲ δύο ὥρες ἕνα ἀμερικανικὸ ξενοδοχεῖο τῆς Βηρυττοῦ, γιὰ νὰ στεγαστοῦν τὴς συζύγους τους, πού τοὺς ἀκολουθοῦν μ' ἕνα καραβάνι ἀπὸ καμήλες.

Εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ συναντήσῃ τὴ νεαρή Λιβανέζα συγγραφέα, σὲ πρόσφατο ταξίδι μου στὴ Βηρυττὸ, καὶ νὰ συζητήσω μαζί τῆς γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ βιβλίου τῆς.

— Στὸ βιβλίο μου, μοῦ εἶπε ἡ Λεῖλα Μπααλμπάκι, προσπαθῆσα νὰ δώσω, ὅσο τὸ δυνατόν, πρὸ ἀνάγκη, τὴν εἰκόνα τῆς ἀπελπιστικῆς καταστάσεως, στὴν ὁποία ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν οἱ μουσουλμάνες γυναίκες.

— Ἡ οἰκογένειά σας εἶναι σύμφωνη μαζί σας; τὴ ρώτησα. Τὰ μαῦρα μάτια τῆς νεαρῆς συγγραφέως κορφώθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή πᾶνω σὲ ἐλβετικὸ τοιγάρο, πού κάπνιζε. Ὑστερα ἀπάντησε, μετὰ σταθερὰ:

— Καὶ βέβαια. Ἀκόμα καὶ ἡ μητέρα μου, πού εἶναι κι' αὐτὴ μουσουλμάνη καὶ ὑποφέρει γιὰ τὴν κατάστασι, πού βλέπει ὁλόγυρά τῆς.

— Καὶ ὁ πατέρας σας;

— Ὁ πατέρας μου εἶναι ἕνας

ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΑΣ

λαϊκὸς ποιητής, ὅπως ἦταν καὶ ὁ παππῆς μου. Ἡ οἰκογένειά μου καταγόταν ἀπὸ τὸ Μπααλμπέκ (τὴν παλαιάμεινα πόλιν τοῦ θεοῦ Μπααλ, πού εἶναι ἀκόμα γεμάτη ἀπὸ θαυμάσια ρωμαϊκὰ εἰρηπία). Προερχόμενα ἀπὸ τὴν ἐξοχή, ὅπου τὰ προβλήματα τοῦ ἀντρα καὶ τῆς γυναίκας τῆς Ἀραβίας, εἶναι πολὺ πρὸ ἔντανα, ἀπ' ὅσο σ' αὐτὴ τὴν πόλιν. Στὴν οἰκογένειά μου ὑπάρχει μιὰ μεγάλη θρησκευτικὴ παράδοσι. Εἴμαστε Σίιτες. Ἐξέρτε τί θὰ πῇ Σίιτες;

— Πολλὴ ἀόριστα.

— Εἶναι οἱ ἀπόγονοι τῆς Φατιμᾶ, κόρης τοῦ Μωάμεθ καὶ τοῦ τοῦ ἐξαδέλφου του...

— Θὰ μπορούσε, λοιπόν, νὰ γράφει κανεὶς πὺς μιὰ ἀπόγονος τοῦ Μωάμεθ ἐπαναστατεῖ σὲ νόμο τοῦ Προφήτη, πού λέει: «Οἱ γυναίκες σου καὶ οἱ κόρες σου πρέπει νὰ κρύβουν τὰ πρόσωπά τους κάτω ἀπὸ πέπλα»;

Μπορεῖτε νὰ τὸ γράψετε. Μὰ ἐγὼ ἤθελα νὰ σὰς πῶ πὺς οἱ Σίιτες ἔχουν πάντα μιὰ κοινωνικὴ ἐξέλιξι πρὸς τὴν προχωρημένη ἀπὸ τὴς ἄλλες τάξεις.

— Καὶ γιὰ τὸ γάμο, τί πιστεύουν οἱ Σίιτες; Ἀκολουθοῦν τὸ νόμο τοῦ Ἀλλάχ, πού λέει: «Παίρνετε τὴς γυναίκες, πού σὰς ἀρέσουν, δύο καὶ τρεῖς καὶ τέσσερες τὴ φορὰ»;

— Πολλὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει κι' ἐδῶ, τοῦλάχιστον φαινομενικὰ. Ὁ πατέρας μου π. χ. δὲν ἔχει ἄλλες συζύγους, ἐκτός ἀπὸ τὴν μητέρα μου κι' ἐδῶ στὴ Βηρυττὸ ἡ πολυγαμία ἔχει ἐξαφανιστῇ ἀπὸ τὴν μεσαιὰ τάξι.

— Μὰ τότε, κάτι κινεῖται, κάτι ἀλλάζει...

— Ναι, τοῦλάχιστον φαινομενικὰ, τοῦλάχιστον στοὺς νόμους. Μὰ ἡ θέσι τῆς γυναίκας τῆς Ἀραβίας ἐξακολουθεῖ στὴν πραγματικότητά νὰ εἶναι τραγικὴ... Ἡ προσέγγισι τῶν δύο φύλων ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρεῖται προσβολὴ πρὸς τὸν Ἀλλάχ...

»Θυμάμαι πὺς ὁ Μεγάλος Μουφτὴ τῆς Δαμασκού, πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια ζήτησε νὰ καταργηθοῦν οἱ μικτὲς τάξεις στὰ δημοτικὰ σχολεῖα. Θυμάμαι, ὅτι τὸ «Μάχη», δηλαδὴ τὸ τιμημα πού ὁ γαμπρὸς πρέπει νὰ πληρώσῃ στὸν πατέρα τῆς νύφης, εἶναι ἀκόμα ἀπαραίτητο, γιὰ νὰ γίνῃ ἕνα γαμήλιο συμβόλαιο, καὶ ὅτι τὸ τιμημα μίαν γυναίκα ἀρχίζει ἀπὸ 500 λίρες τοῦ Ἀφγανιστάν καὶ φτάνει τὴς 130 χιλιάδες λίρες τῆς Συρίας.

— Ὁ πατέρας σας, ὅταν θὰ παντρευτῇ, θὰ ζητήσῃ τὸ «Μάχη»; ρωτῶ τὴν Λεῖλα.

Κουνάει τὸ κεφάλι τῆς ἀρνητικά, μετὰ ζωηρότητα.

— Ἐγὼ θὰ παντρευτῶ ἐκείνον πού θέλω, θὰ παντρευτῶ τὸν ἀντρα, πού θὰ ἀγαπήσω, πού θὰ νὰ διαλέξω ἐγὼ. Δὲν πρόκειται νὰ πάρω ἕναν ἐξεδωλφένον, ὅπως εἶναι ἡ συνήθεια, οὔτε τὸν ἀντρα, πού θὰ διαλέξουν οἱ γονεῖς μου.

Αὐτὰ τὰ λόγια, πού θὰ ἦταν πολὺ λογικὰ καὶ φυσικὰ στὰ χεῖλη μιᾶς γυναίκας τῆς Δύσεως, φαίνονται ἐπαναστατικὰ προκειμένου γιὰ μιὰ γυναίκα τῆς Ἀραβίας.

Ἀλλ' ὡστε, γιὰ τὴν γυναίκα αὐτὴ θεωρεῖται μεγάλη ἱεροσύνη νὰ τὸλμᾷ νὰ μιλήσῃ γιὰ ἔρωτα. Σ' ὅλο τὸν ἀραβικὸν κόσμον καὶ

ἰδιαίτερα στὴν Αἴγυπτο, οἱ κοπέλλες ὑποβάλλονται, ἀκόμα καὶ σήμερα, σ' ἕνα βάρβαρο ἀκρωτηριασμό, μετὰ τὸ σκεπὸ νὰ μειωθῇ ἡ εὐαισθησία τους καὶ νὰ μὴ γίνον ἀντροπιασμένες. Γιὰ νὰ θεωρηθῇ ἀντροπιασμένη μιὰ κοπέλλα, εἶναι ἀρκετὸ νὰ φιλήσῃ τὸν ἀρραβωνιαστικόν τῆς ἢ νὰ βγῇ μόνη μαζί του.

Μὰ ἡ Λεῖλα Μπααλμπάκι, σὲ βιβλίο τῆς καὶ στὰ ἄλλα πού ἔχει γράφει, τὸλμησε νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα, ἐκείνον,

ταὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ.

— Ἀληθιστὴ εἶναι μόνον ἡ γλώσσα, πού χρησιμοποιοῦ, ἀπαντᾷ ὕστερα. Πῆρα πολλές λέξεις ἀπὸ τὴν καθαμιλουμένη, πού εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν παραιοαραβικὴ ἀραβικὴ. Μὰ, στὴν οὐσία, περιωρίστηκα νὰ καταγγείλω τὴν ἀδίκαιον παρανόνησι, πού δηλητηριάζει τὴς σχέσεις τοῦ ἀντρα «ἀφέντη» καὶ τῆς γυναίκας «σκεῦους ἡδονῆς».

— Αὐτὸ εἶναι ἕνα θέμα, πού ἐνδιαφέρει ἀκόμα καὶ τὴς γυναίκες



Ἡ νεαρή Λιβανέζα συγγραφέας, Λεῖλα Μπααλμπάκι, ἀπόγονος τοῦ Μωάμεθ ἀπὸ τὴν κόρη τοῦ Φατιμᾶ.

πού καὶ οἱ γυναίκες τῆς Ἀραβίας ὀνειρεύονται. Τόλμησε, γυναίκα αὐτὴ, νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ σῶμα τῶν γυναικῶν καὶ τὸ σῶμα τῶν ἀνδρῶν.

— Μιλήσατε μου τώρα γιὰ τὸ βιβλίο σας, τῆς ζητῶ. Ἦταν πραγματικὰ τολμηρὸ;

— Ὁχι, δὲν τὸ νομίζω. Ἀλλ' ὡστε καὶ τὸ δικαστήριο ἀναγκάστηκε νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ. Τὸ βιβλίο μου δὲν εἶναι τολμηρὸ, ἀρνεῖται μόνον τὴν ὑποκρισίαν.

— Μὰ οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὸν ἀντρα καὶ τὴν γυναίκα περιγράφονται μετὰ τρόπο ρεαλιστικόν;

Ἡ Λεῖλα φαίνεται νὰ σκέπτε-

τολμᾷ νὰ μιλήσῃ γιὰ ἔρωτα

Μπααλμπάκι, ξαναγύρισαν στὴ σκέψι μου, ζωηρότητα, τὴς ἐπόμενες μέρες, σὲ δύο διαφορετικὲς περιπτώσεις. Τὴν πρώτη φορὰ, ἦταν σ' ἕνα κέντρο, πού πῆγα ν' ἀκούσω ἕνα «ἀστέρι» παραδοσιακοῦ τραγουδιοῦ. Ἡ τραγουδοποιστὴ ἦταν νέη, ὁμορφὴ καὶ τραγουδοῦσα ἕνα ἀργὸ ναυούρισμα, ὅταν ἕνας ἀντρας, πού μεχρὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν ἄκουγε παρακολουθώντας τὴν μετὰ βλέμμα προσεκτικόν, πῆδησε πᾶνω ἀπὸ παλκοσενικό καί, παραμερίζοντάς τὴν, ἄρχισε νὰ χορεύῃ μόνος του. Ἦταν μαῦρος. Ἐπρόκειτο ἴσως γιὰ ἕνα γυιὸ Ἀφρικανὸν σκλάβον. Μὰ ἦταν ἀντρας. Ἡ «ἐστὶς» τοῦ τραγουδιοῦ δέικοφε τὸ τραγοῦδι τῆς, παραμέρισε, τραβήχτηκε παραμερᾶ, βουδῇ, καὶ ἐξακολουθῆσε νὰ τὸν κυττάξῃ μ' ἕνα βλέμμα χωρίς ἐκφρασι. Καὶ γι' αὐτὴν, ἐκείνη τὴ στιγμὴ, τὸ μοναδικὸ τῆς ὄπλο ἦταν ἡ σκέψι.

Τὴ δεύτερη φορὰ ἡ σκηνή, πού μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι, συνέβηκε σὲ ἀεροδρόμιον. Ἐνῶ ἔφταναν καὶ ἐφεύγαν τὰ «τζετ», καὶ κόσμος, ὅπως ἐκείνος, πού βλέπουμε σὲ κάθε ἀεροδρόμιον τοῦ κόσμου, πηγαίνοντο, σὲ μιὰ γωνία τῆς αἰθούσας ἀναμονῆς, τέσσερες γυναῖκες ἦσαν καθισμένες ἀκίνητες, μετὰ τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπο σκεπασμένα ἀπὸ μαῦρα πέπλα. Ἕνας μελαγχολικὸς εὐνοῦχος, βρισκόμενος κοντὰ τους καὶ τὴς ἐπέδλεπε. Φαίνεται πὺς αὐτὸν φτάνει στὴ Βηρυττὸ, ἀπὸ κάποιο μαρκερὸ Ἑμιράτο τῆς Ἀραβίας, ἢ πὺς πῆγανιν ἐκεῖ γιὰ νὰ συναντήσουν τὸν ἀφέντη τους. Ἐμοιάζον μαῦρα ἀνάλματα, χωρίς ζωὴ, χωρίς κίνησι. Καὶ ὅμως, πίσω ἀπὸ τὰ μαῦρα πέπλα, εἶχαν τὴ σκέψι τους, τὸ μοναδικὸ ὄπλο, πού διαθέτει γιὰ τὴν ὥρα ἡ γυναίκα τῆς Ἀραβίας καὶ γενικώτερα ἀκόμα οἱ γυναίκες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Κ. Ζ.

Η ΤΖΟΥΝΤΥ ΓΚΑΡΛΑΝΤ ΥΠΟ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Ὁ Σίντς Λούφι, τέως σύζυγος τῆς Τζούντυ Γκάρλαντ, ζήτησε ἀπὸ τὸ δικαστήριο τοῦ Λος Ἀντζελες νὰ τῆς ἀφαιρηθῇ ἡ ἐπιτροπεία τῶν δύο παιδιῶν τους, τῆς Λόρνας, 11 χρόνων, καὶ τοῦ Τζέι 9, μετὰ τὴν κατηγορίαν, ὅτι ἡ διαγωγή τῆς ἀποτελεῖ γι' αὐτὰ τὸ χειρότερον παράδειγμα. Ἡ Τζούντυ Γκάρλαντ μένει τώρα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Λονδίνου. Ὁ ἀστυνομικὸς τῆς ὡς τὸ 1961. Βέρον Ἀλβες, κι' ὁ καμαριέρης τοῦ ξενοδοχείου κατέβησαν, ὅτι γύριζε ὁλόγυρη μέσα σὲ διαμέρισμα τῆς, ὅτι ἔπνε τέσσερες μπουτίλλες κρασὶ καὶ διάφορα ποτὰ τὴν ἡμέρα, ὅτι οὐρλιάζε σὺν τρελλῇ κι' ὅτι πολλές φορὲς ἀποπειράθηκε νὰ πῆσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὅτι κατεχόταν ἀπὸ μιὰ ἀνικομπούττι ἐρωτομανίας, κλπ. Τὸ δικαστήριο ἐπιφυλάχθη νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασί του. Ἡ Τζούντυ δὲν τόλμησε νὰ ἐμφανισθῇ ἡ ἴδια, ἀλλ' ἀνέβηκε σὲ δύο πρόσωπα τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς νὰ τὴν ἀντιπροσωπεύσουν. Ἐκτός ἀπὸ τὴν Λόρνα καὶ τὸν Τζέι, ἔχει μαζί τῆς καὶ τὴν κόρη τῆς Λίσε, πού τὴν ἀποκρίθηκε ἀπὸ τὸν πρῶτον γάμο τῆς μετὰ τὸ διάσπασιν. Ἡ τολὸ σκηνωθετὴ Βιτσέντε Μινέλι καὶ τὸν ὅποιον εἶχε χωρίσει πρὶν καμμιὰ δέκαετία ἀπὸ τὴν